

HELSINGIN YLIOPISTO
HELSINGFORS UNIVERSITET
UNIVERSITY OF HELSINKI

Populistiset vastakkainasettelut ja vastatiedon tuottaminen –
laadullinen sisällönanalyysi Leveli News -ohjelmasta YouTubessa

Roosa-Maria Kylli

Helsingin yliopisto

Valtiotieteellinen tiedekunta

Politiikka ja organisaatiot

Maisterintutkielma

Kesäkuu 2022

Tiivistelmä

Tiedekunta: Valtiotieteellinen

Koulutusohjelma: Poliitiikan ja viestinnän maisteriohjelma

Opintosuunta: Poliitiikka ja organisaatiot

Tekijä: Roosa-Maria Kylli

Työn nimi: Populistiset vastakkainasettelut ja vastatiedon tuottaminen – laadullinen sisällönanalyysi Leveli News -ohjelmasta YouTubessa

Työn laji: Maisterintutkielma

Kuukausi ja vuosi: Kesäkuu 2022

Sivumäärä: 64 + 11

Avainsanat: populismi, vastatieto, vastamedia, demokratia, YouTube

Ohjaaja tai ohjaajat: Mikko Mattila

Säilytyspaikka: Helsingin yliopiston kirjasto

Tiivistelmä:

Tutkielma tarkastelee videoalusta YouTubessa ilmestyvää Leveli News -ohjelmaa populististen vastakkainasetteluiden ja vastatiedon tuottamisen viitekehyksessä. Aineistona tutkielmassa toimii ohjelman ensimmäiset kymmenen jaksoa kesältä 2021. Ohjelmassa käsiteltävät aiheet keskittyvät muun muassa koronapandemiaan, politiikkaan ja salaliittoteorioihin. Vaihtoehtoisten medioiden tutkimuksessa keskeistä on tarkastella, kuinka ne voivat vaikuttaa julkisen keskustelun olosuhteisiin ja sitä kautta demokraattiseen osallistumiseen ja luottamukseen demokraattista järjestelmää kohtaan. Esimerkiksi hybridi mediaympäristö on vaikuttanut siihen, että uudet poliittiset toimijat voivat saada äänensä kuuluviin ja saavuttaa uusia yleisöjä. YouTube alustana puolestaan mahdollistaa laajan levityksen ja mediatuotannon pienilläkin resursseilla. Menetelmänä tutkielmassa käytetään teoriaohjaavaa sisällönanalyysia.

Tutkielmassa määritellään populismi muodoksi, jossa me-ryhmä rakentuu suhteessa rajanvetoon jotakin vastaan ja muodostaa diskursiivisen toimijan. Yksi tyypillinen populistien käyttämä strategia on vastatiedon tuottaminen, jolla pyritään esimerkiksi kyseenalaistamaan perinteisiä tiedon auktoriteetteja korvaamalla ne omilla vaihtoehtoisilla tiedon auktoriteeteilla. Populististen vastakkainasetteluiden ja vastatiedon muodostumista tarkastelemalla voidaan tehdä havaintoja siitä, millaisia poliittisia ideoita uudet poliittiset toimijat levittävät sosiaalisessa mediassa ja toisaalta siitä, miten ne voivat vaikuttaa demokraattisiin yhteiskuntiin.

Vastakkainasetteluja rakennetaan suhteessa laajasti ymmärrettyyn korruptoituneeseen eliittiin, puoluepoliittisiin toimijoihin, valtavirtamediaan ja toimittajiin sekä sukupuoleen ja maahanmuuttoon. Vastatiedon tuottaminen kiteytyy ohjelmassa kehotuksiin siitä, että katsojan tulisi itse tehdä omat johtopäätöksensä. Ohjelma esittää itsensä puolueettomana viestinvälittäjänä, vaikka se luo maailman tilanteesta vastakkaista narratiivia suhteessa valtavirtakäsityksiin hyödyntäen valtavirtamedian sisältöjä omalle agendalle sopivalla tavalla. Ohjelmassa käytetyt vastatiedon tuottamisen keinot ja vastakkainasettelut luovat epäluottamusta yhteiskuntaa ja demokraattista järjestelmää kohtaan. Ohjelmassa esiintyvää järjestelmänvastaisuutta voi pitää huolestuttavana yhteiskunnan polarisoitumisen kannalta.

Ohjelma seuraa kansainvälistä kehitystä, jossa radikaalin oikeiston toimijat ovat hyödyntäneet sosiaalista mediaa mobilisoiakseen. Osattomuuden ja pettymyksen tunteita on mahdollista käyttää apuna ihmisten mobilisoinnissa. Yhteiskunnan on huomioitava myös marginaalisessa asemassa olevat mielipiteet vakauden säilyttämiseksi. Yhteiskunnan polarisoitumisen hillitsemiseksi on tiedettävä, millaisia vaatimuksia toisistaan erkanevilla ryhmillä on, jotta ne voidaan demokraattisin keinoin saada lähemmäksi toisiaan. Tutkielma antaa panoksensa vaihtoehto- ja vastamediatutkimukseen Suomessa valottamalla uutta toimijaa hybridissä mediaympäristössä ja tuo esille internetin vaikutuksia populistisen logiikan ja mediatisaation yhteen nivoutumiselle.

Sisällys

1 Johdanto	1
2 Vaihtoehtomedia ja järjestelmänvastaisuus	5
2.1 Vaihtoehto- ja vastamediatutkimus.....	5
2.2 Järjestelmänvastaisuus	8
2.3 YouTube	10
3 Populismi ja vastatiedon tuottaminen	14
3.1 Polarisaatio ja populismin käsite	14
3.2 Vastatieto ja salaliittoteoriat	17
3.3 Populistiset vastakkainasettelut ja vastatieto populistisena strategiana.....	19
4 Aineisto ja menetelmä.....	21
4.1 Aineisto	21
4.2 Menetelmä.....	23
4.3 Tutkimuseettiset pohdinnat	26
5 Analyysi	28
5.1 Vastakkainasettelut	28
5.1.1 Eliitti	28
5.1.2 Puolueet.....	33
5.1.3 Valtavirtamedia.....	38
5.1.4 Sukupuoli	41
5.1.5 Maahanmuutto	44
5.1.6 Yhteenveto vastakkainasetteluista	48
5.2 Vastatieto	50
5.2.1 Tiedonlähteet.....	50
5.2.2 Asiantuntijuus ja tiede.....	53
5.2.3 Salaliittoteoriat	57
6 Johtopäätökset.....	59
Lähteet.....	65
Liitteet	75

1 Johdanto

Liberaalin demokratian kriisistä on puhuttu pitkään kuten myös uhkakuvista, joita populistiset voimat luovat (esim. Galston 2018). Vaikka Suomessa luottamus demokratian instituutioihin on vielä korkeaa (Jallinoja ja Väliverronen 2021), kansainvälisellä tasolla luottamus on laskenut (Edelman Trust Barometer 2021). Demokraattisten järjestelmien heikentymiseen vaikuttavat tahot, jotka levittävät epäluottamusta järjestelmää kohtaan (Holt 2018). Esimerkiksi populistien keskeinen sanoma on usein se, ettei valtaapitävään eliittiin voi luottaa. Ihmisten on myös vaikea erottaa saamansa tiedon paikkaansa pitävyys, koska elämme hybridissä mediaympäristössä, jossa vanhat ja uudet mediat toimivat rinnakkain ja kuka tahansa pystyy sekä välittämään että etsimään tietoa, jota on saatavilla runsaasti. Tässä tutkielmassa pyrin tarkastelemaan, millaisia ideoita vaihtoehtoiset poliittiset toimijat levittävät yleisöilleen sosiaalisessa mediassa Suomen kontekstissa. Aiheeseen liittyy myös se, kuinka toimijat onnistuvat mobilisoimaan kannattajiaan ja lisäämään yhteiskunnan polarisoitumista. Nämä ilmiöt linkittyvät toisiinsa hyvin vahvasti nykyisessä mediaympäristössä.

Vaihtoehtoiset medialähteet ovat nykyään kiinteä osa hybridiä mediajärjestelmää, ja ne vaikuttavat julkisen keskustelun olosuhteisiin ja sitä kautta demokraattiseen osallistumiseen sekä demokraattisiin instituutioihin kohdistuvaan luottamukseen (Holt 2018). Ne voivat myös vaikuttaa yhteiskunnan jakolinjojen syvenemiseen ja enenevään polarisaatioon, jotka osaltaan voivat heikentää demokratiaa (Backström ym. 2022; Bjola ja Papadakis 2020). Sosiaalinen media on mahdollistanut sen, että uudenlaiset toimijat voivat tuottaa omia sisältöjään toimien populistien alustana levittää ajatuksiaan suoraan yleisöilleen (Engesser ym. 2017, 1110). Digitaalisen median poliittisten vaikutusten ymmärtäminen ja arvioiminen on keskeinen haaste politiikan tutkimuksessa (Finlayson 2022). Tämä tutkielma tuo esille esimerkkitapauksen avulla sitä, millaista poliittista ja populistista sisältöä sosiaalisessa mediassa jaetaan. Tällaisia ideoita ja ajatuksia on ymmärrettävä, mikäli halutaan ratkaista ongelmia, jotka liittyvät siihen, miksi kaikki eivät luota valtavirtamediaan ja sen asiantuntijoihin tai tarkastella sitä, millaiset asiat koetaan epäkohtina yhteiskunnassa. Tutkielman aineistona toimii Leveli News -ohjelma YouTubessa, joka on nuorten miesten juontama podcast-tyylinen ohjelma, jossa käsitellään ajankohtaisia uutisia ja tehdään ”paljastuksia” pitkissä suorissa lähetyksissä. Ohjelman teko käynnistyi koronapandemian

aikana, ja se on keskittynyt pitkälti koronaan liittyvien toimien kyseenalaistamiseen ja kritisoimiseen.

Tarkastelen Leveli News -ohjelmaa populismin kulttuurintutkimuksellisen viitekehyksen kautta, ja tutkielma nojaa laulaulaiseen teoriaan populismista. Populismissa keskeistä on perinteisten poliittisten toimijoiden haastaminen. Kulttuurintutkimuksellisessa suuntauksessa populismi ymmärretään konstruktivistisesta näkökulmasta, jossa populismi määrittyy aina tietyssä kulttuurisessa kontekstissa (Herkman 2019). Populismien määrittymisen prosessi itsessään on tutkimuskohde sen sijaan, että kyse olisi mistään tietystä ideologisesta sisällöstä. Populismi on muoto, jossa artikuloitu me-ryhmä rakentuu suhteessa rajanvetoon jotain tai joitakin vastaan. (emt.; Palonen 2021.) Usein kyse on enemmän vastustajan kuin *meidän* määrittelemisestä, minkä vuoksi populismi onnistuu yhdistämään erilaisia ihmisiä, ideoita ja aatteita yhteisen nimittäjän alle (Palonen ja Saresma 2017). Vastakkainasetteluita luovat populistit ovat saaneet jalansijaa politiikassa, kun demokratian ideaali ja sen realiteetit eivät ole kohdanneet kansalaisten silmissä (Canovan 1999). Populismi voi liittyä myös uusiin poliittisiin toimijoihin, joiden luomia vastakkainasetteluja on oleellista tutkia. Näin voidaan saada tietoa niiden poliittisesta agendasta ja toisaalta yhteiskunnan tai poliittisen kentän polarisoitumisesta. Keskeistä on tarkastella sitä, minkä asioiden ympärille me-ryhmä rakentuu ja ketä vastaan luodaan antagonistisia vastakkainasetteluja, eli ketkä tai mitkä suljetaan me-ryhmän ulkopuolelle.

Tarkastelen tutkielmassa lisäksi populistiselle strategialle ominaista vastatiedon tuottamista, jolla pyritään esimerkiksi kyseenalaistamaan vakiintuneet tiedon auktoriteetit ja korvaamaan ne omilla vaihtoehtoisilla tiedon auktoriteeteilla (Ylä-Anttila 2018). Tämä on mielenkiintoista Leveli News -ohjelman kohdalla, joka perustuu oleellisesti tiedonvälittämiseen ja valtavirtamedian kritisoimiseen sen omien uutisten avulla. Tämä osoittaa tiedonvälityksen verkostomaisuuden (Castells 2010), jossa uusi media hyödyntää vakiintuneiden medioiden sisältöjä omaksi edukseen (Toivanen ym. 2021). Tämä on myös osoitus hybridin mediaympäristön luomista mahdollisuuksista, joiden ansiosta yhteiskunnalliset liikkeet voivat syntyä täysin digitaalisesti (Chadwick 2017). Olen kiinnostunut tutkimaan, millaista tietoa Leveli News -ohjelmassa tuotetaan ja levitetään sekä millaisin tavoin perinteisiä tiedon auktoriteetteja vastaan asetutaan.

Internetin ja digitaalisten alustojen kehittyessä niiden uskottiin lisäävän poliittista osallistumista, mutta tutkimuksissa on noussut esille myös niistä aiheutuneita ongelmia (Schwarzenegger 2021). Tutkimuksissa on havaittu esimerkiksi yhteys verkossa esiintyvän vihapuheen määrän sekä viharikosten ja väkivallan välillä (Wahlström ja Törnberg 2021). Tutkimusta on tehty lisäksi sosiaalisessa mediassa leviävistä salaliittoteorioista (Pyrhönen ja Bauvois 2020), 4chan-kuvalaudalla esiintyvistä vihapuheesta (Zelenkauskaitte ym. 2021) sekä YouTuben vaikutuksista radikalisoitumiseen (esim. Ledwich ja Zaitsev 2020). Sosiaalinen media ei siis osallista ainoastaan progressiivisen politiikan ajamiseen, vaan myös sisällön tuottamiseen, joka kritisoi sen arvoja tai on jopa vihamielistä (Ekman 2018; Lewis 2020). Verkossa syntyneillä liikkeillä on mahdollisuus mobilisoida ja tulla näkyväksi valtavirtajulkisuudessa (Caren ym. 2020). Esimerkiksi radikaali oikeisto on onnistunut mobilisoimaan kannattajia poliittiseksi voimaksi juuri sosiaalisen median avulla (Horsti ja Saresma 2021; Munger ja Phillips 2022; Pettersson 2017). Populistiset radikaalin oikeiston vastajulkiset tuovat suurelle yleisölle esiin aiemmin marginaalisessa asemassa olleita ideoita ja ilmaisutapoja (Hatakka 2019, 72). Näin ollen entistä radikaalimpi sisältö on saatavilla helposti ja nopeasti myös uusille yleisöille valtavirtajulkisuudessa. Tästä syystä on oleellista tutkia yhteisöjä, jotka syntyvät verkossa sekä toimijoita, jotka levittävät poliittisia ideoita. Radikaaleja ajatuksia levittävillä toimijoilla ja yhteisöillä voi olla haitallisia vaikutuksia demokraattisille yhteiskunnille esimerkiksi polarisaation, radikalisoitumisen tai yleisen epäluottamuksen syvenemisen johdosta.

Tutkielma tuo aiheen tutkimuskentälle uuden poliittisen toimijan YouTubessa, joka on tärkeä alusta sen suuren suosion vuoksi (Munger ja Phillips 2022). Tutkielma antaa panoksensa vaihtoehto- ja vastamediatutkimukseen Suomessa esittelemällä uuden toimijan hybridissä mediaympäristössä, joka mahdollistaa tiedon levittämisen uusille yleisöille. Internetin vaikutuksia populistisen logiikan ja mediatisaation yhteen kietoutumiselle tulisi edelleen tutkia lisää (Hatakka 2019, 15). Lisäksi on erittäin tärkeää ymmärtää valtavirtamedian, vastamedian ja sosiaalisen median välistä suhdetta, jossa provosoiva sisältö leviää yhä laajemmalle ja saa uusia merkityksiä, kun sitä jaetaan mediasta toiseen (Toivanen ym. 2021, 19). Tutkielma avaa lisäksi populismin ja salaliittoteorioiden välistä yhteyttä, jossa korostuu valtaeliitin epäileminen (Valaskivi 2022). Vaikka tämän tutkielman aineistossa on kyse ainakin toistaiseksi amatööriohjelmasta, populismi on toimiva kehys myös amatöörisisältöjen tarkasteluun, kun ne rakentuvat populistisen yhteiskunta-analyysin mukaiselle ajattelulle

(Noppi ja Hiltunen 2018, 237). Tutkielman valmistumisen hetkellä kesällä 2022 Leveli News -ohjelmaa ei ole vielä akateemisesti tutkittu.

Tutkielman tavoitteena on vastata kysymyksiin siitä, miten populistiset toimijat, muuttuva mediaympäristö ja radikaalien ideoiden leviäminen voivat vaikuttaa demokraattisiin yhteiskuntiin.

Tarkastelen aihetta kahden tutkimuskysymyksen kautta:

- 1) Millaisia populistisia vastakkainasetteluja Leveli News -ohjelmassa rakennetaan?
- 2) Miten ohjelmassa näkyy populistisen vastatiedon tuottaminen?

Vastatakseni näihin kysymyksiin valitsin aineistoksi Leveli News -ohjelman ensimmäiset kymmenen jaksoa, jotka koodasin ja analysoin laadullisen teoriaohjaavan sisällönanalyysin keinoin saadakseni kattavan kuvan ohjelman sisällöistä. Analyysissä pyrin tunnistamaan ohjelman tuottamia populistisia vastakkainasetteluja ja vastatiedon tuottamista aiemman kirjallisuuden valossa. Johtopäätöksissä sidon tutkielmasta esiin tulleet havainnot laajemmin yhteiskuntaan ja demokraattiseen järjestelmään.

Tutkielma rakentuu siten, että seuraavassa luvussa käyn läpi aiempaa tutkimusta liittyen vaihtoehtomedioihin, järjestelmänvastaisuuteen ja YouTubeen. Kolmannessa luvussa esittelen teoreettisen viitekehyksen, eli Ernesto Laclau ja häntä soveltaneiden tutkijoiden populismiteorian sekä vastatiedon käsitteen. Luku neljä koostuu aineiston ja menetelmän esittelystä sekä tutkimuseettisistä pohdinnoista. Luku viisi on tutkielman analyysiosio, joka rakentuu alaluvuista, joissa käsittelem ensin populistisia vastakkainasetteluita ja sen jälkeen vastatiedon tuottamista. Luvussa kuusi esitän tutkielman johtopäätökset, joissa pohdin muun muassa populistisen mediasisällön vaikutuksia yhteiskuntaan yleisemmin ja sitä, kuinka mediaympäristö mahdollistaa tällaisen kehityksen.

2 Vaihtoehtomedia ja järjestelmänvastaisuus

Tässä luvussa esittelen aiempaa kirjallisuutta liittyen tutkielman aiheeseen. Käyn ensin läpi tutkimuksia liittyen suomalaiseen mediajärjestelmään sekä vaihtoehto- ja vastamedioihin. Tämän jälkeen tarkastelen mediassa esiintyvää järjestelmänvastaisuutta Kristoffer Holtin (2018) teoretisoinnin pohjalta, jonka avulla pyrin osoittamaan vaihtoehtomedioiden merkityksellisyyden julkiseen keskusteluun. Lopuksi käyn läpi YouTube-tutkimusta, missä korostuu sen erityispiirteet sosiaalisena mediana suhteessa muihin alustoihin.

2.1 Vaihtoehto- ja vastamediatutkimus

Daniel C. Hallinin ja Paolo Mancinin (2004) mukaan Suomessa on demokraattis-korporatistinen mediajärjestelmä, jonka voidaan kuitenkin nähdä viime vuosina siirtyneen kohti liberaalimpaa mallia, jossa korostuu erityisesti markkinoiden rooli ja kaupallisuus. Suomalainen mediamaisema on muuttunut viime vuosina merkittävästi, koska uutismedia on entistä digitalisoituneempi, verkostoituneempi ja sosiaalisen median alustat ovat tulleet yhä keskeisimmiksi uutislähteiksi (Väliverronen 2021). Hybridin mediaympäristön vuoksi tietoa on saatavilla enemmän kuin koskaan (Matikainen ym. 2020, 55). Vaikka luottamus esimerkiksi yleisradioyhtiö Yleen on edelleen korkealla tasolla, se on kuitenkin laskenut hieman viime vuosina. Tämä johtuu esimerkiksi mediamaiseman muutoksesta, jossa sosiaalisen median rooli on kasvanut samalla kun vanhojen portinvartioiden rooli on vähentynyt (Jallinoja ja Väliverronen 2021, 5). Luottamuksen laskuun on vaikuttanut myös perinteisiä medialähteitä kritisoivien vaihtoehto- ja vastamediodien nousu (Noppari ja Hiltunen 2018). Lisäksi on tutkittu, että etenkin miehet, alle 35-vuotiaat, matalammin koulutetut sekä perussuomalaiset luottavat vähemmän perinteiseen mediaan (Matikainen ym. 2020, 25–27).

Luottamuksen demokraattisiin instituutioihin laskiessa vaihtoehtoisille medioille on avautunut tilaa levittää omaa sanomaansa (Bennett ja Livingston 2018, 126–128). Sosiaalinen media on edelleen laajentanut vaihtoehtomedioiden tavoitavuutta yhä laajemmille yleisöille (Leung ja Lee 2014). Vaihtoehtomediolla tarkoitetaan mediaa, joka haastaa vakiintuneita mediakanavia esittämällä vaihtoehtoisia näkökulmia, jotka jollakin tapaa eroavat hallitsevasta diskurssista valtavirtamediassa (emt.; Atton 2018). Vaihtoehtomediat ovat merkityksellisiä,

koska niiden käyttämät metodit voivat vaikuttaa julkiseen keskusteluun ja siten mielipiteen muodostumiseen sekä uutisten kuluttamiseen (Holt 2018, 52). Sen sijaan, että vaihtoehtomediat olisivat suoraan fasistisia, seksistisiä, rassistisia tai antisemitistisiä, ne asemoituvat episteemisesti vain tiettyjä ryhmiä suosivaa valtavirtamediaa vastaan. Vaihtoehtomedioita seuraavat luovat yhdessä vastatietoa ja asettuvat usein samoja arvoja, kuten globalismia, EU-myönteisyyttä, feminismiä, liberalismia ja monikulttuurisuutta vastaan, millä pyritään horjuttamaan nykyisten instituutioiden legitimiyyttä. (Bjola ja Papadakis 2020, 655–656.) Vaihtoehtomediat eivät kuitenkaan välttämättä vastusta progressiivisia arvoja, vaan ne edustavat poliittisia näkemyksiä laidasta laitaan. Tutkijat ovat osoittaneet, että vaihtoehtomedioilla voi olla laajempia vaikutuksia julkiseen mielipiteeseen erityisesti aikoina, jolloin poliittinen toiminta on lisääntynyt (Leung ja Lee 2014, 354). Tämä pätee esimerkiksi koronapandemian aikaiseen liikehdintään, jolloin koronapolitiikkaa vastustavat tahot ovat aktivoituneet erityisesti sosiaalisessa mediassa.

Vaihtoehtomediatutkimusta on kritisoitu siitä, että ne usein käsittävät vaihtoehtomediat julkista keskustelua täydentävinä ja sitä kautta tarpeellisina yhteiskunnalle (Ylä-Anttila ym. 2019). Vastamedian käsitettä taas käytetään, kun halutaan korostaa jonkin median vastakkaisuutta suhteessa valtavirtamediaan ja sen luomaan julkisuuteen (Noppari ym. 2019). Vastamediat toimivat logiikalla, joka yhdistää faktoja fiktion ja huhuihin, valitsevat parhaiten omiin näkemyksiinsä sopivat uutiset sekä kehystävät tietoa edistääkseen esimerkiksi maahanmuuttovastaista agendaa (Ylä-Anttila 2018, 357). Suomessa vastamedioiden tutkimus linkittyy usein maahanmuuttoa vastustaviin medioihin. Tämä johtune niiden suosion noususta vuoden 2015 tienoilla, kun käynnissä oli niin sanottu pakolaiskriisi (emt., 2). Tutkimukset vastamedioista ovat keskittyneet paljolti esimerkiksi MV-lehteen, jonka sisällöissä korostuvat rassistisuus ja yleistä epäluottamusta lisäävä puhe (Tuomola 2018). MV-lehti rakentaa me-ryhmää demokratianvastaisten ja etnonationalististen arvojen ympärille (Tuomola 2021).

Vastamediat käyttävät valtavirtamedian sisältöjä hyödyksi esittämällä uutisten sisältöjä niin, että ne ajavat vastamedian omaa agendaa. Näin niiden sisällöt eivät siis perustu dis- tai misinformaation, eli tahallisen tai tahattoman virheellisen tiedon luomiseen, vaan uudelleen kehystämään olemassa olevia keskusteluita. Tästä syystä ei ole oleellista tarkastella sitä, levittävätkö vastamediat totuuksia vai valheita, vaan kansalaisten olisi tunnistettava erilaisia motivaatioita eri alustoilla ja ymmärtää hybridin mediaympäristön vaikutukset. (Toivanen

ym. 2021.) Samantyyllisiä havaintoja löytyy myös muista tutkimuksista, joissa korostuu mediajärjestelmän hybridisyys, kun vastamedia voi tuottaa omaa sisältöään pohjaamalla sen jo olemassa oleviin sisältöihin (Pyrhönen ja Bauvois 2020). MV-lehti on hyvä esimerkki siitä, kuinka jo olemassa olevaa materiaalia kierrätetään uudelleen demokratianvastaisten ajatusten edistämiseksi (Seuri ja Ramstedt 2022). Tämä sisältöjen kierrättäminen on oleellinen osa Leveli News -ohjelman toimintaa. Määrittelen Leveli News -ohjelman aiemman tiedon valossa populistiseksi vastamediatoimijaksi, koska se ei toimi irrallisena valtavirrasta, vaan nimenomaan asettuu sitä vastaan.

Vastamedialla on kyky luoda verkkoyhteisöjä ympärilleen, joiden voi sanoa muodostavan eräänlaisia vastajulkisuuksia. Vastajulkisuudet mahdollistavat verkossa tapahtuvan keskustelun politisoitumisen (Vainikka 2020, 16). Etenkin radikaalin oikeiston toimijat ovat hyödyntäneet audiovisuaalista poliittista viestintää verkossa luomalla verkkoyhteisöjä ja siten kasvattaneet kannatustaan (Schwarzenegger ja Wagner 2018). Vastayhteisö rakentuu suhteessa siihen mitä se vastustaa ja saa voimansa vihan kohteen demonisoinnista sekä erilaisten uhkakuvien luomisesta. Vastamedia taas voi toimia rakentavana voimana vastayhteisöille tuottamalla viestejä, jotka tukevat yhteisön tarinaa. Vastayhteisöt voivat tarjota vaihtoehtoisia keskusteluareenoita sellaisille, joilla on kokemuksia valtavirrasta syrjäytetyksi tulemisesta. (Korpiola ja Poutanen 2021, 91.) Vastamedioita seuraavia yhdistää epäuskoisuus ja -luottamus valtavirran näkemyksiä kohtaan sekä pyrkimys haastaa näitä näkemyksiä (Noppari ym. 2019). Anonyymeillä valtavirtamedian vastaisilla keskustelufoorumeilla käyttäjät kokevat saavansa vertaistukea moniäänisestä foorumista, josta saa tietoa, jota valtavirtamediasta ei löydy (Vainikka ja Harju 2019, 112). Poliittiset yhteisöt muodostuvat verkkositoutumisen kautta ”affektiivisiksi yhteisöiksi”, joita yhdistävät koetut tunteet ja reaktiot yhteisen poliittisen intressin sijaan (Finlayson 2022, 68). Vaikka vastamedia ajaisi demokratian vastaisia arvoja, saattaa sen seuraaja kokea tämän voimaannuttavaksi ja moniäänisyyttä lisääväksi. Vastamediat vastaavat siis sellaisten yksilöiden tarpeisiin, jotka eivät koe saavansa ääntään kuuluviin valtavirtamediassa luoden näin osallisuuden kokemuksia.

Yhteenvetona kirjallisuudesta voidaan todeta, että vastamedioilla ja vastajulkisuuksilla on vaikutusta yhteiskunnalliseen keskusteluun ja poliittiseen mobilisoitumiseen. Vastamediat voivat edesauttaa vastajulkisuuksien syntyä ja antaa osallisuuden kokemuksia sellaisille, jotka ovat aiemmin kokeneet kuuluvansa marginaaliseen asemaan yhteiskunnassa. Tämä siitakin

huolimatta, että vastamedia ajaisi demokratianvastaisia arvoja. Tutkimuksissa korostuu myös se, kuinka hybridi mediaympäristö aiheuttaa sen, että eri mediat ovat yhteydessä toisiinsa ja toisaalta se, millaisin tavoin vastamediat voivat hyödyntää valtavirtamedian sisältöjä omien aatteidensa ajamiseen ja verkkoyhteisöjen sitouttamiseen (Toivanen ym. 2021; Pyrhönen ja Bauvois 2020; Seuri ja Ramstedt 2022).

2.2 Järjestelmänvastaisuus

Holt (2018) esittelee järjestelmänvastaisuuden käsitteen (*anti-systemness*) hyödyllisenä keskusteltaessa vaihtoehtomedioiden¹ vaikutuksesta julkiseen diskurssiin. Holtin teoria tarkastelee, kuinka vaihtoehtomediat, joiden agendat eivät kohtaa valtavirrassa esiintyvien arvojen kanssa, vaikuttavat julkiseen diskurssiin. Vaihtoehtomedioita voidaan tarkastella monista eri näkökulmista, joista Holt korostaa vain yhtä. (emt.) Mielipiteiltään kaukana muista toimijoista olevien uusien medioiden ilmaantuminen vaikuttaa poliittiseen polarisoitumiseen ja luo haasteita poliittisen järjestelmän legitimitetille. Media voi vaikuttaa julkisen keskustelun polarisoitumiseen käyttämällä järjestelmänvastaista retoriikkaa sekä viestimällä epäluottamusta nykyistä järjestystä vastaan asemoiden samalla itsensä kauas muista toimijoista mediajärjestelmässä. (Sartori 2005.)

Järjestelmänvastaisuutta esiintyy sekä poliittisessa vasemmistossa että oikeistossa (Holt 2018, 52). Holt rakentaa teoriansa Giovanni Capoccian (2002) teorian pohjalta ideologisesta ja suhteellisesta järjestelmänvastaisuudesta, joka perustuu puolueisiin. Holt (2018) tuo teorian mediakentälle samalla periaatteella. Ideologinen järjestelmänvastaisuus tarkoittaa, että median agendana on muuttaa tai tuhota järjestelmä, kun taas suhteellinen järjestelmänvastaisuus viittaa siihen, kuinka puolue media asemoi itsensä suhteessa muihin medioihin. Täyttääkseen ideologisen järjestelmänvastaisuuden kriteerit tulee vaihtoehtomedian nähdä valtavirtamedia antagonistisena vihollisena ja järjestelmän sisäinen muutos täysin mahdottomana. Vaikka vaihtoehtomedia ei olisi ideologisesti järjestelmänvastainen, sillä voi olla polarisoiva vaikutus mediaympäristöön. Suhteellisen järjestelmänvastaisuuden kriteerit täyttyvät, mikäli vaihtoehtomedian sisältöä olisi ongelmallista julkaista valtavirtamediassa. Suhteellinen järjestelmänvastaisuus ei välttämättä

¹ Käytän tässä tarkoituksella termiä vaihtoehtomedia, koska Holt (2018) itse käyttää sitä teoriassaan.

pyri kaatamaan koko vallitsevaa järjestystä, vaan tekemään siihen muutoksia ja kilpailemaan valtavirtamedian kanssa. (emt., 24, 53–54.)

Vaikka internetin ja digitaalisten alustojen toivottiin lisäävän poliittista osallistumista, on huomio sittemmin siirtynyt niistä aiheutuneisiin ongelmiin, kuten populismin ja vaihtoehtomedioiden luomiin uhkiin (Schwarzenegger 2021). Holtin (2018) mukaan vaihtoehtomedioiden viesti on, että valtavirtamedia piilottelee tai vääristelee tietoa maahanmuuton negatiivisista yhteiskunnallisista ja kulttuurisista vaikutuksista ja että valtavirtamedian toimittajat ovat liittyneet yhteen poliittisen eliitin kanssa. Holtin mukaan näitä medioita tulee tarkastella niiden positiosta ”*as self-perceived correctives of traditional media*”, eli että ne itse kokevat toimivansa perinteisen median korjaajina. (emt.) On kuitenkin huomattava, että Holtin väite perustuu kontekstiin, jossa vaihtoehtomediaksi mielletävät mediat ovat pääsääntöisesti maahanmuuttovastaisia. Vaihtoehtomedian käsite ei kuitenkaan edellytä maahanmuuttovastaisuutta.

Holtin (2018, 51, 55) mukaan on tärkeää tarkastella, miksi jotkin ryhmät ovat vihaisia valtavirtamedialle, miten heidän vihansa vaikuttaa julkiseen diskurssiin sekä sitä, onko tämä epäluottamus uhka demokraattiselle järjestelmälle tai, aiheuttaako se vaaraa vapaalle medialle. Keskeiseksi kysymykseksi muodostuu se, kuinka vaihtoehtomedialle voi vaikuttaa julkisen keskusteluun ja sitä kautta osallistumiseen demokraattisesti, sillä media antaa alustan kansalaisille muodostaa mielipiteensä. (emt.) Vaihtoehtomedioiden vastustamisen kohteena ei ole niinkään mediajärjestelmä, vaan toimittajien epäonnistuminen työssään, joiden kuvataan palvelevan kritiikittömästi vallassa olevaa eliittiä (Figenschou ja Ihlebæk 2019, 902). Valtavirtamedian ja sen toimittajien nähdään siis olevan osa eliittiä, joka koetaan korruptoituneeksi, ja siksi niihin ei voida luottaa. Tämä käsitys on taustalla siinä, miksi jotkut ihmiset uskovat vaihtoehtoisiin tiedonlähteisiin valtavirtamedian tarjoamaa tietoa enemmän.

Holt (2018) avaa teoriansa avulla sitä, mikä vaikutus vaihtoehtomediolla on julkiseen keskusteluun hybridissä mediaympäristössä ja pyrkii tekemään sen olettamatta vaihtoehtomediolla olevan mitään tiettyä ideologista taustaa. Teoriaa tulee soveltaa lisää empiiriseen tutkimukseen, jotta sen toimivuudesta voidaan tehdä lopullisia johtopäätöksiä (emt., 55). Holtin käsitystä vaihtoehtomediasta voidaan arvostella siitä, että se asettaa samalle viivalle kaikista ideologisista lähtökohdista tulevat mediat (esim. vasemmiston ja radikaalioikeiston). Holt ym. (2019) ovat kuitenkin vastanneet tähän kritisoimalla

vaihtoehtomedian käsitteen normatiivista olettamusta, joka edellyttää käsitystä edistyksestä vaihtoehtomedioita tutkittaessa, vaikka myös esimerkiksi äärioikeisto käyttää samanlaisia taktiikoita toiminnassaan kuin muut vaihtoehtomediat.

2.3 YouTube

YouTube on vuonna 2005 perustettu videoalusta, joka on ollut Googlen omistuksessa vuodesta 2006 (Burgess ja Green 2018). YouTube on osoittautunut pitkäikäiseksi ja jatkaa kasvamista ollen toiseksi eniten vierailtu nettisivu maailmassa (Statista 2022). Alusta on yksi nuorten suosituimmista sosiaalisen median palveluista. Jopa 85 prosenttia nuorista käyttää YouTubea Suomessa, ja erityisesti nuorten miesten keskuudessa alusta on suosituin sosiaalisen median palvelu. (Ebrand 2019.) Voidaan siis sanoa, että ainakin tietyt ryhmät saavat tietoa YouTubea. Lisäksi perinteiset uutismediat ovat läsnä YouTubea, kuten Yle Areena ja MTV Uutiset, mikä tarkoittaa, ettei alusta toimi ainoastaan vaihtoehtoisten näkemysten esiintuojana tai amatöörisisältöjen tuottajana, vaan siellä kulutetaan ja tuotetaan myös valtavirtamedian sisältöjä.

YouTubea erotti muista palveluista sen alkuaikoina amatöörimaiset videot, kun taas nykyään alustalla on myös paljon ammattimaista sisältöä. Edelleen YouTube mahdollistaa sisältöjen tuottamisen ja jakamisen pienillä resursseilla, jolloin myös marginaalisemmassa asemassa olevat voivat tuottaa sisältöjä yleisöilleen näiden fyysisestä olinpaikasta huolimatta. (Burgess ja Green 2018.) YouTube mahdollistaa sisällöntuottajille toimintansa kehittämisen siten, että sisällöt menestyisivät paremmin. YouTube Analytics tarjoaa sisällöntuottajille yksityiskohtaisia tietoja katsojien määrästä, demografisista tiedoista ja katseluajasta. Sisällöntuottajien on esimerkiksi helppoa räätälöidä sisältöjään yleisöä miellyttävämmiksi seuraamalla kommentteja ja tykkäyksiä. YouTubea yhteistyökumppaniohjelman avulla tuottajat voivat ansaita osan videoiden tuottamisesta mainostuloista sekä täydentää näitä tuloja esimerkiksi myymällä tavaroita tai ottamalla vastaan lahjoituksia. (Finlayson 2022.) Tärkeä osa YouTubea algoritmia on sen suositusjärjestelmä, joka suosittelee katsojalle tätä mahdollisesti kiinnostavia sisältöjä. Tällöin algoritmilla on merkittävä rooli siinä, mitkä videot saavat eniten huomiota ja sitä kautta katselukertoja sekä mainostuloja. YouTube on kehittänyt algoritmia poistamaan esimerkiksi ekstremististä sisältöä. (Arthurs ym. 2018, 9–10.)

YouTubea on tutkittu poikkitieteellisesti tarkastellen kysymyksiä liittyen digitaaliseen kulttuuriin ja yhteiskuntaan. Erityisesti tutkimuksissa korostuu sisällönanalyysi, joissa tarkastellaan YouTubeen ehdottamia videoita tietyn aiheen tiimoilta, kuten Covid-19-virus, rokotteet tai muut terveyteen liittyvät asiat (ks. Szmuda ym. 2020; Abdulghani ym. 2019; Yiannakoulis ym. 2019). Esimerkiksi näissä tutkimuksissa huomattiin, että YouTube ei ole kovin luotettava lähde edellä mainittuihin asioihin liittyen. Tutkimukset ovat lisäksi osoittaneet, että YouTubeessa ollaan vähemmän kohteliaita korkeamman anonymiteetin vuoksi ja että Facebookia ja YouTubea käytetään viihteen lisäksi myös poliittiseen keskusteluun (Halpern ja Gibbs 2013). Liekehtiminen (*flaming*), jolla tarkoitetaan sitä, että ihmiset kommentoivat asioita voimakkaammin ja yllyttävämmiin kuin he todennäköisesti tekisivät kasvokkain käytävässä keskustelussa ja osoittavat vihamielisyyttä esimerkiksi loukkauksilla ja kiroilulla, on tavallista YouTubeessa (Moor ym. 2010, 1536–1537). Edellä esitetyt tutkimustulokset osoittavat sen, että YouTube on alusta, jossa käydään poliittista keskustelua mutta myös sen, että keskustelua käydään tunteikkaammin kuin kasvokkain käytävässä vuoropuhelussa. YouTube siis mahdollistaa jyrkemmät poliittiset kannat ja keskustelutyylin mutta myös epäluotettavan tiedon leviämisen.

YouTubeen yhteyttä radikalisoitumiseen on tutkittu paljon (ks. esim. Ledwich ja Zaitsev 2020; Munger ja Phillips 2022; Ribeiro ym. 2020). Tutkimukset osoittavat, että YouTube-käyttäjät siirtyvät lievemmistä sisällöistä äärimmäisempiin ja että YouTubeella on yhteyksiä radikalisoitumiseen (Ribeiro ym. 2020). YouTubeen algoritmin osuutta radikalisoitumiseen on pohdittu akateemisessa kirjallisuudessa, mutta tutkimukset eivät ole osoittaneet tätä varmaksi (Ledwich ja Zaitsev 2020). Radikalisoivaa algoritmia suurempi uhka on YouTubeen mahdollistama sitoutuneiden yhteisöjen luominen, jotka voivat yhdessä rakentaa ja vahvistaa radikaaleja ja jopa vihamielisiä periaatteita (Munger ja Phillips 2022, 187–188). Rebecca Lewis (2018) on tunnistanut raportissaan vaihtoehdoisen vaikuttajaverkoston (*Alternative Influencer Network*) YouTubeessa, joka koostuu poliittisista vaikuttajista, jotka väittävät tarjoavansa vaihtoehdoisen medialähteen uutisille hyödyntäen samanlaisia tekniikoita yleisöjen saavuttamiseksi kuin tavalliset vaikuttajat. Verkosto mahdollistaa sisältöjen enenevän ääriolaisuuden esimerkiksi niin, että vähemmän radikaali vaikuttaja ottaa ohjelmaansa mukaan vieraita, jotka ovat häntä itseään radikaalimpia. Poliittiset vaikuttajat saattavat näin itsekkin siirtyä yhä radikaalimpiin ajatuksiin. (emt.) YouTubeella voidaan siis sanoa olevan radikalisoivaa voimaa sen mahdollistaessa verkostoitumisen ja

verkkoyhteisöjen syntyminen myös radikaalien ajatusten ympärille, vaikka ei ole pystytty varmentamaan, että sen algoritmi suosisi radikaalimpia sisältöjä.

YouTube luo alustan poliittiselle viestinnälle, joka rakentaa entistä tiiviimmän suhteen katsojan ja sisällöntuottajan välille. Tutkijat löysivät kolme strategiaa, joita maahanmuuttovastaisten liikkeiden aktivistit käyttivät videoissaan YouTubessa: liikkeen rakentaminen dokumentaation avulla, diskursiivisen kiistan luominen ja henkilökohtaiset brändäyskäytännöt (Laaksonen ym. 2020). YouTube mahdollistaa yleisön laajentamisen kanava- ja brändikehityksen avulla sekä suoran vetoomuksen mahdollisille yleisöille, joilla ei välttämättä ole vahvoja suhteita perinteiseen mediaan (emt., 187). Alan Finlayson (2022) antaa esimerkin uudeltaisesta poliittisesta toimijasta, ”poliittisesta yrittäjästä”, Paul Watsonista, joka tuottaa poliittista sisältöä YouTubessa ja ansaitsee niiden avulla elantonsa. Alun perin salaliittoihin keskittynyt Watson on sittemmin siirtynyt valtavirtaa edustavien käsitysten epäilyyn ja valtiiovallan hylkäämiseen. Watson luo populistisella tyylillä vastakkainasettelua edellä mainittujen arvojen ja liberaalin ”uuden luokan” välille, johon sisältyvät esimerkiksi feminismi ja ”kulttuurimarxismi”. Keskeinen osa Watsonin retoriikkaa on salaisuuksien paljastaminen ja monet hänen videoidensa otsikot alkavat lauseella: ”Mitä he eivät kerro teille...”. (emt., 9–14.)

Verkkoyhteisöt YouTubessa muodostuvat useammin mikrojulkisuuden kuin anonyymiteetin ympärille (Lewis 2020). Lewisin (2020) tutkimat ”mikrojulkikkiset”, eli tavallista pienemmät resurssit omaavat julkisuuden henkilöt, tulevat erilaisista taustoista ja ideologioista, mutta heitä yhdistää asettuminen progressiivisia arvoja, kuten feminisimiä ja vähemmistöjen oikeuksia, ajavia liikkeitä vastaan. Mikrojulkikkiset väittävät valtavirtamedian ja sen edustamien progressiivisten arvojen ajavan vastustajien hiljentämistä ja olevan sensaatio- ja huomiohakuisia. He itse esiintyvät läpinäkyvinä, luotettavina, aitoina ja samaistuttavina. Toisaalta he luovat vaihtoehdoisen sosiaalisen identiteetin itselleen yhteiskunnan altavastaaajina ja vastakulttuurina. (emt., 207–214.) Tutkimukset osoittavat, että audiovisuaaliset tiedotusvälineet, kuten YouTube, korostavat poliittisten toimijoiden persoonallisuutta ja luonnetta sekä vaativat heiltä tunnistettavaa tyyliä (Finlayson 2022, 1–2). Normien rikkomisen puheessa saatetaan kokea sananvapauden ja itseilmaisun ”sankarillisena ilmentymänä” huolimatta sen sisällöstä. Karismaattinen tyyli on ollut olemassa jo ennen digitaalista mediaa, mutta sosiaalisen median teknologiset mahdollisuudet kiihdyttävät sitä ja vaativat poliittisen viestinnän tyyliä, joka korostaa yksilön persoonallisuutta. (emt., 63–66.)

Edellä esitellyn kirjallisuuden pohjalta voidaan todeta, että YouTube on tunnistettu vaihtoehtoisen oikeiston ja konservatiivisia arvoja ajavien toimijoiden hyödyntämäksi alustaksi. Tästä huolimatta politiikan tutkijoita on kiinnostanut varsin vähän YouTube-tutkimus etenkin verrattuna Twitter-tutkimukseen (Munger ja Phillips 2022). YouTube on erilainen sosiaalisen median alusta siinä, että sen pääasiallinen sisältö on audiovisuaalista eli videomuotoista, jolla on erityinen mahdollisuus rakentaa affektiivisiä yhteisöjä (Finlayson 2022). YouTuben käyttömahdollisuudet sallivat uudenlaisten poliittisten toimijoiden esiintulon, kun tuotanto vaatii vain pieniä resursseja ja ansaintamahdollisuuksia on useita. Tutkimuksien mukaan YouTubella voidaan sanoa olevan radikalisoivaa voimaa, vaikka akateemisessa kirjallisuudessa ei olekaan täyttä konsensusta siitä, mistä tämä johtuu. YouTube alustana kannustaa sisällöntuottajia tyyliin, joka on huomiota herättävää. Tätä tukee esimerkiksi poliittisen korrektiuden kritisoiminen, joka osaltaan selittää tällaisen sisällön olemassaolon. Sääntöjä rikkomalla sisällöntuottajat voivat osoittaa olevansa erillään niistä, joita kritisoivat ja saada kannatusta sellaisilta, jotka kokevat itsensä altavastajina yhteiskunnassa. YouTubea on tutkittu paljon ja monipuolisesti, mutta YouTuben pidemmistä sisällöistä ei kuitenkaan ole tehty kovinkaan paljon tutkimusta varsinkaan Suomessa, mikä osoittaa tarpeen tälle tutkielmalle.

3 Populismi ja vastatiedon tuottaminen

Tässä luvussa esittelen tutkielman kaksiosaisen viitekehyyksen. Ensin käsittelen polarisaatiota ja populismia, jotka yhdistyvät siinä, että populismi voi aiheuttaa polarisaatiota luomalla vastakkainasetteluita. Populismi on moniulotteinen ja monin tavoin teoretisoitu käsite. Tämä tutkielma nojaa Ernesto Laclau (2005a; 2005b) käsitykseen populismista muotona ja artikulaation logiikkana, joka perustuu rajanvetoihin *meidän* ja *muiden* välillä. Lisäksi käsittelen vastatiedon käsitettä, joka on oleellinen osa populistien käyttämää strategiaa, ja jolla edelleen vahvistetaan populistisia vastakkainasetteluita (Ylä-Anttila 2017).

3.1 Polarisaatio ja populismin käsite

Cass Sunsteinin (2009) teorian mukaan yhtenä huolena yhteiskunnan polarisoitumisessa voidaan pitää sitä, että samanmielisistä koostuva ryhmä ottaa lopulta jyrkemmän kannan jossakin asiassa kuin sen jäsenillä oli ryhmään tullessaan. Jos esimerkiksi internet täyttyy erilaisista, yksipuolista maailmankuvaa levittävistä julkaisuista, julkinen keskustelu ei toteudu demokratian edellyttämällä tavalla (Tuomola 2018, 175). Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että toisistaan eroavista näkemyksistä tulisi päästä eroon. Chantal Mouffin (2005; 2013) mukaan politiikkaan sisältyy olennaisesti vastakkainasetteluita ja konflikteja. Demokratia on prosessi, joka on jatkuvasti käynnissä eikä saavuta lopullista tilaansa koskaan. Mouffin mukaan konsensushakuinen politiikka tulisi hylätä ja politiikan tulisi sen sijaan perustua vastakkain olevien näkemysten väliseen kilpailuun, jossa eri näkemyksiä kunnioitetaan. Kilpailu tapahtuu ystävien, ei vihollisten välillä, joista toinen täytyisi tuhota. Poliitiikan tulisi siis perustua agonistiseen pluralismiin antagonismien sijaan, jossa eri mielipiteet suljetaan ulkopuolelle. (emt.)

Yleisesti ottaen polarisaatio käsitetään haitallisena yhteiskunnalle kolmesta syystä: 1) puoluetasolla polarisaatio voi estää löytämästä ratkaisua päätöksenteossa, joka kävisi mahdollisimman monelle polarisoituneelle ryhmälle, 2) polarisaatio voi laskea kiinnostusta ja luottamusta poliittista päätöksentekoa kohtaan, ja 3) polarisaatio voi tehdä vaikeaksi hyväksyä vaihtoehtoisia päätöksiä, vaikka ne olisivat reilun prosessin tuloksena syntyneitä (Nelimarkka ym. 2018). Määrittelen poliittisen polarisoitumisen kaksijakoisen logiikan kautta, jossa *me* muodostuu vastapuolena *muille*, ja konsensus saavutetaan ainoastaan

poliittisten leirien sisällä (Palonen 2009, 321). Populismi liittyy kiinteästi polarisoitumiseen, koska sen logiikka jakaa yhteiskuntaa poliittisten rajanvetojen kautta vastakkaisiin osapuoliin.

Populismia on teoretisoitu monin tavoin akateemisessa kirjallisuudessa. Kenties suosituin määritelmä on Cas Mudden (2004) käsitys populismista ohuena ideologiana, joka jakaa yhteiskunnan kahteen vastakkaiseen ryhmään, ”puhdas kansa” ja ”korruptoitunut eliitti”. Tämä määritelmä kuitenkin olettaa, että populismilla olisi jokin ennalta määritetty sisältö. Populismien määritelmä, jota tässä tutkielmassa käytän, nojaa Laclau (2005a; 2005b) teoriaan, joka ei oleta populismilla olevan mitään sisältöä valmiina. Sen sijaan populismi on muoto, joka saa sisältönsä artikulaatiossa, joka tapahtuu tietyssä hetkessä (emt.; Palonen 2021). Populistisia vastakkainasetteluita voidaan rakentaa suhteessa mihin tahansa, mikä ei kuulu me-ryhmään. Näin ollen kaikki käsitykset populismista, jotka olettavat sillä olevan ennalta jokin tietty sisältö, eivät pysty tarkastelemaan sen kaikkia puolia. Erilaisia teoretisointeja populismista yhdistää kuitenkin käsitys siitä, että populismissa on kyse vastakkainasetteluista vallitsevaa järjestelmää kohtaan (ks. esim. Herkman 2017). Margaret Canovanin (1999) mukaan populismi syntyy, kun demokratian ideaali ja todellisuus eivät kohtaa. Populismi on ikään kuin sisäänrakennettuna demokratiassa, joka lupaa vallan kansalle. Populismi on siis osa demokratiaa eikä välttämättä hyvä tai huono asia, vaan saa kontekstista riippuen erilaisia sisältöjä ja merkityksiä (Herkman 2019).

Laclau (2005a) määrittelee populismien poliittiseksi logiikaksi, joka mahdollistaa sen, että ristiriitaisia vaatimuksia voidaan yhdistää saman poliittisen identiteetin alaisuuteen. Teoria lähtee poststruktuurilistisen ontologian olettamuksesta, jossa populismi ei itsessään koostu mistään sisällöstä (Palonen 2021). Vaikka populismissa ei ole kyse mistään tietystä ideologiasta, siihen liittyy aina ideologisuutta, jota voidaan tarkastella sen perusteella mitä vastaan me-ryhmää rakennetaan (Herkman 2017). Populismi saa merkityksensä diskursiivisessa prosessissa, jossa kaksi vastakkain olevaa osapuolta pyrkivät pääsemään hegemoniaan. Hegemonialla tarkoitetaan tässä hetkellistä tilaa, jossa erilliset merkitykset yhdistyvät artikulaatiossa merkitysjärjestelmäksi, jolla on mahdollisuus edustaa jotakin kuten ”kansaa”. Näin osa voi edustaa kokonaisuutta. ”Kansa” nousee diskursiivisesti vastustamaan eliittiä rajanvedon kautta. (Howarth 2014, 13–14.) ”Kansassa” on siis kyse hetkellisestä artikulaation tuotoksesta, jolloin se saa jonkin tietyn merkityksen ja identiteetin. Se on tyhjä merkittäjä, jonka alle on mahdollista maahduttaa diskursiivisesti moninainen joukko eri

intressejä (Palonen ja Saresma 2017, 25). Kyse ei ole kirjaimellisesti kansasta, vaan kollektiivisesta subjektista, joka muodostuu yhteisten vaatimusten ympärille diskursiivisesti samoin kuten sen vastustama ”eliitti” (Casullo 2020, 27; Palonen 2021).

Emilia Palonen (2018; 2021) on edelleen teoretisoinut Laclauin populismikäsitystä retorisch-performatiivisena ilmiönä, jossa kansa muodostuu tyhjän merkitsijän ympärille ja muodostaa vaatimuksien samanarvoisen ketjun, joka asettuu muita vastaan ja liittyy niihin erilaisia affekteja. Samanarvoisella vaatimusten ketjulla viitataan erilaisiin yhteiskunnallisiin vaatimuksiin, joiden avulla ihmiset voivat nousta valtaapitäviä vastaan (Howarth 2014, 13). Affekteissa ja affektiivisuudessa kyse on reaktiivisuudesta, joka syntyy *meidän* ja *niiden* artikuloinnissa, ja johon liittyy tunteita ja muita positiivisia ja negatiivisia konnotaatioita (Ahmed 2014). Ne ovat ikään kuin liima, joka pitää artikulaation tuotosta kasassa, oli kyse sitten rajanvedon sisäisestä tai ulkopuolisesta kohteesta (Palonen 2022). Kiinnostuksen ei kuitenkaan tule olla affektien sisällöissä, vaan siinä, millaisia reaktioita ne aiheuttavat (emt). Esimerkiksi eliitin vastustaminen voi aiheuttaa vahvan epäluottamuksen syntymisen ja demokraattisen järjestyksen vastustamisen. Populismi on siis affektiivinen ilmiö: eri vaatimukset yhdistyvät ja rajanvedot luodaan nimenomaan affektiivisilla vetoimuksilla (Palonen 2021).

Laclauin (2005a) määritelmä populismista tapana argumentoida vastakkainasetteluja osoittaa sen, ettei ole oleellista kysyä, onko jokin liike populistinen, vaan kuinka populistinen liike on. Ideologiaa tärkeämpää on tarkastella poliittisia käytäntöjä, jotka tuottavat sosiaalisia identiteettejä eli ryhmiä, jotka ovat näiden käytäntöjen artikuloinnin tuotos (Howarth 2014, 153). Populismien edellytykset ovat 1) sisäinen vastakkainasettelu, joka muodostaa me-ryhmän ja erottaa sen vallassa olevista, 2) moninaisten vaatimuksien samanarvoinen artikulointi, joka muodostaa toimijan ja 3) vaatimuksien yhdistyminen tietyssä hetkessä merkitysjärjestelmäksi, joka täyttää tyhjän merkitsijän (Laclau 2005a, 74). Populismi syntyy, kun vanhassa järjestyksessä on kriisi, kun kaikkia vaatimuksia ei ole täytetty. Näiden vaatimuksien pohjalta syntyvät populaarit identiteetit. Populismi on siis kumouksellista vanhaa järjestystä kohtaan mutta samalla uutta järjestystä rakentavaa. (emt., 177.) Tässä tutkielmassa määrittelen populismien poliittiseksi artikulaation tavaksi ja politiikan logiikaksi, jonka keskiössä ovat merkityksien muodostaminen ja vastakkainasetteluiden luominen (ks. Laclau 2005a, Palonen 2018; Herkman 2017).

Tutkielman aiheen kannalta on tärkeää pohtia myös populismin ja median suhdetta. Gianpietro Mazzoleni (2014) kutsuu mediapopulismia poliittisen populismin ”moottoriksi”, joka tarttuu populistisiin sisältöihin ja tuo niitä esille julkiseen keskusteluun. Mediatisaatiolla Mazzoleni (emt., 42) tarkoittaa ilmiötä, jossa eri mediavälineet ja medialogiikka tulevat yhä enenevässä määrin ohjaamaan yhteiskuntaa ja yksilöitä kaikilla osa-alueilla, ja joka on voimistunut etenkin niin sanottujen uusien medioiden myötä. Mediaa tulisikin tutkia populismin ”näyttämönä”, koska medialogiikka toimii populistista tyyliä vahvistaen (Moffitt 2016, 70). Esimerkiksi monien populistien huonot käytöstavat, kuten poliittisen korrektiuden vastustaminen, palvelevat medialogiikan suosimaa persoonallisuutta, stereotyyppittämistä ja tunteiden roolin korostumista. Tämä on myös se syy, miksi mediassa toimivat omaksuvat yhä enenevässä määrin itselleen populistisen tyylin. Uusi media on mahdollistanut sen, että populistiset toimijat voivat olla suoraan vuorovaikutteisessa ja samaistuttavassa suhteessa mahdollisiin kannattajiin. (emt., 76–77.) On siis selvää, että sosiaalisen median alustoilla, on merkittävä rooli siinä, millaisin tavoin etenkin uudet populistiset toimijat saavat viestinsä läpi yleisöilleen.

3.2 Vastatieto ja salaliittoteoriat

Tärkeä osa populistista strategiaa on vastatiedon tuottaminen (Ylä-Anttila 2018). Yleisesti voidaan sanoa, että populistit ovat kriittisiä asiantuntijoita ja muita tiedon auktoriteetteja kohtaan. Tämän lisäksi populistit voivat itse tuottaa vastatietoa kyseenalaistamalla vakiintuneita tiedon auktoriteetteja ja käyttämällä omia vaihtoehtoisia tiedon auktoriteetteja. Vastamedioilla on keskeinen rooli vastatiedon tuottamisessa ja eteenpäin levittämisessä. Vastamediatoimijat käyttävät usein näennäisesti tieteellistä kieltä ja popularisoivat tieteellistä tietoa sekä retoriikkaa. He myös ajavat omanlaistaan objektiivista asiantuntijuutta, vaikka vastatiedon tuottamisella ja jakamisella on poliittisia tavoitteita. (emt.) Internetin ansiosta kuka tahansa voi tuottaa vastatietoa ja sitä on runsaasti saatavilla (Bessi ym. 2019), mikä osoittaa ilmiön merkityksen.

Vastatieto eroaa epistemologisesta populismista sen auktoriteettikäsityksessä (Ylä-Anttila 2018). Epistemologisella populismilla tarkoitetaan sitä, että kansan tietoa ja kokemusta arvotetaan korkeimmalle, koska kansa itse tietää elämästään parhaiten. Vastatiedossa tiedon auktoriteetteina toimivat populistien omat asiantuntijat. Jotkin tieteen auktoriteetit siis otetaan

tosissaan silloin, kun ne tukevat omia näkökantoja, mikä pätee etenkin radikaaliin oikeistoon. Näillä työkaluilla on mahdollista tuomita ”vihollinen”, koska vastustaja ei tällöin ole väärässä ainoastaan poliittisessa mielessä, vaan myös epistemologisesti. (emt.) Vastatietoa tuottamalla voidaan siis vastustaa valtavirran näkemyksiä myös sillä perusteella, että väitteet pohjautuvat tietoon pelkkien mielipiteiden sijaan. Toisin sanoen annetaan kuva, että vastamedian tai muun vastatietoa tuottavan tahon väitteet perustuvat järkeen ja tietoon pelkkien tunteiden sijaan.

Vastatietoon kuuluu myös ajatus siitä, että on olemassa jotakin salaista tietoa, jota eliitti pitää itsellään (Ylä-Anttila 2018). Tieto on kuitenkin saavutettavissa, mikäli asialle omistautuu ja tällöin ihmisestä itsestään voi tulla tiedon auktoriteetti ja asiantuntija. Tämän lisäksi vastatiedon muoto on positivistisen tiedekäsityksen arvottaminen korkeimmalle sekä käsitys siitä, että totuus voidaan saavuttaa tieteellisillä menetelmillä. Vastatiedon tuottajat käsittävät oman älykkyytensä ja järkeilykykynsä todella korkeiksi, kun taas vastustajan ei koeta omaavan näitä piirteitä. Samoin politiikan koetaan vaikuttavan tutkimukseen ja tutkimuksen politiikkaan. Samalla esimerkiksi yhteiskunnallista ja humanistista tutkimusta kritisoidaan poliittisena. (emt., 362–370.) Populistisella logiikalla on mahdollisuus politisoida tiedettä käsitteenä ja kyseenalaistaa valtaapitävien käsitys totuudesta. Tämä johtuu populismin kyvystä luoda altavastaajista koostuva ”kanssa”, jolla on oma erillinen käsityksensä totuudesta. (Singer 2021.)

Yksi oleellisimmista vastatiedon muodoista on salaliittoteoriat, jotka sopivat populistiseen kehykseen, sillä ne usein esittävät eliitin johtavan harhaan tavallisia kansalaisia (Ylä-Anttila 2018, 361). Vaikka salaliittoteorioita on vasta viime vuosikymmeninä alettu tutkia yhä enenevässä määrin akateemisessa kirjallisuudessa, ne eivät ole uusi ilmiö (Harambam ja Aupers 2021, 181–182). Lyhykäisyydessään salaliittoteoriat voidaan määritellä siten, että ne pyrkivät selittämään yhteiskunnallisia ja poliittisia tapahtumia sekä olosuhteita valtaapitävien ”juonena”. Niiden suosiota voidaan selittää episteemisillä, eksistentiaalisilla ja sosiaalisilla motiiveilla. Episteemisellä motiivilla tarkoitetaan sitä, kuinka ihmisellä on tarve itse ymmärtää asioita, eksistentiaalisella sitä, että kaivataan turvan ja kontrollin tunnetta, ja sosiaalisella sitä, että pyritään ylläpitämään positiivista kuvaa itsestä tai omasta ryhmästä. Lisäksi salaliittoteorioihin uskomista ennustavat demografiset tekijät, kuten matala koulutustaso sekä poliittiset olosuhteet liittyen siihen, onko vallassa omaa ideologiaa edustava taho, tunteeko itsensä vaikutusvaltaiseksi ja luottaako poliittiseen järjestelmään.

(Douglas ym. 2019.) Salaliittoteorioihin uskovia yhdistää heidän kriittisyytensä perinteisiä auktoriteetteja ja instituutioita kohtaan sekä usein vaihtehtoinen elämäntapa.

Salaliittoteorioihin uskovat kritisoivat esimerkiksi tiedettä usein siitä, että se esittää itsensä objektiivisena sen sijaan, että he kritisoisivat tieteen konventioita sinänsä. Salaliittoteorioihin uskovien kritiikki kohdistuu erityisesti modernin tieteen auktoriteettiasemaan suhteessa vaihtoehtoisiiin näkemyksiin esimerkiksi lääketieteessä. (Harambam ja Aupers 2021, 187, 191–196.)

Salaliittoteoriat leviävät helposti mediassa herättämällä huomiota olemalla usein shokeeraavia sekä reaktioita herättäviä (Valaskivi 2022). Mediat tuottavat polarisoivia ja tunteikkaita sisältöjä, koska ne herättävät huomiota ja salaliittoteoreettinen sisältö on juuri tällaista (Pyrhönen ja Bauvois 2020). Näin ollen hybridi mediaympäristö edesauttaa vastatiedon leviämistä ja sitä, että katsojan on hankalampi erottaa, mihin tietoon hän voi luottaa. Pelkkä faktantarkistus ei riitä dis- ja misinformaation leviämisen estämiseksi, koska esimerkiksi salaliittoteorioihin uskovat vakuuttuvat entisestään, kun teoriaa koetetaan kumota (Pyrhönen ja Bauvois 2020). Salaliittoteorioiden logiikkaan kuuluu se, että niitä on hyvin vaikea todistaa vääriksi. Sama pätee niin sanottujen ”kuplautuneiden” ryhmien näkemyksiin. Ryhmän sisäinen yksimielisyys voi aiheuttaa sen, että ei suostuta hyväksymään siitä eriäviä faktoja ja ajatellaan *meidän* olevan oikeassa, vaikka todellisuudessa näkökanta olisi virheellinen tai marginaalinen. (Korvela 2017, 49–50, 60.)

Vastatiedon eri muotoihin kuuluu se, että valtavirran tiedonlähteitä, asiantuntijoita ja tieteellistä tutkimusta epäillään (Ylä-Anttila 2018). Populistien tuottamaa vastatietoa on syytä tarkastella, mikäli halutaan saada selville, millaisia taktiikoita nämä käyttävät levittääkseen epäluottamusta perinteisiä tiedonlähteitä ja auktoriteetteja kohtaan. Vaikka tässä luvussa esitelty kirjallisuus painottuu salaliittoteorioihin, ne eivät ole tämän tutkielman ydin, vaan enemmän populistinen logiikka, joka mahdollistaa vastatiedon tuottamisen.

3.3 Populistiset vastakkainasettelut ja vastatieto populistisena strategiana

Ernesto Laclau (2005a; 2005b) populismiteorian avulla voidaan tunnistaa uusia populistisia toimijoita, joita ei perinteisesti mielletä sellaisiksi, koska populismi saa merkityksensä artikulaatiossa tietyssä hetkessä ja tietyssä kontekstissa. Keskiöön nousevat poliittiset

rajanvedot, joita populistinen toimija, tässä tapauksessa Leveli News -ohjelma, rakentaa. Tässä tutkielmassa tarkastelen sitä, keitä Leveli News -ohjelmassa sisällytetään osaksi me-ryhmää, kuinka populaari identiteetti muodostuu ja ketkä suljetaan sen ulkopuolelle. Toisin sanoen tarkastelen, mitä vastaan rajanveto tehdään ja mitä mahdutetaan samanarvoisten vaatimuksien ketjuun. Tätä voidaan tarkastella sekä antagonistisen vihollisen että me-ryhmän määrittämisen kautta. Toinen elementti on tarkastella tarkemmin sitä, millaisia vaikutuksia näillä vastakkainasetteluilla on. Vastakkainasetteluita tarkastelemalla voidaan tehdä johtopäätöksiä siitä, millaisia poliittisia ideoita Leveli News -ohjelmassa pyritään levittämään, millaisten aiheiden ympärille sen vastajulkisuus rakentuu, ja millaisia vaikutuksia tällaisella toimijalla voi olla yhteiskunnallisella tasolla.

Vastatiedon tuottaminen on keskeinen populistinen strategia, jolla vastamedia voi luoda ja vahvistaa vastajulkisuuden kriittistä suhtautumista perinteisiin tiedon tuottajiin ja käsitykseen siitä, mikä mielletään tieteeksi. Vastatiedon tuottamista tarkastelen havainnoimalla aineistosta vaihtoehtoisten tiedonlähteiden ja auktoriteettien käyttöä, perinteisten ja valtavirtamedian käyttämien asiantuntijoiden kritisointia ja olemassa olevan sisällön kierrättämistä vaihtoehtoisella agendalla. Havainnoista nousevat esiin myös salaliittoteoriat, jotka nivoutuvat yhteen populistisen logiikan kanssa esittämällä eliitin epäluotettavana tiedonlähteenä ja tietoa salailevana. Tutkimuskysymyksiä vastauksien pohjalta voidaan tehdä johtopäätöksiä siitä, millaisia vaikutuksia populistisella medialla voi olla yhteiskunnan polarisaation tai demokraattisen järjestelmän kannalta. Samalla on oleellista tarkastella sitä, kuinka mediaympäristö vaikuttaa siihen, miten populistiset ideat leviävät uusille yleisöille. Seuraavaksi siirryn tutkielmassa aineiston ja menetelmän esittelyyn sekä tutkimuseettiseen pohdintaan.

4 Aineisto ja menetelmä

Tämä luku alkaa aineiston esittelyllä ja sen taustoittamisella. Avaan ensin tarkemmin Leveli-kanavan alkuperää ja sen toimintaa, jonka jälkeen esittelen tarkemmin aineiston. Tutkielman aineistona toimivat Leveli News -ohjelman ensimmäiset kymmenen jaksoa Leveli-kanavalla YouTubessa. Menetelmäksi valikoitui laadullinen sisällönanalyysi, koska sen avulla voin tarkastella laajemmin millaisia sisältöjä ohjelmassa käsitellään, ja miten ne suhteutuvat edellä esiteltyyn kirjallisuuteen. Tarkemmin käytän tutkielmassa teoriaohjaavaa sisällönanalyysia. Koska kanavaa ei ole aiemmin tutkittu, yleiskuvan saaminen sisällöistä on oleellista, jotta niistä voidaan tehdä jonkinlaisia tulkintoja. Laadullinen sisällönanalyysi mahdollistaa sisällön kartoituksen lisäksi myös tulkintojen tekemisen.

4.1 Aineisto

Leveli-podcast aloitti toimintansa keväällä 2020 YouTube-kanavalla. Muutaman nuoren miehen luotsaama kanava aloitti podcastin kanavallaan käsittelemällä salaliittoteorioita ja haastattelemalla vaihtoehtoisia näkemyksiä kannattavia henkilöitä. Podcastit ovat vaihtoehtoiselle oikeistolle tärkeä mediamuoto (Hawley 2021). Leveli-podcastin inspiraationa on toiminut yhdysvaltalainen *Joe Rogan Experience* -podcast pitkine jaksoineen ja kiistanalaisine vieraineen (Helsingin Sanomat 2020). Kanavan näkyvimmat hahmot ovat Milad Dehghan, joka tunnetaan myös parodiarapartistina Slim Mill (tästä eteenpäin Slim) ja Nico Giansanti (tästä eteenpäin Junnu). Podcastin saama huomio perustui alun perin suurelta osin Slimin artistimaineeseen (Yle 2017). Kanavan suosio on kasvanut jatkuvasti, ja kesäkuussa 2022 sillä on reilut 50 000 tilaajaa, mikä on Suomen mittakaavassa suhteellisen paljon. Leveli on 145. tilatuin kanava suomenkielisestä sisällöstä YouTubessa, ja jos katsotaan Uutiset ja politiikka -kategoriaa Leveli olisi kolmannella sijalla, mikäli se tähän kategoriaan olisi luokiteltu (kesäkuussa 2022 kanava on kategoriassa vlogit) (SuomiTube 2022a; 2022b). Pääkanavan lisäksi Levelillä on toinen kanava Leveli 2, jolla on noin 13 000 tilaajaa kesäkuussa 2022. Toinen kanava on perustettu vaihtoehtoiseksi alustaksi ladata videoita YouTuben sensuroinnin vuoksi.

Kanava ja sen juontajat saivat julkisuutta keväällä 2021, kun Slim ja Junnu asettuivat kuntavaaleissa ehdolle perussuomalaisen listoilta. Tätä kautta he saivat näkyvyyttä myös

valtavirtamediassa. Junnu kertoo nettisivuillaan, että katsojat äänestivät heidän lähtevän kuntavaaleihin ja että nämä saivat valita myös puoleen (Giansanti.org 2022). Slim ja Junnu tekivät YouTubessa sarjaa Leveli kuntavaalit 2021, jossa he kampanjoivat viikoittain. Slim valittiin Vantaan kaupunginvaltuustoon ja Junnu Helsingin varavaltuutetuksi. Kuntavaalien jälkeen kesäkuussa 2022 he alkoivat tekemään poliittista ohjelmaa Leveli News -nimellä.

Elokuussa 2021 sekä Slim että Junnu erotettiin perussuomalaisista. Ylen (2021) mukaan erottaminen johtui Leveli-podcastissa (eli Leveli News -ohjelmassa) käsitellyistä asioista, joissa kritisoi puolueen johtoa. Etenkään Slim ei pitänyt erottamista perusteltuna. Erottamiseen liittyi se, että Levelissä kannatettiin avoimesti Ossi Tiihosta perussuomalaisten puheenjohtajaksi ja väitettiin, että puolue koettaa estää tämän (emt.). Erottamisen seurauksena ensin Junnu ja myöhemmin myös Slim ovat liittyneet niin ikään perussuomalaista erotetun Ano Turtiaisen perustamaan Valta kuuluu kansalle -puolueeseen. Kevään 2022 jaksoissaan juontajat kuitenkin pohtivat, mihin puolueeseen aikovat asettua ehdolle eduskuntavaaleissa (ks. Leveli 2022a), joka ei osoita kovin suurta sitoutumista mihinkään tiettyyn puolueeseen.

Tutkielman aineistona toimivat kymmenen ensimmäistä Leveli News -ohjelman jaksoa Leveli-kanavalla. Kanavalla on myös paljon viihdeohjelmia, jonka vuoksi videoita on tarpeellista rajata ohjelman aiheen mukaan. Tästä syystä valitsin aineistoksi Leveli News -ohjelman, joka on ohjelmista selvästi poliittisin. Sitä myös katsotaan selkeästi enemmän verrattuna muihin kanavan ohjelmiin. Jokaisen Leveli News -jakson alussa on teksti, jolla ohjelma pyrkii sanoutumaan irti disinformaation tuottamisesta eli tietoisesta valheiden levittämisestä: ”Tähän lähetykseen sisältyvä tieto ja materiaali esitetään ainoastaan tiedoksi. LEVELI tarjoaa tiedon ja materiaalin äärimmäisen vilpittömässä mielessä – –”. Ohjelmaa juontaa Slimin ja Junnun lisäksi myös kolmas henkilö, jonka jätän tässä tutkielmassa nimeämättä hänen vähemmän julkisen asemansa vuoksi. Huhtikuussa 2022 kolmas juontaja ilmoitti jättäytyvänsä ohjelmasta pois, ja ohjelma on saanut uuden nimen Leveli Late Night Show, joka kuitenkin pitkälti noudattelee samanlaista rakennetta kuin tässä tutkielmassa analysoitu Leveli News -ohjelma.

Tarkastelen kymmentä ensimmäistä Leveli News -ohjelman lähetystä, mutta koska jakso 4 on poistettu (luultavasti YouTuben toimesta), niitä kertyi käytännössä yhdeksän kappaletta, jaksot 1–3 ja 5–10. Jakso numero 10 löytyy varakanavalta Leveli 2, koska sen ilmestyessä

pääkanava oli jäädytettynä. Ensimmäinen jakso Leveli News -ohjelmaa on ilmestynyt 20. kesäkuuta 2021 ja viimeinen tarkasteltava jakso 22. elokuuta 2021. Näin ollen kiinnitän huomiota myös siihen, miten sisältö on kehittynyt tai muuttunut noin kahden kuukauden ajanjakson aikana. Jaksot ilmestyvät kerran viikossa suorina lähetyksinä sunnuntaisin noin kello 19 alkaen ja jatkuvat yleensä puoleen yöhön. Analysoitavat videot ovat hyvin pitkiä: lyhyin analysoitava video on 3 tuntia 23 minuuttia ja pisin 6 tuntia 6 minuuttia pitkä. Yhden jakson pituus keskiarvolta on noin 4 tuntia 37 minuuttia ja yhteensä analysoitavaa aineistoa kertyi siis noin 41 tuntia ja 30 minuuttia. Analyysin tekemisen jälkeen ensimmäinen jakso on poistettu YouTubesta tekijänoikeusrikkomuksen vuoksi.

Ohjelma koostuu kolmen juontajan vuorovaikutteisesta ja suhteellisen spontaanista keskustelusta sekä vieraiden haastatteluista. Aineistosta tekee erityisen haastavan sen monipuolisuus ja laajuus. Aineistossa on oleellista huomioida myös ”trollaamisen” mahdollisuus, joka kuuluu internetkulttuuriin. Trollaaminen näkyy esimerkiksi siinä, miten asioita sanotaan ilman, että niitä tarkoitetaan sekä pyrkimyksissä saattaa joku naurunalaiseksi (Phillips 2015). Ohjelmassa käytetty kieli on hyvin puhekielimäistä ja sisältää paljon voimakasta kielenkäyttöä. Jälkimmäistä on pyritty sensuroimaan analyysikappaleessa esiteltyjen suorien sitaattien osalta.

4.2 Menetelmä

Tutkielman menetelmänä käytän laadullista teoriaohjaavaa sisällönanalyysia. Analysoin aineistoa teoreettisen viitekehyksen ja tutkimuskysymysten kautta etsien merkkejä vastakkainasetteluista ja vastatiedon tuottamisesta. Laadullisessa sisällönanalyysissa keskitytään siihen, millaisia aiheita ja asioita aineistossa käsitellään (Vuori 2021). Laadullisen aineiston analyysin tarkoituksena on luoda mielekäs kokonaisuus, jonka avulla on mahdollista tuottaa rikas ja perusteltu tulkinta sekä johtopäätöksiä tutkittavasta ilmiöstä. Analyysi pitää sisällään sekä osien analysointia että niiden yhdistämistä kokonaisuuksiksi. Aineistoa pelkistetään tutkimustehtävän pohjalta, jotta sen informaatioarvoa voidaan lisätä, jonka jälkeen siitä muodostetaan koherentti ja selkeä kokonaisuus, jonka pohjalta voidaan käsitteellistää tutkittavaa ilmiötä. (Puusa ym. 2020.) Yhdistän analyysia, joka tuo esille asioita sellaisena kuin ne aineistossa ilmenevät ja toisaalta analyysia, jossa näkyy tulkintaa siitä, mistä aineistossa on kyse (Graneheim ym. 2017). Analyysin edetessä teoreettinen

viitekehys tulee ohjaamaan analyysia, jotta sisältöjen tarkastelua voidaan rajata mielekkäästi ja tutkielman kannalta järkevästi. Vaikka aineistosta nousisi monia mielenkiintoisia asioita tarkasteltavaksi, on tärkeää valita ainoastaan sellaiset seikat, jotka vastaavat juuri kyseessä olevan tutkielman tutkimuskysymyksiin. (Puusa ym. 2020.)

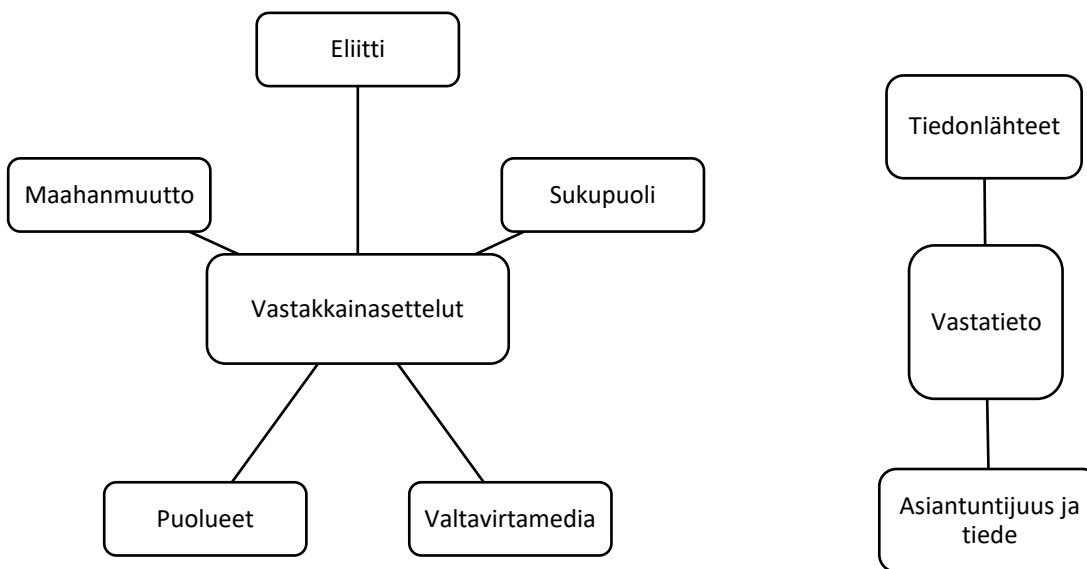
Laadullisen sisällönanalyysin vahvuutena tässä tutkielmassa on se, että sen avulla voidaan analysoida aineistoa systemaattisesti, ja sillä voidaan kuvata tutkittava ilmiö tiivistetysti ja yleisessä muodossa (Tuomi ja Sarajärvi 2018, 105). Tämä on oleellista tutkielman tapauksen kannalta, koska Leveli News -ohjelmaa ei ole aiemmin tutkittu. Siitä ei siis ole saatavilla sellaista kuvausta ja ennakkotietoa, jonka avulla tutkimuskysymyksiä voitaisiin muutoin tarkastella. Aiemmin tutkimattoman tapauksen kohdalla ei myöskään ole selvää, mitä kaikkea aineistosta lopulta voi nousta esiin. Sisällönanalyysilla on lisäksi mielekästä käsitellä suurta aineistoa tekstimuodossa. Sen sijaan sisällönanalyysin heikkoutena voidaan pitää sitä, ettei se paljasta valta-asetelmia tai kerro kovin paljoa aineiston alkuperäisestä videomuodosta ja sen visuaalisista elementeistä. Nämä ovat sellaisia kysymyksiä, joihin jatkotutkimuksissa voitaisiin vastata.

Menetelmäni eroaa perinteisestä tekstidokumentin sisällönanalyysistä siinä, että alkuperäinen aineisto koostuu videosisällöistä. Videoiden pohjalta olen kuitenkin tehnyt muistiinpanoja aineiston koodaamisen helpottamiseksi. Videoiden litterointi kokonaisuudessaan olisi vienyt liian paljon aikaa, jonka vuoksi päädyin tekemään sen sijasta yksityiskohtaisia muistiinpanoja jokaisella katselukerralla. Litterointi ei tämän tutkielman kannalta myöskään ollut oleellista, koska kyse ei ollut pelkän puheen analyysistä tai visuaalisista elementeistä sinänsä tai näiden yhteen kietoutumisesta, vaan ”tekstin” merkityksien etsimisestä. Muistiinpanot videoista koostuivat puhtaasti videoiden sisällöistä, jolloin niiden voi nähdä olevan luotettavia kuvauksia videoista. Ne mahdollistavat selkeän sanallisen kuvauksen tutkittavasta ilmiöstä, mikä sisällönanalyysissa on tarkoituksena (Tuomi ja Sarajärvi 2018, 110).

Tein analyysirungon väljästi aiemman tiedon pohjalta, jolloin pystyin poimimaan siihen asioita, jotka kuuluvat analyysirunkoon mutta myös asioita, jotka jäävät sen ulkopuolelle, teoriaohjaavan sisällönanalyysin mukaisesti. Analyysirungon ulkopuolelle jäävistä asioista voidaan muodostaa tarvittaessa uusia luokkia, jonka jälkeen ne on mahdollista liittää teoriaan ja testata käsitteitä uudessa kontekstissa. (Tuomi ja Sarajärvi 2018, 116.) Aloitin analyysin aineistolähtöisesti katsomalla kaikki aineistoon valikoidut videot kertaalleen läpi ja tein

muistiinpanoja. Tämän jälkeen palasin teoriaan ja aiempaan kirjallisuuteen, joiden pohjalta tarkensin analyysirunkoa (kuvio 1). Analyysirunko rakentuu kahteen osaan siten, että olen ensin tunnistanut viisi ryhmää, joihin luokittelen ohjelmassa tuotetut vastakkainasettelut: eliitti, puolueet, valtavirtamedia, sukupuoli ja maahanmuutto. Toinen osa rakentuu siten, että olen jakanut vastatiedon tuottamisen kahteen kategoriaan: tiedonlähteet, jotka kertovat siitä, kuinka ja mistä ohjelmassa hankitaan tietoa sekä asiantuntijuus ja tiede, joka avaa ohjelmassa esitettyä käsitystä tiedon auktoriteeteista ja tieteestä.

Kuvio 1. Analyysirunko

Katsoin videot vielä toistamiseen läpi, jolloin keräsin niistä uudestaan tarkat muistiinpanot aiempia muistiinpanoja täydentäen. Koodaamiseen käytin aineistona näitä kirjallisia muistiinpanoja videoista. Myöhemmin katsoin videoista vielä ne kohdat kertaalleen, joihin viitataan analyysissä. Koodauksen tein laadullisen aineiston työkalun avulla Atlas.ti:ssä, jossa koodasin aineiston ensin tarkemmilla koodeilla, kuten ”perussuomalaiset”, ”korruptio”, ”sukupuoli”, ”kansallismielisyys”, ”poliisi” tai ”paljastukset” sekä kaikki jaksoissa käytetyt tiedonlähteet nimellä erikseen. Yhteensä koodeja muodostui 138. Ensimmäinen kierros perustui siis paljolti aineistosta esiin nouseviin analyysiyksiköihin, joita ohjasi taustalla aiempi tieto tarkasteltavasta ilmiöstä. Tämä jälkeen loin koodiryhmät, joihin koodit ryhmiteltiin analyysirungon ja teorian perusteella. Nämä ryhmät olivat vastakkainasetteluiden osalta ”eliitti” (39 koodia), ”puolueet” (10 koodia), ”valtavirtamedia” (2 koodia), ”sukupuoli”

(4 koodia) ja ”maahanmuutto” (2 koodia) sekä vastatiedon osalta ”tiedonlähteet” (62 koodia) ja ”asiantuntijuus ja tiede” (11 koodia). Analyysi pohjautuu näiden koodiryhmien osien samankaltaisuuksien ja eroavaisuuksien tarkasteluun sekä yhdistelyyn. Tarkoitus on luoda jokaisesta koodiryhmästä koherentti kokonaisuus, jonka avulla voin vastata tutkielman tutkimuskysymyksiin ja tehdä johtopäätöksiä tutkittavasta ilmiöstä.

Sosiaalinen media paikkana ja kohteena on haastava tutkia, sillä siellä tapahtuvat muutokset ovat nopeita. Tutkielman tekemisen aikana Leveli-kanava on käynyt läpi muutoksia sisällöllisesti ja esimerkiksi yksi analysoitavista jaksoista on poistunut YouTubeista. Lisäksi yksi juontajista on lopettanut ohjelmassa esiintymisen, mikä on muuttanut sen dynamiikkaa huomattavasti. Se, että sosiaalisesta mediasta poistuu sisältöjä haittaa tutkimuksen luotettavuuden arviointia, koska tutkimusta ei voida toistaa täysin samanlaisena enää uudelleen. Lisäksi, koska en työmäärän vuoksi kyennyt tekemään litteraatioita jokaisesta jaksosta, voivat muistiinpanot eri tutkijoiden välillä vaihdella ja aineiston laajuus nostaa erilaisia huomioita eri tutkijoilla. Pyrin kuvaamaan analyysiprosessin kuitenkin mahdollisimman läpinäkyvästi tämän vaihtelun minimoimiseksi. Luotettavuuden lisäämiseksi katsoin aineiston kokonaisuudessaan läpi kahteen otteeseen ja tein molemmilla kerroilla muistiinpanot, jotta mikään sisältö ei jäisi käymättä läpi. Tämän lisäksi katsoin jaksoista uudestaan pätkät, joihin viitataan tekstissä. Jo ennen aineiston keruuta olin katsonut osia jaksoista tutustuakseni aineistoon ja Leveli-kanavan kulttuuriin. Kävin aineistoa vielä kirjallisessa muodossa useaan otteeseen läpi tekemällä aineiston koodauksen Atlas.ti-ohjelmassa kahdessa osassa, ensin tarkoilla koodeilla ja sitten ryhmitellen nuo koodit laajempiin koodiryhmiin. Tämän jälkeen kävin vielä koodiryhmiä läpi moneen kertaan aineistoa analysoitaessa.

4.3 Tutkimuseettiset pohdinnat

Tutkimusaiheen valinta on eettinen kysymys (Tuomi ja Sarajärvi 2018, 126), minkä vuoksi olen pohtinut, kuinka tuoda esille ristiriitaista ilmiötä. Yhtäältä olisi tärkeä tutkia polarisoivia elementtejä yhteiskunnassa, mutta toisaalta niille tilan antaminen on myös kyseenalaista. Tutkimuksien tekeminen tällaisista aiheista saattaa luoda kuvaa niiden laajemmasta olemassaolosta kuin ne todellisuudessa ovat. On myös tärkeä pohtia, kuinka representoi valtavirran näkemyksiä vastustavia tahoja ja kenen ehdoilla tutkimusta tehdään. Olen

pyrkinyt noudattamaan internet-tutkimuksen tutkijoiden yhdistyksen (AoIR) eettisiä ohjeita mahdollisimman hyvin, joissa keskeistä on mahdollisimman vähän harmin aiheuttamisen ja yhteiskunnallisten asioiden tutkimisen välillä tasapainoileminen (Markham ja Buchanan 2012; Franzke ym. 2019). Eettisesti on pohdittava myös tutkijan asemaa tutkielman teossa. Tutkijan omat lähtökohdat ja ennakkoluulot vaikuttavat tutkimusasetelman ja sitä kautta tulkintojen ja johtopäätöksiä muodostumiseen (Högbacka ja Aaltonen 2015). Tämä on hyvä tiedostaa, jotta tutkielman tuloksista tulee mahdollisimman läpinäkyviä. Läpinäkyvyyttä lisää myös se, että aineisto on vapaasti saatavilla, jolloin kuka tahansa voi käydä katsomassa videoita ja pohtia johtopäätöksiä paikkaansa pitävyyttä.

Verkkoaineistojen analyysissä oleellista eettisyyden kannalta on myös aineiston julkisuus (Vainikka 2020, 68). YouTube alustana on avoin, ja kuka tahansa saattaa katsoa videoita ilman käyttäjätunnusta. Käyttäjätunnuksen avulla videoita on mahdollista kommentoida, mutta se ei vaikuta niiden katseluun. Näin ollen voimme olettaa, että Leveli News -ohjelma on tarkoitettu julkiseksi ja kaikille saatavilla olevaksi. Tämä on selvää myös ohjelman sisältöjen perusteella, joissa korostetaan usein katsojien määrää tai sitä, että videot ovat päässeet ”trendaavien” osioon, eli niitä on katsottu paljon. Ohjelmassa esiintyvät henkilöt voidaan lisäksi kaikki luokitella julkisiksi, koska he ovat esiintyneet omilla nimillä ja kasvoillaan ja kaksi heistä toimii poliittisessa järjestelmässä ja käyttävät näin myös valtaa. Kolmas henkilö on kuitenkin tarkoituksella jätetty nimeämättä, sillä hän ei ole yhtä julkisessa asemassa politiikassa kuin kaksi muuta. Lisäksi videoiden tekijänoikeusmerkinnän mukaan niitä saa käyttää muuhun kuin kaupalliseen tarkoitukseen, kuten tutkielman tekoon.

Haasteita aineiston analysoinnissa tuottaa se, että on osattava ymmärtää verkkokulttuuria ja siellä esiintyvää retoriikkaa, kuten aiemmin mainittua ”trollaamista”. Olen perehtynyt Leveli-kanavan sisältöön myös laajemmin saadakseni tarkemman kuvan aineistona toimivan ohjelman taustoista ja kontekstista, sillä verkkotutkimuksessa on tärkeää tuntee tutkimuskohteensa (Vainikka 2020, 69). Aineistona toimivan ohjelman konseptiin kuuluu ohjelman kritisoijien naurunalaiseksi saattaminen ja julkinen nöyryyttäminen, joten on oleellista olla huolissaan siitä, että tämän tutkielman tekijään saatetaan kohdistaa samanlaista toimintaa. Myös Suomessa tutkijat kohtaavat uhkailua ja vainoamista sosiaalisessa mediassa (Väliveronen ja Ekholm 2020). Tästä on oltava tietoinen ja on hyvä omata tukiverkkoja, joiden avulla mahdollisia tilanteita voi selvittää.

5 Analyysi

Analyysi muodostuu kahdesta osasta, joista ensimmäisessä käyn läpi jaksoista esiin nousseita vastakkainasetteluja ja jälkimmäisessä osassa analysoin vastatiedon tuottamista analyysirungossa esitettyjen ryhmien mukaisesti. Vastakkainasetteluista voimakkaimmin esiin nousee eliitinvastaisuus ja me-ryhmän muodostaminen hallituksen koronapolitiikan vastustajista. Vastakkainasettelua rakennetaan suhteessa ”eliittiin” koko yhteiskunnan tasolla. Valtavirtamedia taas nähdään tämän korruptoituneeksi kuvatun eliitin ajurina. Rivien välistä esiin nousevat myös sukupuoleen sekä maahanmuuttoon liittyvät vastakkainasettelut. Vastatiedon tuottaminen näkyy siinä, miten valtavirtamedian uutisia kehystetään oman agendan mukaiseksi, eli yleisesti ottaen niitä kritisoiden. Tämä osoittaa ohjelman vastakkaisuuden nimenomaan suhteessa valtavirtamediaan eikä siitä irrallisena. Uutisten arvostelemisen lisäksi ohjelmassa kritisoidaan perinteisiä tiedon auktoriteetteja ja pyritään korvaamaan niitä omilla vaihtoehtoisilla auktoriteeteilla, jotka edustavat valtavirtaa vastustavia näkemyksiä. Myös salaliittoteorioilla on oleellinen rooli ohjelman näkemysten selittämisessä.

5.1 Vastakkainasettelut

Tässä alaluvussa käsitellään Leveli News -ohjelman rakentamia vastakkainasetteluja viiden kategorian kautta: 1) eliitti, 2) puolueet, 3) valtavirtamedia, 4) sukupuoli ja 5) maahanmuutto.

5.1.1 Eliitti

Leveli News -ohjelmassa rakennetaan vastakkainasettelua populismille perinteiseen tyyliin eliitin ja tavallisen kansan välille. Esimerkiksi ensimmäinen jakso alkaa räikeästi sillä, että vuoden 2021 kuntavaaleja väitetään vilpillisiksi. Vaalivilpissä väitetään olevan mukana koko valtaapitävä eliitti mukaan lukien perussuomalaisen puoluejohto. Jaksossa 1 on vieraana kiistanalainen tietokirjailija ja dosentti Johan Bäckman, joka on kirjoittanut kirjan suomalaisesta vaalivilpistä. Kuntavaalien vaalivilppiä perustellaan sillä, että ääniä on kadonnut ja samalla pohditaan sitä, miksi äänten tarkastaminen on tehty niin hankalaksi ja mahdolliseksi vain lyhyen aikaa vaalien jälkeen. Myös vaalien siirtoa pidetään osana vaalivilppiä sekä sitä, että ihmisiä ei jossain paikoissa ole päästetty äänestämään ilman

maskia. Bäckman väittää suomalaisen vaalijärjestelmän olevan todella vilpillinen ja tiedonvälityksen olevan epädemokraattista ja epärehellistä, koska se ei hänen mukaansa suhtaudu samalla tavalla kaikkiin puolueisiin. (jakso 1, 28:00–38:00, 42:00–45:00, 46:00–1:19:00.) Bäckmanin sanomisiin ei suhtauduta kriittisesti, ja vierailun jälkeen ihmetellään, miksi tätä on kritisoitu niin paljon. Jo siis heti ensimmäisessä jaksossa voidaan nähdä, kuinka ohjelmassa annetaan ääni sellaisille, joilla ei juuri ole näkyvyyttä valtavirtamediassa. Jaksossa voidaan havaita myös se, miten ohjelmassa asetutaan äärimmäisempään kantaan, kun se ottaa vieraaksi sitä itseään radikaalimman henkilön (Lewis 2018).

Edellä esitelty teema näkyy myös myöhemmissä jaksoissa. Jaksossa 2 on vieraana silloinen perussuomalaisten jäsen ja puheenjohtajaehdokka Ossi Tiuhonen, joka kertoo omia näkemyksiään vaalivilpistä. Ohjelman juontajien asettuminen Tiuhosen kannalle perussuomalaisten puheenjohtajakilpailussa osoittaa sen, että he asemoituvat perussuomalaisten radikaalimpaan siipeen. Epäluottamusta vaalijärjestelmään herättää muun muassa se, että eri kaupungeissa toimitaan eri tavoin ääntenlaskennan suhteen ja erityistä järkytystä aiheuttaa se, että tarkastuslaskennasta johtuvat kustannukset tulee itse maksaa: ”se, että me halutaan selvittää, toimiiko demokratia... meille voidaan esittää monen tonnin lasku siitä” (jakso 2, 2:29:00–2:31:30). Edellä kuvatussa sitaatissa korostuu käsitys demokratiasta, jossa kansalaisella tulisi olla oikeus saada olla mukana vaaleissa kaikilla sen tasoilla. Se myös osoittaa, että demokraattinen järjestelmä koetaan epäluotettavana ja jonka epäoikeudenmukaisuutta lisää se, ettei tavallisella kansalaisella ole helppoa mahdollisuutta tarkistaa vaalien oikeellisuutta. Tällainen lähtökohta on otollinen populismille, joka vastaa koettuun vajeeseen demokraattisessa järjestelmässä (Canovan 1999).

Oman lisänsä eliitinvastaisuuteen tuo kuitenkin myös se, että kansasta erotetaan rokottamattomat, jotka eivät suostu ”alistumaan” eliitin käskyvallan alle, jotka ovat niin sanotusti heränneet. Kaikki ohjelman juontajat ovat hyvin vahvasti Suomen koronapolitiikkaa vastaan. Heidän mielestään rajoitukset tulisi purkaa, eikä ketään tulisi pakottaa ottamaan rokotetta tai varsinkaan kannattaa koronapassia, jota ei vielä kesällä 2021 ollut otettu käyttöön Suomessa. Juontajat hämmästelevät sitä, ettei mitään saa enää epäillä, vaan kaikki tieto tulisi ottaa ylhäältä annettuna. Kulttuuriministeri Antti Kurvisen sanoma ”ei voi olla ihmisoikeutta tartuttaa ja vaarantaa muita” tulkitaan niin, että rokottamattomilta kielletään ihmisoikeudet, jonka johdosta Kurviselle laitetaan ”Hitler-viikset” (jakso 10, 1:21:30–1:23:00; ks. liite 1). Ryhmän identiteetti rakentuu siis myös rokottamattomuuden ympärille,

jonka osoitetaan olevan merkki siitä, että osaa kyseenalaistaa annettua tietoa ja ajatella itse. Lisäksi valtaapitävä eliitti kuvataan diktatuurin omaisena, jossa hallintojärjestelmän vastaisesta ajattelutavasta voi menettää ihmisoikeutensa.

Väite siitä, että eliitti valehtelee, pohjautuu pitkälti koronaan liittyvien uutisten ristiriitaisuuteen. Epäluottamusta luodaan ja kasvatetaan ohjelmassa sillä, että juontajat näyttävät erilaisia uutisotsikoita eri ajoilta, jotka ovat ristiriitaisia tai poikkeavat toisistaan. Naurettavia uutisista tekee juontajien mielestä esimerkiksi se, kuinka rokotekattavuuden prosenttiosuutta muutetaan (esim. jakso 10, 20:00) sekä alati ilmestyvät uudet koronataudin variantit (esim. jakso 2, 14:30). Uuden tiedon valossa vanha tieto voi muuttua, mutta tämä esitetään niin, että eliitti, etenkin hallitus ja Terveystieteiden tutkimuskeskus (THL), on valehdellut tietoisesti koronaan liittyen. Jaksossa 2 esitetään näkemys, että eliitti keksi koronapandemian, koska ilmasto ei lämmennyt tarpeeksi nopeasti, joka aiemmin olisi ollut tämä tekosyy, jolla ihmisiä voitiin kontrolloida (jakso 2, 2:00:00). Jaksossa 3 todetaan, että pandemia on täydellinen tapa ajaa yhteiskunnan toimintoja alas, koska kyseessä on sota, jossa ei ole vihollismaata (jakso 3, 3:19:45). Juontajat kokevat lisäksi, että koronatartuntojen seuraaminen ja altistuneiden jäljittäminen ovat keino valvoa ihmisiä (jakso 6, 1:13:45). Nähtävissä on siis vahva yleinen epäluottamus koko Suomen hallintoa kohtaan ja epäusko siihen, että valtaapitävät haluaisivat ihmisille mitään hyvää esimerkiksi koronarajoituksilla.

Eliittiä vastaan asetetaan myös populismiin usein liittyvällä korruptioväitteellä (ks. Mudde 2004). Ohjelmassa esiintyvien väitteiden mukaan poliitikot, media, poliisi ja muut yhteiskunnan instituutiot ovat kaikki korruptoituneita. Väitettä tuetaan erilaisilla artikkeleilla, kuten Anni Sinnemäen virkarikosepäilyistä ”korruption kasvoina” (jakso 3, 11:15). Suurten puolueiden (SDP, kokoomus ja keskusta) koetaan vaihtelevan valta-asemaa yhteisymmärryksessä antaen välillä valtaa myös perussuomalaisille, jotta nämä olisivat mukana ”juonessa” (jakso 1, 42:30–43:00). Ohjelmassa annetaan siis kuva politiikasta sisäpiiriläisten toimintana, mikä ei anna kovin hyviä mahdollisuuksia uusille toimijoille päästä valtaan. Poliitikkojen väitetty korruptoituneisuus liittyy esimerkiksi siihen, että nämä joutuvat tekemään kuten ”eliitti” käskee, koska he saavat siitä palkkaa. Kansanedustajien luotettavuutta lisää juontajien mielestä se, että näillä on muitakin tulonlähteitä kuin kansanedustajan palkka, jolloin he uskaltavat olla rohkeampia (jakso 2, 2:55:00). Ainoa kansanedustaja, joka juontajien mukaan puhuu totta, on Ano Turtiainen, jota eduskunta ja YouTube yrittävät sensuroida (jakso 1, 3:31:00). Myös se, että merkittävät poliitikot

käyttävät suuria summia vaalimainontaan koetaan korruption merkiksi (jakso 8, 55:15–57:00). Tätä korostetaan sillä, että juontajat itse olivat ostaneet vain joko yhden mainoksen tai eivät ollenkaan. Tällaisilla retorisilla keinoilla juontajat pyrkivät haastamaan perinteisiä poliitikkoja ja osoittamaan olevansa näitä luotettavampia, samaistuttavampia ja aidompia (Lewis 2020).

Korruptioväitteet eivät liity ainoastaan poliittisiin instituutioihin, vaan käytännössä kaikki muutkin valtion instituutiot luokitellaan korruptoituneiksi. Ohjelmassa väitetään, että korruptiota on joka puolella, vaikka aina on sanottu, että poliisiin, eduskuntaan, vaaleihin, lääkäreihin ja terveydenhuoltoon voisi luottaa (jakso 1, 3:55:00–3:56:00). Suomen poliisia pidetään erityisen korruptoituneena ja sanotaan, että se pitäisi lakkauttaa (jakso 10, 2:40:00). Juontajat tulkitsevat uutisia vankien kuolemista niin, että poliisi on murhannut heidät ja että poliisi käyttää palkkamurhaajia tähän (jakso 2, 35:30; jakso 3, 1:20:00; jakso 7, 3:29:00). Yhdysvalloissa poliisin todetaan olevan vielä kansan puolella, kun mielenosoittajat saavat huutaa asiaansa vapaasti ja olla vihaisia (jakso 9, 3:28:30). Samalla juontajat antavat olettaa, ettei näin ole Suomessa. Jaksossa 7 näytetään poliisiväkivaltaa Saksassa mielenosoittajia kohtaan, ja tämä rinnastetaan Suomeen: ”tollasii natsipoliisei siel Saksassa – – samanlaisii ku Suomessa, hakkaa vaa jotai vanhuksii ja mummoja” (jakso 7, 4:01:30). Tällainen epäluottamuksen esittäminen poliisia kohtaan on huolestuttavaa, koska poliisi on yleisesti Suomessa korkeasti luotettu instituutio, joka ylläpitää järjestystä ja turvallisuutta. Se, ettei poliisiin voida luottaa, on demokraattiselle järjestelmälle haitallista.

Poliisin lisäksi myös koululaitosta väitetään korruptoituneeksi, kun opettajien ja rehtoreiden väitetään ajavan kouluissa maskipakkoa rahan vuoksi:

– – [Pitäisi] ruveta oikeesti kunnolla puhistaa noit koului noist korruptoituneist rehtoreist, siis kaikki pihalle, jos sä oot sallinu rokotukset, erotetaan välittömästi.
(jakso 10, 4:11:45)

Ei poliisi tee mitään, abolish the police. (jakso 10, 4:12:15)

Koulun pitäis olla turvallinen paikka, ei siel voi kusettaa massaskaalalla tiiätsä ja... kiduttaa lapsia tällä lailla, media peittelee, persut peittelee ja kaikki peittelee näit asioita. (jakso 10, 4:15:00)

Tässä yhteydessä näytetään useita kuvakaappauksia Snapchat ja Instagram -viesteistä, joissa nuoret kertovat juontajille kokemuksiaan liittyen maskeihin ja niiden käyttöön pakottamiseen (jakso 10, 4:04:30–4:17:00). Nuorten kuvaaminen väärinkohdeltuna kouluissa aiheuttaa mielipahaa ohjelmassa, mikä näkyy myös aiemmissa sitaateissa. Nuoriin vetoaminen on erittäin affektiivista tässä kontekstissa, jossa valtaapitävä eliitti nähdään pahantahtoisena nuoria kohtaan (Ahmed 2014).

Juontajat osoittavat kokevansa valtion ja kansan erillisinä toisistaan miljardöörien omistaessa ja ohjatessa maailmaa, josta he ovat kaukana. Esimerkkinä tästä toimii jaksossa 6 näytettävä video, jossa näyttelijä Russell Brand kertoo miljardöörien kokoontumisesta (1:30:00):

Epäilyttävää – – nää kaikki kokoontuu yhteen – – näil on enemmän vaikutusvaltaa, ku valtioilla... vaikutusvalta on todella iso.

Meidän valtio on niin typerä – – [valtion pitäisi] pitää korporaatioperseenreivät ojossa, nii nyt onki käyny nii et valtio ja nää korporaatiot on yhdistyneet ja ihmisten päälle vaa kuseksitaan ja niiltä riistetään kaikki.

Me ollaan niin kaukana tosta. (jakso 6, 1:30:30–1:32:00)

Sitaatit osoittavat mielestäni sen, että valtion ei koeta pitävän enää tavallisen kansalaisen oikeuksista huolta, vaan palvelevan sen sijaan yrityksiä ja markkinalogiikkaa. Sama havainto tulee esiin myös siinä, millä tavoin verorahoista puhutaan. Etenkin koronaan liittyviä kustannuksia, kuten koronatestejä ja -rokotteita, kritisoidaan. Juontajat ovat myös sitä mieltä, että heidän tulisi maksaa vähemmän veroja, mikäli heiltä kielletään joitakin palveluita rokottamattomuuden vuoksi (jakso 8, 1:34:00). Vahvan tunnereaktion herättää esimerkiksi juttu siitä, että sosiaali- ja terveysalan uudistuksesta tulee veronmaksajille ”jättilasku”:

*Ei kukaan joudu vastuuseen – – tää on ihan banaanivaltio... lappaa kavereitten taskuun ja omaan taskuun sielt välist v***** rahaa. (jakso 5, 3:04:00–3:06:00)*

Turhautumista ohjelman juontajissa herättää myös Euroopan unioni, jota vastaan ohjelmassa asetutaan. Ohjelman EU-kriittisyys liittyy yleensä siihen, että EU:n kuvataan käyttävän rahoja väärin asioihin ja epäreilusti eri maiden välillä (jakso 3, 9:00). Juontajat reagoivat voimakkaasti artikkeliin, jonka mukaan Suomella ei ole valtaa EU:ssa:

No miks me ollaan siellä EU:ssa?! – – meit aina syytetään täällä, että me ollaan jotain anti-EU-lobbareita ja muita, paskanmarjat, tää on avoin tää studio kaikille, eikse oo se juttu tässä... nyt joku EU-myönteinen tulee ja kertoo et minkä takii meidän on hyvä pysyy tässä näin [EU:ssa]. (jakso 5, 4:01:15)

Vallan kuvataan siis luisuneen EU-tasolle pois Suomen kansalaisten ulottuvilta, kun päätöksiä kansallisella tasolla tehdään enenevässä määrin ylikansallisella tasolla.

Vallan katoaminen asiantuntijoiden, virkamiesten ja konsulttien käsiin on keskeinen teema analysoiduissa jaksoissa. Korruptoituneeseen eliittiin luetaan sekä hallitus- että oppositiopuolueet, ministerit, johtavat virkamiehet, konsultit, asiantuntijat ja asiantuntijaorganisaatiot, kuten THL, lääkeyritykset, muut ylikansalliset suuryritykset ja kolmannen sektorin toimijat sekä Euroopan unioni. Ohjelman mukaan eliittiä palvelevat myös muut valtion alla toimivat tahot, kuten poliisi, koulu- sekä oikeuslaitos. Ainoa kansanedustaja, joka nähdään eliitin ulkopuolisena, on Valta kuuluu kansalle –puolueen perustaja ja perussuomalaisista erotettu Ano Turtiainen. Me-ryhmän ydin sen sijaan koostuu erityisesti rokottamattomista, jotka ”uskaltavat vastustaa korruptoitunutta järjestelmää”. Muut koetaan ”lampaina” ja ”orjina”, jotka alistuvat kohtaloonsa eivätkä näe totuutta korruptioverhon läpi. Näin ”kansa” saa hetkellisen merkityksensä artikulaatiossa (Palonen ja Saresma 2017), joka luo rajanvedon suhteessa eliittiin, joka koronapandemian varjolla valvoo ja kontrolloi kansalaisia, lahjoo valtion instituutioita ja käyttää väärin verorahoja.

5.1.2 Puolueet

Suurin vastakkainasettelu liittyen poliittisiin puolueisiin muodostuu suhteessa ohjelman kahden juontajan sen aikaiseen puolueeseen perussuomalaisiin. Ohjelman ensimmäisessä jaksossa juontajat ovat juuri tulleet valituksi kaupunginvaltuustoon. He ovat ensikertalaisia politiikassa ja innoissaan siitä, että pääsevät vaikuttamaan asioihin. Kuitenkin jo ensimmäisessä jaksossa näytetään kirje, jossa todetaan, että Junnu erotetaan puolueesta, mikäli jatkaa puheitaan siitä, että perussuomalaiset ovat osa ohjelmassa esitettyä väitettä vaalivilpistä kuntavaaleissa 2021 (3:47:00). Junnu kertoo tulleen erotetuksi Helsingin perussuomalaisten ryhmächatista vaalivilppikyselyiden takia, joiden sanottiin pilaavan perussuomalaisten maineen (jakso 1, 3:44:00). Ohjelmassa tunnutaan ajattelevan, että

vaalivilpin kieltäminen vain vahvistaa ajatusta sen totuudenperäisyydestä. Myös jaksoissa 2 ja 10 puhutaan erottamisella uhkailevista viesteistä, jotka uhataan ”paljastaa” (jakso 2, 3:20:00–3:27:00; jakso 10, 3:59:30–4:01:45). ”Paljastusten” tekemistä pidetään hyveenä:

Missä muussa mediassa pääsette kuulemaan näin läpinäkyvästi, mitä tuolla tapahtuu ja suhmuroidaan. (jakso 2, 3:27:30)

Mä oon valmis, vaikka eroomaan, et jos mä tuon puolueen ongelmat esiin ja sit mut erotetaan sen takii nii sit ei voi mitään. (jakso 8, 2:21:00)

Tämän tyyliiset kertomukset ”paljastuksista” ovat ilmeisen tärkeä osa ohjelman konseptia ja osa tyyliä, jota myös muut toimijat käyttävät audiovisuaalisissa sisällöissä (Finlayson 2022). Vaikka ohjelman juontajat ovat itsekkin osa poliittista järjestelmää, he esittävät itsensä siitä irrallaan puolustaen omaa ryhmäänsä, joka tässä tapauksessa tarkoittaa ”totuuden” esiin tuomista hinnalla millä hyvänsä. Juontajat pyrkivät omien sanojensa mukaan olemaan puolueen yhteydessä toimiva ”objektiivinen media”, ei perussuomalaisten oma media. Heidän mukaansa perussuomalaisissa vallitsee sisäinen konflikti niiden välillä, jotka toimivat korruptoituneen järjestelmän sisällä ja niiden, jotka koettavat paljastaa tämän. Ohjelman katsojat kritisoivat ohjelmaa siitä, että he luovat vastakkainasettelua puolueen sisällä. Slim kuitenkin kokee, että heillä täytyy olla jokin tarkoitus olla juuri tässä puolueessa:

Mä oon miettiny just sitä... ku mä ite uskon johdatukseen, et ollaan nyt valtuustossa – – mikä meidän tehtävä on siellä [valtuustossa], onks meidän tehtävä olla samanlainen ku muut valtuutetut – – varmasti on tarkoitus, et me ollaan niiku perussuomalaisissa, koska... ollaan huomattu et siel on ollu semmosii henkilöitä, jotka ei tee hyvää sille puolueelle, ehkei sovi sille puolueelle – – mut se on tärkeätä, et voidaan vaan kertoa, mitä ne on tehny... mä todistin nää kaikki, mä näytin teille mitä ongelmii Vantaan valtuustossa on ollu – – me esitetään meijän kannat, te voitte ite tehdä johtopäätökset... voitte nähä puolueellisuutta, ihan sama, mut te ite loppujen lopuks päätätte, mihin te uskotte ja mihin ette – – mut mun mielestä on tärkeätä nyten, et saadaan perussuomalaiset semmoseks, että ihmiset ei oo niin jakaantuneet siellä, joku sanoo, et me aiheutetaan sitä jakoo, mut mä oon sitä mieltä, et ne ongelmat, miks se on ylipäätänsä ennen tätä ohjelmaa ollu jakaantunu niin se on johtunu just näistä asioista, mistä me ollaan nyt puhuttu. (jakso 7, 37:00–38:30)

Sitaatista välittyy se, kuinka Slim haluaa loppuun asti olla mukana puolueessa ja ainoastaan korjata puolueen sisäiset ongelmat, joka johtuu todennäköisesti siitä, että koska hän on jo pidempään ollut perussuomalaisten jäsen, hän on kiinnittynyt puolueeseen eri tavalla kuin muut ohjelman juontajat.

Jaksossa 8 korostuu edelleen kriittisyys perussuomalaisten puoluejohtoa kohtaan, kun vieraana on äärioikeistovaikuttaja Marco de Wit, jonka sanotaan olevan: ”aito kansallismielinen herra – se tulee tykittää teille faktoja” (jakso 8, 2:02:00). De Wit väittää muun muassa, että perussuomalaisissa on eniten ”sikailua” kaikista puolueista, mikä perustuu hänen väitteeseensä siitä, että perussuomalaisissa puheenjohtajaa ei saa kyseenalaistaa (jakso 8, 3:44:15). De Witin mukaan perussuomalaiset kokevat Levelin uhaksi, koska nämä ”edustavat suoraa demokratiaa” (jakso 8, 2:26:45). Ohjelmassa tullaan johtopäätökseen, ettei de Wit ole ”hullu-ukko”, vaan samanlainen kuin ohjelman juontajat mutta tietävän enemmän, koska on ollut politiikassa mukana pidemmän aikaa (jakso 8, 4:00:00). Etenkin de Witin vierailun yhteydessä ohjelma tuntuu menevän kohti radikaalimpaa suuntaa ja ottavan askeleen kauemmas perussuomalaisista.

Vastakkainasettelua perussuomalaisia kohtaan rakennetaan myös puheenjohtajakilpailun tiimoilta. Juontajat ovat Ossi Tiuhosen kannalla uudeksi puheenjohtajaksi ja siksi tuhtuneita uutisoinnista, jonka mukaan Riikka Purra on ylivoimainen suosikki (esim. jakso 5, 1:04:00). Junnu valikoituu Ossi Tiuhosen yhdeksi varapuheenjohtajaehdokkaaksi mutta ei kuitenkaan saa asettua ehdolle maksamatta jääneiden jäsenmaksujen vuoksi, mikä on Junnun mukaan virheellistä tietoa (jakso 2, 3:05:30; jakso 7, 21:30). Tämä herättää ärsytystä, koska ohjelman katsojat äänestivät hänet varapuheenjohtajan tehtävään ja se, ettei hän saa asettua ehdolle, on silloin väärin äänestäjiä kohtaan. (jakso 7, 26:00–31:00.) Sama argumentti tulee esille, kun ohjelmassa käydään läpi Helsingin valtuustopaikkoja (jakso 8, 16:30–28:00). Jaksossa todetaan, ettei Junnun valtuustopaikan koeta olevan oikeudenmukainen suhteessa siihen, kuinka paljon hän oli saanut ääniä (jakso 8, 11:30), mikä edelleen kasvattaa epäoikeudenmukaisuuden tunnetta poliittista järjestelmää kohtaan.

Tunteet kuohuvat edelleen, kun jaksossa 9 käydään läpi perussuomalaisten puoluekokousta ja puheenjohtajakilpailua. Leveli teki suoran lähetyksen tapahtumasta, jota katsottiin enemmän kuin perussuomalaisten omaa lähetystä (jakso 9, 49:30). Juontajien mielipide puoluekokouksesta oli, että Riikka Purran puhe oli kesäteatteria, kuin ”harjoiteltu rituaali”

(jakso 9, 58:30). Myös puheenjohtajavaalien vilpillisyyttä pohditaan, koska juontajien mukaan ääniä katosi ja sähköisen äänestysjärjestelmän luotettavuutta epäillään (jakso 9, 1:00:30–1:05:30). Tällä kertaa vaalivilpin mahdollisuutta ei kuitenkaan pidetä yhtä varmana kuin kuntavaalien kohdalla:

– – ennen ku Ylilauta aktivoituu ja valtamedia sanoo, että me julistetaan, että äänestys oli rigattu², nii mä haluan nostaa tässä esille, että me ollaan nyt tuotu esille ainoastaan näitä asioita, mitkä oli niiku vähä kummallisia tai mitä me jäätiin ihmettelemään, ei me edelleenkään, ainakaan mun mielestä, kukaan meistä oo väittäny, että äänestys oli rigattu. (jakso 9, 1:05:30)

Vastakkainasettelun pehmittäminen tässä kohtaa saattaa johtua siitä, että kyseessä on kuitenkin vielä tässä vaiheessa juontajien oma puolue, ja varsinkin Slim haluaa pysyä puolueessa kaikesta huolimatta. He antavat joka tapauksessa kuvan, että heidän omatuntonsa pakottaa heidät näyttämään ”epäilyttävän” oloiset asiat, joka osoittaa samanlaista tyyliä, jossa pyritään paljastamaan eliitin ”valheet”.

Jaksossa 10 Junnu ilmoittaa eroavansa perussuomalaisista ja liittyvänsä Valta kuuluu kansalle –puolueeseen, jonka kunniaksi hän pitää puheen. Puheen ydinsanoma on kertoa, miksi uusi puolue on perustettu: perussuomalaiset ovat pettäneet heidät, monikansalliset lääkeyhtiöt ovat korruptoituneita eikä rokotuksien seurauksia tiedetä, koronatauti ei ole nuorille vaarallinen ja luonnon pitäisi antaa tehdä tehtävänsä ja valta kuuluisi palauttaa kansalaiselle. (jakso 10, 4:29:00–4:33:00.) Puheessa korostuvat siis jo edellä esiin tulleet asiat, jotka ovat johtaneet epäluottamukseen järjestelmää kohtaan, kuten päätöstekovallan siirtyminen kansallisesta ylikansalliseen ja valtaeliitin väitetty korruptoituneisuus. Samassa näkyy myös irtaantuminen perinteisistä puolueista kohti radikaalimpia pienpuolueita. Nopeaa erkaantumista perussuomalaisista voi selittää se, että perussuomalaiset valikoituivat juontajien kuntavaalipuolueeksi digitaalisella äänestyksellä. Juontajat eivät siis itse valinneet puoluetta, vaikka Slim kuului jo tuolloin perussuomalaisiin. Näin he eivät välttämättä olleet yhtä lailla sitoutuneita puoluevalintaan alun perinkään.

² *Rigattu* tulee englannin kielen sanasta rig = peukaloida, manipuloida, vääristellä.

Sen lisäksi, että ohjelma esittää itsensä altavastajaana suhteessa perussuomalaisten johtoon, vastakkainasetteluita rakennetaan myös muita puolueita kohtaan. Kokoomus nähdään lähtökohtaisesti jokseenkin hyvänä puolueena, mutta ohjelmassa otetaan esille artikkeleita, joista käy ilmi ”vikoja”, joita kokoomuksessa esiintyy. Tällaisia ovat esimerkiksi se, että kokoomusnuoret kannattavat kolmatta juridista sukupuolta (jakso 3, 41:00), kokoomus pahoittelee kantasuomalainen-sanan käyttöä (jakso 7, 1:11:45) tai että kokoomuslainen kannattaa koronapassin käyttöönottoa (jakso 7, 1:57:00, 3:39:15). Lisäksi aiemmissa jaksoissa talouteen liittyvistä mielipiteistään keuhuttu kokoomuksen Tere Sammallahti herättää järkytystä, kun tämä on kirjoittanut Twitterissä, että Ossi Tiihosta perussuomalaisten puheenjohtajakisassa äänestäneet ovat ”sisällissotaa lietsova salaliittöhörhöjen porukka” (jakso 10, 27:00). Juontajat kokevat tämän olevan heihin henkilökohtaisesti kohdistuva herjaus. Tämä osoittaa myös sen, etteivät ohjelman juontajat itse koe ohjelmaansa välttämättä kovin radikaaliksi.

Ohjelman arvomaailmasta saa parhaimman käsityksen tarkastelemalla vastakkainasettelua, joka luodaan ”vihervasemmistoa” kohtaan. Vaikka juontajat eivät erottele omia ideologisia kantojaan suoraan, ne tulevat esille erilaisten rajanvetojen kautta. Jaksossa 2 Ossi Tiihonen puhuu vierailunsa yhteydessä vihervasemmistosta ”fasisteina” tai ”vähintäänkin kollektivisteina” (1:31:30). Radikaaleimpia ajatuksia ohjelmassa on se, että Elokapinan mielenosoitus olisi valtion järjestämä, jotta ihmiset kiinnittäisivät huomiota siihen eivätkä ”vaalivilppiin”. Myös Pride-tapahtuma nähdään hallinnon suunnittelemana harhautuksena, joka vie ihmisten huomion muualle korruptiosta. Siksi näihin kumpaankaan ei tulisi kiinnittää huomiota tai antaa tilaa ”vastakkainasettelulle, joka vie ihmisten energiaa” (jakso 3, 1:28:00). Ohjelmassa todetaan, että Pride-lipun merkityksen voi valita itselleen mieluisaksi eikä siitä pidä provosoitua, kuten ”vihervassarit provosoituvat natsilipusta tai muusta äärioikeistoon liittyvästä lipusta” (jakso 3, 1:29:00). Ohjelma asettuu myös kohtalaisen vahvasti ilmastodenialismiin. Tämä näkyy esimerkiksi väitteissä siitä, että kuudes sukupuutto on valhetta ja että vihervasemmisto ei tiedä totuudenmukaista tilaa, sillä nämä uskovat ilmastonmuutokseen (jakso 2, 1:43:45). Luontoa kuitenkin arvostetaan mutta lähinnä siinä mielessä, että halutaan suojella suomalaista ympäristöä esimerkiksi kaivauksilta. Vastakkainasettelu vihreiden ja vasemmistolaisten arvojen ja toisaalta ohjelman välillä on selvä, vaikka ohjelmassa kritisoidaan vastakkainasetteluiden vahvistamista. Samalla tulee esille viitteitä siitä, että vihervasemmiston vastaryhmä on äärioikeisto, josta ohjelma kuitenkin irtisanoutuu.

Suurinta vastakkainasettelua analysoiduissa jaksoissa puolueiden suhteen rakennetaan perussuomalaisten johdon ja Leveli News -ohjelman välille. Ohjelma edustaa perussuomalaisten linjaa, jolle on tärkeää etenkin suhtautuminen koronapandemiaan ja -politiikkaan valtavirtanäkemyksen vastaisesti. Ohjelma osoittaa joitakin syitä sille, miksi perussuomalaisten jäsenistö on sittemmin hajaantunut radikaalimpiin pienpuolueisiin. Tässä alaluvussa tulevat konkreettisemmin esiin myös arvot, joita Leveli News -ohjelmassa pyritään edistämään, kun vihervasemmistolaisia arvoja kritisoidaan ja ilmastonmuutos kyseenalaistetaan. Vaikka oppositiossa olevaan kokoomukseen suhtaudutaan hieman suopeammin kuin hallituspuolueisiin, ei sekään säästy kritiikiltä eritoten koronapandemiaan liittyvissä kysymyksissä, kuten koronapassin käyttöönotossa.

5.1.3 Valtavirtamedia

Leveli News -ohjelman keskeinen konsepti on se, että juontajat ovat keränneet mielestään mielenkiintoisia uutisia, joita käydään lähetyksen aikana läpi. Lähetykset ovat pitkiä juuri siksi, että näitä uutisia on käsiteltävänä todella paljon jokaisessa jaksossa. Uutiset ovat suurimmaksi osaksi valtavirtamedian, kuten Ylen, Helsingin Sanomien, Ilta-Sanomien ja Iltalehden sivustoilta, mutta mukaan mahtuu myös vastamedioita, kuten Partisaani, Tokentube, Laitonlehti ja MV-lehti sekä keskustelufoorumi Ylilauta ja muita sosiaalisen median julkaisuja. Julkaisut liittyvät useimmiten koronarokote- tai maskivastaisuuteen. Vaikka uutisia luetaan valtavirtamedialähteistä, ne kehystetään niin, että ne sopivat juontajien omiin näkemyksiin (Toivanen ym. 2021), eli niitä esimerkiksi kritisoidaan, pidetään suoraan valheellisina tai saatetaan naurunalaiseksi. Ohjelman viesti on se, että valtavirtamedia toimii ajurina eliitin narratiiville, jota pidetään pahantahtoisena. Kuitenkin, mikäli uutisen näkemys tukee ohjelman kantaa, se voidaan hyväksyä sellaisenaan. Tällaisia ovat jutut, jotka tukevat näkemystä hallinnon korruptoituneisuudesta. Esimerkiksi Tytti Yli-Viikarin viran väärinkäytöksistä esiin tulleita asioita myös kyseenalaistetaan, koska ne perustuvat ”valtamedian todisteisiin” (jakso 5, 29:30). Joka tapauksessa suurinta osaa toimittajista arvostellaan ja esimerkiksi jaksossa 5 Helsingin Sanomien toimittaja saa tuomion, koska on ”demokratian vastainen ja kannustaa vaalimainoksien töhrimistä” (3:59:00–4:01:00).

Ensimmäisessä jaksossa juontajat pohtivat vieraan kanssa sitä, levittääkö valtavirtamedia tarkoituksella virheellistä tietoa vai luulevatko toimittajat oikeasti tietojensa olevan tosia. Johtopäätöksenä on se, että joku ohjailee tiedonsaantia, mutta tavalliset toimittajat käyttäytyvät ”kulttimaisesti” totellen ylempiä tahoja (jakso 1, 2:14:00–2:16:00). Mediapoolin sanotaan ohjailevan yhteiskunnallista keskustelua, ja esimerkiksi koronarokotteen ottamiseen kannustavia julkaisuja tekevien sosiaalisen median vaikuttajien ja ”vasemmistovaikuttajien” nähdään saavan juttunsa valmiiksi kirjoitettuina (jakso 2, 1:27:00–1:31:00). Juontajat esittävät väitteen siitä, ettei valtavirtamedia uutisoi koronapolitiikan vastaisista mielenosoituksista maailmalta (jakso 6, 1:49:00). Vaihtoehtoisesti esitetään, että valtavirtamediassa näytetään vääriä kuvia, joissa on vähemmän ihmisiä kuin paikalla oikeasti on ollut (jakso 5, 3:01:30; jakso 6, 3:01:30.) Tässä tulee esiin hyvin ilmiö, jossa sosiaalisen median mahdollistama ylivuotava tiedonmäärä aiheuttaa sen, että katsojan on vaikea määrittellä, mikä on totta ja mikä ei (Bayer ym. 2019), ja jota juontajat käyttävät tässä hyväkseen esittämällä, että valtavirtauutisten kuvituskuvat voivat olla mistä tahansa.

Ohjelmassa väitetään, että oleellinen merkki valtavirtamedian valehtelusta on (korona)uutisten ristiriitaisuus (jakso 2, 3:40:00; jakso 3, 2:46:45; jakso 5, 40:00; jakso 9, 3:55:00). Ohjelmassa väitetään, että uutisotsikoinnissa pusketaan tiettyä agendaa, vaikka niissä ei jaettaisi varsinaisesti virheellistä tietoa. Jaksossa 7 näytetään tviitti, jonka mukaan ristiriitainen uutisointi on ”psykologista sodankäyntiä eikä inkompetenssia” (3:52:30). Valtavirtamedian kuvataan pelottelevan ihmisiä ja sitä kautta manipuloivan heitä aiheuttamalla esimerkiksi ”ilmasto- ja koronapsykoosia” (esim. jakso 6, 3:28:00; jakso 7, 1:17:15–1:20:00). Jaksossa 2 Helsingin Sanomien haastattelemaa virologian professoria nimitetään ”propagandaukoksi” ja ”professori peloksi” (56:00–58:00). Jaksossa 10 juontajat näyttävät kaavion, joka esittää ”kuinka manipulaatio toimii” alkaen pelosta ja siirtyen imartelun ja lahjonnan kautta väkivaltaan (1:35:30–1:36:30). Ohjelma esittää pelon olevan se tunne, jonka valtavirtamedia haluaa ihmisissä herättää. Toimittajia myös verrataan terroristeihin ja sanotaan, ettei näihin voi luottaa (jakso 9, 3:45:00–3:46:00). Yleisesti suomalaisten luottamaan tiedonlähteeseen Yleen (Yle News Lab 2021) ei luoteta, sillä sen sanotaan olevan ”pelkkää valetta ja propagandalaitos” (jakso 1, 38:00). Ohjelmassa siis suoraan väitetään, että valtavirtamedian sisällöt ovat propagandaa, jota ei tulisi uskoa, vaikka juontajat samalla korostavat sitä, että jokaisen tulisi tehdä omat johtopäätöksensä asioista.

Keskeinen kritiikki valtavirtamediaa kohtaan nousee siitä, ettei Ossi Tiuhosen puheenjohtajaehdokkuutta ole huomioitu ja että Riikka Purraa povataan perussuomalaisten uutta puheenjohtajaa (esim. jakso 2, 2:57:00). Tätä pidetään myös ”demokratianvastaisena”, ja Ylen toimittajille laitetaan pellenenät, koska nämä ovat jättäneet kyselystään Ossi Tiuhosen ”tahallaan” pois (jakso 5, 1:05:00). Toimittajat ovat se ryhmä, joka kohtaa eniten sitä, että heidän kasvokuvansa etsitään internetistä, jonka jälkeen kuviin lisätään visuaalisia elementtejä, kuten pellenenä tai kalterit, ja heille nauretaan (ks. liite 1). Samoin juontajat sanovat, että toimittajat ovat alkaneet piilottaa nimiään ja kuviaan, jotta niitä ei otettaisi ohjelmassa esiin ja asetettaisi naurunalaisiksi (jakso 7, 1:42:15). Juontajat siis kokevat ohjelmansa vaikutusvaltaiseksi. He myös puhuvat usein siitä, kuinka edellinen jakso on päässyt YouTuben ”trendaaviin” eli eniten katsottuihin videoihin. Juontajien puheiden perusteella voi olettaa, että ohjelma pyrkii vakiinnuttamaan itsensä tiedonvälittäjänä ainakin sen omissa piireissä, jotka koostuvat vaihtoehtoisista näkemyksistä liittyen tieteseen ja tietoon ylipäänsä. Ohjelma perustelee vastakkaisuuttaan valtavirtamediaan samantlaisella kritiikillä kuin mitä yleensä vastamediat saavat osakseen: valtavirtamediaa syytetään valehtelemisestä ja tietyn näkökannan esiintuomisesta tietyn agendan edistämiseksi.

Vastamedioiden uutiset harvemmin vastaanottavat samantlaista kritiikkiä tai kyseenalaistusta kuin valtavirtamedioiden. Yksi juontajista sanoo esimerkiksi Partisaania ja Laitonlehteä lempimediaoikseen, mutta muut juontajat suhtautuvat näihin lähteisiin ajoittain epäilevästi. Suhde valtavirtamediaan on ohjelmassa siis monimutkainen, koska samaan aikaan sen sisältöjä hyödynnetään ja käytetään perustelevaan omia näkökantoja. Ajoittain sisällöt myös hyväksytään sellaisenaan, jos ne palvelevat ohjelmassa esitettyjä mielipiteitä. Tämä johtuu juontajien mukaan siitä, että aina ajoittain jotakin oikeaa tietoa pääsee läpi myös valtavirtamediassa. Keskeinen havainto suhtautumisessa valtavirtamediaan on se, että sen koetaan olevan eliitin hallinnoima ja sisältävän siksi pääosin valheellista tai vähintäänkin harhaanjohtavaa tietoa, jonka tarkoitus on pitää yllä pelon ilmapiiriä, jolla kansalaiset saadaan tottelemaan. Tämä alaluku korostaa edelleen eliitinvastaisuutta ja sen suhdetta tavallisiin kansalaisiin altavastajina, joita Leveli News -ohjelma koittaa puolustaa antamalla tietoa myös vaihtoehtoisista lähteistä (ks. 5.2 Vastatieto). Se osoittaa myös sen, miksi vastamedian käsite kuvaa Leveli News -ohjelmaa paremmin kuin vaihtoehtomedian käsite: ohjelma rakentaa itsensä nimenomaan valtavirtamediaa vastaan sen sijaan, että olisi siitä irrallinen (Noppiari ym. 2019).

5.1.4 Sukupuoli

Vastakkainasetteluja liittyen sukupuoleen luodaan suurimmaksi osaksi rivien välistä puhumalla esimerkiksi sukupuolittuneilla termeillä tai ulkonäön kommentoimisella. Tällaiset aiheet esiintyvät ainoastaan pieninä osioina isompien kokonaisuuksien, kuten koronapolitiikan vastustamisen, välissä, jolloin katsoja ei välttämättä kiinnitä niihin kokonaisuudessaan kovinkaan paljon huomiota. Sama pätee seuraavassa osiossa käsiteltävään maahanmuuton vastustamiseen.

Ihmisiä, jotka tekevät juontajien mielestä oikein tai jotka toimivat välittämättä muiden mielipiteistä, nimitetään ohjelmassa ”alfoiksi”. Alfalla tarkoitetaan internettutkimuksessa menestyneitä miehiä, jotka ovat viehättävämpiä ja suosituimpia kuin muut miehet (Baele ym. 2021, 1674; Vainikka 2019, 8). Esimerkiksi jaksossa 2 koronarokotteen ottamatta jättäneistä puhutaan nimellä ”testoalfat” (jakso 2, 1:38:30). Ano Turtiaista taas kehutaan alfaksi siitä, että tämä on ainoa, joka ei käytä maskia eduskunnassa (jakso 10, 3:24:45). Myös naispuolinen henkilö voi olla ”alfamuija”, jos hän on ansioitunut juontajien mielestä jollain tavalla (jakso 3, 1:01:00). Alfaan sen sijaan vertautuu sen vastakohta ”soijapoika” (jakso 6, 15:30), jolla viitataan esimerkiksi heikkouteen, naisellistumiseen ja poliittiseen korrektiuteen (Gambert ja Linné 2018). Soijapojiksi nimitellään esimerkiksi joitakin ”punkkareita”, jotka hyväksyvät hallituksen koronapolitiikan:

Nää oli ennen hallitust vastaan, nykyään nää on kaikki ihan koronapsykoosis nää punkkarit – ne on kaikki ihan nynnyi soijapoikii nykyään.

(jakso 6, 1:38:00–1:39:00)

Sukupuolihormoneista puhutaan lisää, kun jaksossa 1 käydään läpi sitä, kuinka vaikea testosteronihoitoja on saada, ja samalla mainitaan, kuinka naiset saavat estrogeenihoitoja helposti. Samassa jaksossa väitetään, että pornografiaa on olemassa niin paljon sen vuoksi, että se laskee testosteronitasoja. (jakso 1, 1:23:00–1:24:00.) Tällä mitä ilmeisimmin viitataan siihen, että jonkin korkeamman tahon agendana on tehdä miehistä vähemmän uhkaavia. Ohjelmassa naiset kuvataan dominoivina parisuhteissa, jolloin mies ei saa olla mies (jakso 1, 2:43:00). Tämä koetaan ongelmaksi, sillä keskustelussa ilmenee, että naisilla ja miehillä koetaan olevan omat roolinsa ja eronsa. Lisäksi naisten väitetyksi kasvaneet testosteronitasot ja miesten laskeneet testosteronitasot esitetään syynä sille, etteivät miehet voi hyvin, ja täten

naiset olisivat nousseet valta-asemaan miesten ”oikeutetun” aseman tilalle. Tämä kuvastaa hyvin Michael Kimmelin (2010, 216) teoriaa ”vihaisesta valkoisesta miehestä”, johon liittyy tunne siitä, että valkoiset miehet ovat oikeutettuja asioihin, kuten valtaan. Lisäksi puhe kahdesta binääristä sukupuolesta, sukupuolihormoneista ja sukusoluista osoittaa sen, kuinka sukupuoli ymmärretään vain biologian kautta.

Myös ulkonäön kommentointi on osa ohjelmaa, mikä kohdistuu kaikkiin sukupuoliin mutta erityisesti naisiin. Esimerkiksi valtiovarainministeri Annika Saarikkoa halvennetaan johtajana hänen painonsa varjolla ja ihmetellään, miten tällainen ”muumimamma on keskustan johtaja” (jakso 5, 3:46:00). Myös Ylilääkäri ja rokotetutkija Hanna Nohynekia haukutaan ulkonäön perusteella ”noita-akaksi” (jakso 7, 3:14:45). Sukupuoli- ja ulkonäköaspektit tulevat esille myös keskustelussa perussuomalaisten tulevasta puheenjohtajasta, jonka tulisi heidän mukaansa olla vahva. Sakari Puiston ei koeta ulkoisesti vastaavan vahvan johtajan piirteitä ja Riikka Purran väitetään saavan erityiskohtelua mediassa sukupuolensa vuoksi, vaikka ”sukupuolella ei pitäisi olla mitään väliä” (jakso 5, 1:13:15). Toisaalta ulkonäköä saatetaan kehua, jos henkilö ajaa juontajien mielestä oikeita asioita, kuten koronarokotteen ottamatta jättämistä. Ihmisten ulkonäön kommentointi oikeutetaan myöhemmin sillä, että ulkonäköä ei tulisi arvostaa tai pitää itseisarvona ja että Donald Trumpinkin ulkonäköä pilkattiin (jakso 9, 3:51:30). Tämä on kuitenkin ristiriidassa sen kanssa, kuinka ohjelmassa arvostellaan naisten johtajuutta ulkonäön perusteella.

Vaikka kaikki toimittajat saavat osakseen pilkkaa tai vihaa, naispuoliset toimittajat saavat sitä ennen kaikkea sukupuoleensa kohdistettuna: yksi, koska on muuttanut uutisten otsikointia ja toinen, koska on tehnyt uutisia sekä jihadismista että muslimien kohtaamasta rasismista, joka jostain syystä nähdään petturuutena:

Viekas nainen – sarjapettäjä”. (jakso 6, 3:18:15)

Tämmöseen naiseen mä en ikinä luota – älkää deittailko tollasten kaa oikeesti. (jakso 7, 1:15:00)

Jeanne E. Relyyn (2021) mukaan hyökkäykset journalisteja kohtaan koskettavat etenkin naispuolisia toimittajia. Samaan aikaan Leveli on kuitenkin lanseeraamassa naisten omaa ohjelmaa kanavalle. Tästä voidaan siis olettaa, että tietynlaiset mielipiteet omaavat naiset eivät joudu arvostelun kohteeksi.

Ohjelmassa tulevat esiin myös epäoikeudenmukaisuuden tunteet, joita koetaan feminismiä kohtaan. Tämä näkyy esimerkiksi jaksossa 6, jossa näytetään uutinen, jonka mukaan lahjoitusspermasta on pula ja todetaan, että ”nyt mies ei olekaan paha ja ongelma” (1:39:45). Näin ohjelmassa annetaan olettaa, että miehet nähtäisiin ongelmana yhteiskunnassa, jonka arvot ainakin teoriassa perustuvat tasa-arvoon. Juontajat vertaavat Miehet ry:n feminististä ideologiaa siihen, että Slim perustaisi iranilaisjärjestön, jossa ajettaisiin Levelin agendaa (jakso 2, 3:39:00). Levelin agendalla tarkoitetaan tässä yhteydessä mielestäni maahanmuuttovastaisuutta, mikä selittää, miksi kyseinen järjestö olisi ristiriitainen (ks. kohta 5.1.5 Maahanmuutto). Samalla se, että Miehet-nimeä kantavan järjestön ei koeta voivan olla feministinen, osoittaa, että feminismi koetaan vastakkaiseksi voimaksi miehien oikeuksille.

Vastakkainasettelun rakentaminen suhteessa feminismiin näkyy myös, kun ohjelmassa keskustellaan sukupuolen moninaisuudesta. Jaksossa 5 keskustellaan transnaisten osallistumisesta urheilukisoihin naisten kategorioissa epäoikeudenmukaisena. Juontajat sanovat, että ”miehet ovat sotineet satoja tuhansia vuosia ja naiset ennen vanhaan hoitaneet lapsia” ja tästä johtuen miehillä olisi parempi luusto ja transnaisilla siksi etulyönti asema (jakso 5, 38:30). Ohjelmassa esitetään argumentti, että transihmisille pitäisi olla erillinen kilpasarja ja samalla transsukupuolisuus yhdistetään muunlaiseen ”kehon parantamiseen” (jakso 8, 5:11:45-5:12:45). LGBTQ-yhteisön sanotaan ”hyökänneen” julkisuuden henkilö Aleksi Valavuoren kimppuun, ja ohjelmassa kauhistellaan sitä, että tämä on menettänyt sponsorinsa mielipiteensä takia (jakso 8, 43:45–46:00). He näyttävät naistoimittajan julkaisun, jonka mukaan tämä tapaus on osoitus siitä, että feminismi on mennyt liian pitkälle (jakso 8, 4:34:45). Sama teema jatkuu, kun artikkelia kristinuskosta ja sukupuolen moninaisuudesta sanotaan provosoivaksi, ja sen väitetään luovan vastakkainasettelua kristittyjen ja sukupuolen moninaisuutta kannattavien välille:

Aattele ku sä pistäisit tällasen jostai profeetta Muhammedista, toi palais toi koko toimitus. (jakso 3, 59:00–1:00.00)

Ohjelman juontajat kokevat, että samanlaista artikkelia ei voisi tehdä islamin uskon ja sukupuolen moninaisuuden suhteesta. Sen lisäksi, että sukupuolen moninaisuutta pidetään provosoivana, ohjelma on todella heteronormatiivinen, mikä näkyy esimerkiksi Pride-tapahtumasta puhuttaessa:

Yks juttu, mitä ihmiset ei ymmärrä, et tähän ryhmään [sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöt] kuuluu oikeesti todella pieni määrä ihmisiä – – niittenkin vanhemmat on heteroita – – heteroalkuperästä kaikki on tullu. (jakso 3, 1:35:30)

Sen sijaan, että ohjelmassa kannatettaisiin seksuaalivähemmistöjen oikeuksia, puhutaan siitä, kuinka nämäkin ovat syntyneet heteroseksuaalisesta alkuperästä. Näin ohjelma pyrkii normalisoimaan sitä, että sukupuolella ja seksuaalisuudella olisi kyse vain lisääntymisestä.

Leveli News -ohjelmassa tasa-arvoa naisten ja miesten välillä ei sinänsä vastusteta, mutta naisilla ja miehillä koetaan olevan omat erilaiset roolit. Sen sijaan vastustuksen kohteena ovat seksuaali- ja sukupuolivähemmistöt ja näiden oikeuksia tukevat teemat, kuten Pride-tapahtuma ja feminismin aatteenä. Sukupuolen ja perheiden moninaisuutta vastustetaan ja sukupuolittunut puhe rakentaa mielikuvaa siitä, että naisista on tullut liian voimakkaita suhteessa miehiin ja että ”eliitti” olisi tehnyt tämän tarkoituksella, jotta miehet eivät olisi niin uhkaavia. Ulkonäköpuhe korostuu etenkin naisten kohdalla, joiden ulkonäön kommentointia oikeutetaan sillä, ettei sen pitäisi olla ihmisen itseisarvo. Tämä on kuitenkin ristiriitaista, koska naisten pätevyyttä johtajana pohditaan näiden ulkonäön kautta. Ohjelmasta välittyy internetkulttuurissa yleisesti vellova naisviha (Baele, Brace ja Coan 2021; Vainikka 2019), jota ohjaa tietynlainen käsitys siitä, minkälaisista tapaa tehdä maskuliinisuutta arvotetaan korkeimmalle (Connell ja Messerschmidt 2005).

5.1.5 Maahanmuutto

Viimeinen vastakkainasetteluteema liittyy maahanmuuttovastaisuuteen. Jaksossa 2 käy ilmi, että ohjelmaa on syytetty Twitterissä äärioikeistolaiseksi ja rasistiseksi (3:41:30), mutta tälle nauretaan. Myöhemmin juontajat sanoutuvat irti äärioikeistosta ja tituleeraavat ohjelmaa ”Suomen monikulttuurisimmaksi podcastiksi” (jakso 3, 2:40:45). Tätä perustellaan ilmeisesti sillä, että Junnu on puoliksi italialainen ja Slim iranilaista syntyperää. Kuitenkin jaksoista välittyy selkeä maahanmuuttoa vastustava näkökulma ja rasismi, joka liittyy etenkin tiettyihin etnisiin ryhmiin. Ohjelmassa kerrotaan kokemuksista huonosti käyttäytyvistä maahanmuuttajista uimahalleissa, joiden tarkennetaan olevan nimenomaan ”somaaleja, joihin uimavalvojilla ei ole mitään kontrollia” (jakso 3, 3:07:30). Samassa kohdassa puhutaan siitä,

että Espoossa ei ole verotuloja, koska ”[ne] imuroivat kaikki ulkomaalaiset sinne” (3:12:00), mikä osoittaa selkeää maahanmuuttovastaisuutta. Ohjelma on myös ainakin osaltaan työperäistä maahanmuuttoa vastaan, koska juontajat haluavat, että ensin työllistettäisiin suomalaiset työttömät (jakso 5, 3:45:00). Kaikilla pitäisi olla heidän mukaansa mahdollisuus töihin, koska lähtökohdat Suomessa ovat kaikille samat. He eivät siis tunnista työelämässä olevia haasteita ja epätasa-arvoa.

Ohjelmassa käytetään samanlaista retoriikkaa kuin maahanmuuttovastaisuissa keskusteluissa yleensäkin (Nortio ym. 2021). Tämä näkyy esimerkiksi siinä, että juontajat nostavat esiin maahanmuuttajien Ruotsissa tekemiä rikoksia, jonka jälkeen sanotaan, että Suomen pitäisi valita, annetaanko samojen asioiden tapahtua myös täällä (jakso 3, 41:00). Jaksossa 3 näytetään uutinen, että Ruotsissa Black Lives Matter -liikettä kannattanutta poliisia on ammuttu ja tätä kommentoidaan, että ”sitä saa mitä tilaa” (2:27:00). Jaksossa 3 puhutaan myös sosiaalisen median julkaisusta, jossa kerrotaan ryöstöstä, jossa oli ollut mukana ”lauma nuoria ulkomaalaistaustaisia kundeja miekkojen tai viidakkoveitsien kanssa” (2:19:00). Julkaisussa on lisäksi kommentoitu sitä, että eivätkö suomalaiset syyllisty tällaiseen, johon ohjelmassa vastataan:

Jos sä tuot tänne ammattisotilaita, niin mitä sä luulet et ne tekee oikeesti – – tottakai sä käytät niitä taitoja, mitkä sä osaat. (jakso 3, 2:19:30)

Edellä mainitussa sitaatissa ulkomaalaistaustaisuus yhdistetään automaattisesti siihen, että on sotilas taustaltaan ja osaa käyttää aseita. Turvapaikanhakijoiden ja maahanmuuttajien yhdistäminen rikollisuuteen viittaa äärioikeistolaiseen tai radikaalin oikeiston ideologiaan. Juontajat myös näyttävät äärioikeistolaisen katupartioliikkeen *Soldiers of Odinin* kannattajan julkaisun, jossa puhutaan siitä, että *Odineihin* kohdistuneista uhkauksista ei ole tullut mitään seurauksia, koska kyse on ”kantasuomalaisista”, kun taas joku *Odinin* jäsenistä oli saanut maahanmuuttajien palkkamurhien tilaamisen suunnittelemisesta ehdollista vankeutta (jakso 10, 59:30–1:01:30). Tähän kommentoidaan, että ”viesti on selvä” (jakso 10, 1:01:30), minkä voi tulkita niin, että maahanmuuttajat saavat juontajien mielestä erilaista ja parempaa kohtelua kuin maahanmuuttoa vastustavat tahot, mutta myöskin, että nämä tuntevat jonkinlaista sympatiaa katupartioliikettä kohtaan.

Maahanmuuttajat yhdistetään rikollisuuteen monella tapaa, mutta etenkin seksuaaliseen väkivaltaan. Juontajat näyttävät uutisia, joissa seksuaalirikosten taustalla tekijä on ollut muu kuin syntyperäinen suomalainen (esim. jakso 5, 3:57:00). Jaksossa 7 viitataan siihen, että lapsiin kohdistuvien seksuaalirikoksien kasvua selittää ulkomaalaisten osuus rikosten tekijöissä (56:00). Lisäksi ohjelmassa näytetään tviitti, jossa puhutaan koraanikoulun fyysisestä kurituksesta, johon Slim ironisesti toteaa: ”joo ruoska ja sandaalit aika yleistä ollut meidän kulttuurissa” (jakso 2, 24:15). Slim siis kokee koraanikoulun kuuluvan ”omaan kulttuuriinsa” mutta esittää sen kuitenkin negatiivisessa valossa. Kiinnostavaa on myös se, että Slim on maahanmuuttovastainen, vaikka on itsekin maahanmuuttaja. Tämä on hyvin ristiriitaista eikä analysoiduista jaksoista selviä, mistä nämä asenteet kumpuavat. Slim on kuitenkin ollut perussuomalaisten jäsen jaksojen perusteella jo pitkään, eli asenteet maahanmuuttoa kohtaan ovat peräisin jostain kauempaa. Slim on myös saapunut Suomeen nuorena, mikä voi selittää sitä, että maahanmuuttovastaisuus on lisääntynyt sitä myötä, kun Suomeen on ylipäättään tullut enemmän maahanmuuttajia 2010-luvulla. Slim kertoo myös itse kohdanneensa rasismia Vantaan valtuustossa (jakso 2, 3:22:00). Maahanmuuttajat tuntuvat jakautuvan hänen mukaansa kahteen kategoriaan: sellaisiin, jotka ansaitsevat saada rasistista kohtelua ja sellaisiin, jotka eivät.

Maahanmuuttovastaisuuteen liittyy lisäksi kansallismielisyys tai isänmaallisuus, johon vedotaan useaan otteeseen, ja jonka avulla me-ryhmää rakennetaan. Juontajat reagoivat vahvasti uutiseen, jossa abiturientit pohtivat suomalaisuutta ja kokevat siitä esimerkiksi häpeän tunteita: ”jos sua hävettää olla suomalainen, nii lähe pois täältä maasta” (jakso 5, 2:53:45–2:54:45). Toimittaja, joka on tehnyt kyseisen jutun, tuomitaan ”suomalaisuuden vastaisista toimista” (2:55:15). Kun pääministeri Marin vastaa TV-ohjelmassa kolmeksi parhaaksi vitsinaiheeksi ”politiikka, uskonto ja isänmaa”, hänen sanomansa koetaan loukkaavaksi (jakso 7, 3:49:30, 4:27:00). Marco de Witä kehuaan tämän kansallismielisyydestä ja hänen vuokseen taustalla oleva Israelin lippu peitetään Suomen lipulla (2:02:00). Jaksossa 9 mainitaan väestönvaihtoteoria³, jonka pohditaan pitävän paikkansa, kun Slimin vanhasta koulusta suurin osa on nykyään maahanmuuttajataustaisia, kun hänen aikanaan näitä oli vain muutama (jakso 9, 4:48:00). Väestönvaihtoteoriaan liittyy poliittinen diskurssi, jonka mukaan historiallisesti maan asukkaat ovat aina muodostaneet

³ Väestönvaihtoteorialla viitataan salaliittoteoriaan, jonka mukaan etnisesti homogeeniset kansat Euroopassa korvataan muilla etnisyyksillä muuttoliikenteen myötä muilta alueilta Eurooppaan. Ääri- ja radikaali oikeisto käyttävät teoriaa maahanmuuttovastaisen diskurssin vahvistamiseksi. (Ekman 2022.)

etnisesti homogeenisen kansan (Ekman 2022). Samoin jaksossa 10 annetaan ymmärtää väestönvaihtoteorian pitävän paikkansa, kun ohjelmassa näytetään Vantaan maahanmuuttajien osuuden ennustetta tulevaisuuteen, joka on ”Suomen kansainvälinen kaupunki” (jakso 10, 4:17:00):

Mut eiks nää väestönvaihtoteoriat ollu salaliittoja. (jakso 10, 4:17:45)

Dehghanin [Slim] kalifaatti tulee. (jakso 10, 4:18:15)

Ohjelmassa puhutaan myös siitä, että Suomen historiaa on opetettu väärin niin, että suomalaiset on kuvattu huonossa valossa (jakso 8, 5:47:00; jakso 9, 4:06:00). Juontajat haluavat tuoda esille viikinkiaikoja ja suomalaista muinaishistoriaa (jakso 1, 3:59:00). Levelillä on oma Wikipedian kaltainen sivusto, jonne voi lisätä tietoa Suomen historiasta (Leveli.fi 2021). Viikinkiaikoihin viittaaminen on myös osa äärioikeistolaisista diskursseista ja poliittinen työkalu, jonka avulla luodaan mielikuvaa soturiviikingeistä, jotka tuhosivat vihollisensa (Kølvraa 2019). Jaksossa 2 on uutinen, jossa valitetaan sähköpotkulaudoista ja ohjelmassa todetaan, että ”kauas [on] menty viikinkiajoista” (45:45), kun taas jaksossa 3 maskien käyttämistä ja rokottamista pidetään tottelevaisuuden merkinä ja osoituksena siitä, että ”viikinkimeininki on hävinnyt” (1:25:30). Mielenkiintoista on, miten ohjelman juontajat käyttävät samanlaisia retorisia keinoja liittyen maahanmuuttoon ja rikollisuuteen sekä viikinkeihin ja suomalaiseen muinaishistoriaan kuin äärioikeistolaiset toimijat, vaikka irtisanoutuvat äärioikeistolaisuudesta. He eivät mielestään voi olla äärioikeistolaisia, koska pitävät toisen maailmansodan aikaisia tapahtumia kauheina (jakso 5, 4:26:00).

Ohjelmassa esiintyvät rasistiset kommentit liittyvät enemmän maahanmuuton vastustamiseen kuin suoranaisesti ”valkoisen ylivalloituksen” ajamiseen (Hawley 2017). Me-ryhmää rakennetaan maahanmuuton vastustamisen ja toisaalta isänmaallisuuden ja suomalaisuuden pohjalta. Yhteiskunnan ja eliitin nähdään mahdollistavan lisääntyvä maahanmuutto, jonka väitetään lisäävän rikollisuutta. Tämä havainto on erityisesti mielenkiintoista Slimin kohdalla, jonka maahanmuuttovastaisista asenteista on vaikea saada selkoa, koska hän valittaa kohtaamastaan rasismista mutta on kuitenkin itse maahanmuuttovastainen. Juontajat kokevat taustoistaan riippumatta ylpeyttä ”homogeenisestä Suomesta ja suomalaisuudesta” ja ovat huolissaan siitä, että salaliittoteoria väestönvaihdosta olisi toteutumassa. Näistä lausunnoista huolimatta ohjelma irtisanoutuu äärioikeistolaisesta ideologiasta ja esittää itsensä ”Suomen monikulttuurisimpana podcastina”.

5.1.6 Yhteenveto vastakkainasetteluista

Yhteenvetona kaikista vastakkainasetteluteemoista voidaan todeta, että niitä luodaan erityisesti suhteessa laajasti ymmärrettyyn ”korruptoituneeseen eliittiin”. Ohjelma rakentaa diskurssia, jossa valtio, eliitti ja media, kuten myös puolueet ja poliisi ovat kääntyneet kansalaisia vastaan ja tahtovat näille pahaa ja on tässä mielessä hyvinkin radikaali. Vastakkainasetteluilla luodaan käsitystä siitä, että yhteiskunnat ovat pahassa kriisissä johtuen esimerkiksi hallituksen harjoittamasta koronapolitiikasta, korruptiosta, feminismistä ja maahanmuutosta. Tällaiset näkemykset ovat yleisiä rokottamattomien piirissä, ja epäluulo on yleisempää miesten keskuudessa (Jallinoja ja Väliverronen 2021). Lisäksi puoluetasolla perussuomalaisissa korostuu epäluuloisuus yhteiskuntaa kohtaan ja valtavirtanäkemyksen vastaisuus on yleisintä (emt.). Tämä epäluulo näkyy Leveli News -ohjelmassa, jonka juontajat Slim ja Junnu kuuluvat vielä ohjelman alussa perussuomalaisiin, ja jonka yleisö koostuu suurimmaksi osaksi miehistä (noin 80 prosenttia katsojista).

Suurimmaksi yllätykseksi nousee se, kuinka vahvasti rajanvetoa tehdään perussuomalaisten sisällä. Toisaalta tämä on loogista, koska ohjelmassa on niin vahva käsitys siitä, että koko valtaapitävä eliitti on mukana korruptiossa, täten myös siis perussuomalaisten johto, joka on vakiintunut osaksi suomalaista puoluejärjestelmää. Samalla ohjelman juontajat ovat uusia poliittisia toimijoita puolueessa ja siten altavastaajien asemassa. Slim haluaisi pysyä puolueessa, koska on kuulunut siihen jo vuosia. Siitä eroamisen sijaan, hän haluaisi saada puolueesta pois ne, jotka aiheuttavat kahtiajakoa puolueen sisällä. Syytöksistä huolimatta, he eivät itse koe aiheuttavansa tuota kahtiajakoa. Ohjelmassa on kuitenkin havaittavissa selvää erkaantumista perussuomalaisista ja irtaantumista perinteisistä puolueista kohti vaihtoehtoisia puolueita. Poliitikkojen lisäksi eniten naurunalaiseksi tehdään toimittajia, jotka ovat kirjoittaneet sellaisia artikkeleita, jotka edustavat ohjelman juontajien mielestä valheita tai propagandaa. Rivien välistä nousee esiin myös rajanveto sukupuolen suhteen, kun esimerkiksi feminismiä ja sukupuolen moninaisuutta kritisoidaan. Maahanmuuttovastaisuus on selvää, kun ohjelmassa esiin tuodut asiat ohjaavat katsojaa ajattelemaan maahanmuuttajien yhteyttä rikollisuuteen ja yhteiskunnan negatiivisiin kehityskulkuihin. Samalla Slimiin kohdistuvaa rasismia hämmästellään, joka tuo esille ristiriitaisuuden joka tähän ilmiöön liittyy. Vastakkainasettelut voimistuvat ohjelman vieraiden myötä, jotka tuntuvat edistävän ohjelman ääriäituumista radikaaleilla ideoillaan.

Vastakkainasetteluihin liittyy myös affektiivisuutta (Palonen 2021). Monessa kohtaa jaksoja puhutaan uhon ja vihan kautta aiheuttaen voimakkaita reaktioita katsojissa. Jaksoissa saatetaan puhua kiivaasti jopa huutaen ja kiroilu on säännöllistä. Ohjelman vastustajia uhkaillaan sillä, että jos juontajia vastaan asetutaan, saa vastapuoli takaisin samalla mitalla. Toisaalta vastustajia saatetaan naurunalaiseksi ja pilkataan. Ohjelmassa nähdään aitoja reaktioita uutisiin ja asioihin, joita juontajat tai ohjelman vieraat esittävät. Juontajat kokevat, että yhteiskunnassa on käynnissä sota, jota käydään rokottamattomien ja muiden välillä, jotka kuuntelevat ”eliitin” sanomaa. Tunteita esiintyy laidasta laitaan, mikä ilmenee niin pilkantekona kuin vihaisena huutamisena, pöyristymisenä tai närkästymisenä. Yleisöön vedotaan toisaalta myös surun ja ahdistuksen kautta puhumalla esimerkiksi vaaroista, joita koronarokotteisiin väitetään liittyvän. Läsä on kuitenkin myös tunteita liittyen toiveikkouteen siitä, että ehkä tilanne vielä muuttuu paremmaksi.

Leveli News -ohjelman tyyliissä keskeistä on ”paljastusten” tekeminen, jolla juontajat pyrkivät osoittamaan, että he ovat onnistuneet saamaan sellaista tietoa, jota vain tietyissä piireissä on saatavilla. Samalla ohjelman juontajat rikkovat normeja ja vastustavat poliittista korrektiutta ja esittävät toimivansa ”sankarillisesti”. (Finlayson 2022.) Ohjelma muistuttaa osin myös vaihtoehtoista oikeistoa, jonka tyyliin kuuluu ideologisen viestin välittäminen komedian keinoin (Hawley 2021). Oikeistolaisille liikkeille tyypilliset affektit liittyvät juuri vihaan, häpeään ja epäoikeudenmukaisuuden tunteisiin suhteessa kansallismielisyyteen liitettyyn sankarillisuuteen (Laaksonen ym. 2022). Nämä kaikki ovat nähtävissä Leveli News -ohjelmassa. Affektiivisilla vetoimuksilla luodaan tunnetta yhteisöllisyydestä, joka syntyy verkkoympäristöissä, ja jota audiovisuaalinen muoto korostaa mahdollistaen näin poliittisen mobilisoitumisen (emt.; Finlayson 2022). Ohjelmassa vastakkainasetteluita luodaan tarkoituksellisella provokaatiolla, kun juontajat esimerkiksi näyttävät ohjelmaa vastustavia kommentteja Twitteristä. Ohjelmasta voidaan havaita samoja piirteitä kuin MV-lehdestä: median tekijöillä oli palava halu ja usko asiaansa, he olivat aatteellisia ja halusivat vaikuttaa yhteiskunnalliseen keskusteluun sekä politiikkaan (Noppari ja Hiltunen 2018, 243–244). Seuraavaksi siirryn analysoimaan vastatiedon tuottamista.

5.2 Vastatieto

Tämä osio rakentuu niin, että ensin käsittelen sitä, kuinka Leveli News -ohjelmassa hankitaan tietoa ja kuinka tuota tietoa käytetään. Tämä osio perustuu aineiston koodauksessa määrittelemääni Tiedonlähteet-koodiryhmään. Alaluvussa ilmenevät uutisten kehystämisen omaa agendaa edistäviksi, niiden suora kritisoiminen sekä vaihtoehtoisten lähteiden, kuten vasta- ja sosiaalisen median käyttäminen. Tämän jälkeen analysoin Asiantuntijuus ja tiede -koodiryhmän, josta tarkastelen epistemisten auktoriteettien haastamista ja korvaamista vaihtoehtoisilla toimijoilla, populistisen tiedon teoriaa, tieteen politisoitumista, epistemologista populismia sekä salaliittoteorioita.

5.2.1 Tiedonlähteet

Selvästi suurin osa ohjelmassa käsitellyistä uutisista on valtavirtamedian verkkosisältöjä. Ohjelmassa käytetään eniten lähteinä Yleä, Iltalehteä, Ilta-Sanomia ja Helsingin Sanomia. Kuitenkin lähes yhtä paljon sisältöjä on sosiaalisesta mediasta, joista eniten Twitteristä, jonka jälkeen Facebookista ja Instagramista. Näiden lisäksi sisältöjä näytetään TikTokista ja Snapchatista. Juontajat näyttävät videosisältöjä ajoittain myös satunnaisista lähteistä. Nämä voivat olla peräisin YouTubesta, Tokentubesta tai nimeämättömästä lähteestä. Jonkin verran esillä on myös muita suomalaisia vastamedioita, kuten Partisaani, MV-lehti ja Laitonlehti. Yksi juontajista on tarkka siinä, että pyrkii omien sanojensa mukaan käyttämään yleisesti luotettavina pidettyjä lähteitä, kuten Yleä, perustellessaan omia kantojaan (jakso 7, 2:03:15). Hän siis ymmärtää, että suuri yleisö pitää Yleä ja muita perinteisesti valtavirtamediaan miellettäviä uutismedioita luotettavina ja käyttää siksi niiden sisältöjä näitä vastaan olevan diskurssin edistämiseen. Hän ei jaksoissa näytä kertaakaan sisältöjä ”epäilyttävistä” lähteistä ja suhde valtavirtamediaan selvästi ristiriitaisin juuri tästä syystä.

Ohjelmassa käsitellyt uutiset liittyvät huomattavilta osin koronapandemiaan. Uutisten laajuuden perusteella juontajien tarkoitus tuntuu olevan pitää katsojat ajan tasalla siitä, mitä maailmassa tapahtuu. Erityisen huomionarvoista on myös se, kuinka uutisjutuista luetaan lähtökohtaisesti ainoastaan otsikot ja että jokaisessa jaksossa käydään läpi monia kymmeniä juttuja, joista suurin osa näytetään vain hyvin nopeasti. Läheskään aina lähde ei myöskään mainita, vaan se täytyy itse poimia näytöltä. Aineiston ajankohtana koronapandemia ja siihen

liittyvät toimet olivat selvästi isoin uutinen maailmalla. Kuitenkin samaan aikaan tapahtui myös Yhdysvaltojen joukkojen vetäytyminen Afganistanista ja Talibanin valtaantulo. Koronapandemiasta rakennetaan todella erilaista kuvaa kuin valtavirtamedia uutisten läpikäyminen saattaisi antaa olettaa. Juontajat käyttävät siis vastamedioille Suomessa tyypillistä strategiaa kierrättää valtavirtamedioiden uutisia ja kehystää ne omaan agendaan sopiviksi (Pyrhönen ja Bauvois 2020; Seuri ja Ramstedt 2022; Toivanen ym. 2021). Lähinnä tämä tarkoittaa koronaan liittyvien uutisten otsikkojen läpilukemista pelottavalla äänellä, koska median koetaan luovan aiemmin mainittua ”koronapsykoosia”, jolla viitataan siis koronan luomaan pelkotilaan, joka saa ihmisen tottelemaan käskyjä. Valtavirtamediaa syytetään myös suoranaisestä valehtelusta ja korruptiosta (ks. kohta 5.1.3 Valtavirtamedia).

Toinen tapa lukea ja tulkita uutisia ohjelmalle suotuisalla tavalla on tehdä niistä naurunalaisia. Tämä osoitetaan esimerkiksi näyttämällä, kuinka ristiriitaisesti samasta asiasta on uutisoitu. Naurunalaiseksi saattamista lisätään sillä, että kun toimittajasta, asiantuntijasta tai poliitikosta ei pidetä, ruutuun vaihtuu kuva, jossa on mahdollista siirtää visuaalisia elementtejä toisten kuvien päälle. Näin juontajat saattavat laittaa henkilön kasvokuvan päälle esimerkiksi pellenenän. Tämän lisäksi on kuitenkin olemassa myös pirun tai torakan sarvet, vankilan kalterit sekä ”fossiilihattu”, joka kuvastaa vanhoja henkilöitä, joilla on juontajien mielestä vääränlaisia mielipiteitä asioihin. Jaksojen edetessä mukaan tulevat myös ”Hitler-viikset”, jonka saavat eritoten sellaiset, jotka kannattavat uusia koronatoimia, kuten koronapassin käyttöönottoa (esim. jakso 6, 18:30; liite 1). Lisäksi ajoittain ohjelmassa puhutaan siitä, kuinka Suomessa ollaan jäljessä uutisoinnissa ja että jostakin asiasta esitetään vanhentunutta tietoa, vaikka ulkomailla sama on tiedetty kauan (jakso 6, 19:45). Juontajilla on siis myös jonkin verran vieraskielisiä lähteitä, joiden luotettavuutta on hyvin vaikea arvioida. Ne liittyvät yleensä uutisiin siitä, kuinka koronarokotteet eivät tehoa, eli niitä käytetään samassa tarkoituksessa kuin suomalaisia uutisia, tukemaan omaa näkemystä asioista.

Kaikkea valtavirtamedian uutisointia ei kuitenkaan koeta vääräksi, kuten Iltalehden uutista, jossa professori vertaa lääketeollisuutta järjestäytyneeseen rikollisuuteen (jakso 2, 33:30) tai yhdysvaltalaisen CNN:n tviittiä, jossa kerrotaan, etteivät rokotteet ratkaise varianttien kehittymistä (jakso 7, 3:48:30). Jopa Ylen artikkeli saattaa saada kannatusta, mikäli se sisältää ohjelman agenda edistäviä asioita, kuten että Ruotsissa on väärennetty koronatestituloksia (jakso 1, 1:38:00). Tämä on kuitenkin harvinaisempaa eikä tätä

ristiriitaisuutta käsitellä ohjelmassa. Juontajat korostavat sitä, että he vain esittävät saatavilla olevan tiedon ja että katsojan tulee itse päättää, mikä on totta ja mikä ei. Ohjelmassa väitetään, että valtavirtamedia pyrkii vaikuttamaan ihmisten mielipiteisiin ja että Leveli News sen sijaan esittelee uutisia objektiivisesti. On kuitenkin selvää, että ohjelmassa rakennetaan tietynlaista narratiivia puolueettomuuden sijasta.

Sosiaalisen median sisältöjä käytetään tuomaan koronapolitiikkaa vastustavia näkemyksiä julki, kuten näyttämällä aiheeseen liittyviä puheita tai Facebook-julkaisuja (esim. jakso 2, 3:12:45; jakso 8, 1:25:15). Lisäksi ohjelmassa näytetään useaan otteeseen videokuvaa mielenosoituksista (esim. jakso 2, 25:30; jakso 6, 3:15:15; jakso 7, 4:37:30), joiden paikkansa pitävyyttä on vaikea varmistaa. Juontajat saavat osan uutisisällöistään ohjelman katsojilta, jotka lähettävät niitä sosiaalisessa mediassa (jakso 10, 4:04:30–4:17:00; jakso 3, 3:20:45). Kaikkea sisältöä ei tarkasteta etukäteen, koska joku juontajista saattaa välillä vilauttaa sellaisia julkaisuja, joista toteaa nopeasti, ettei näytäkään niitä, koska ei ole varma niiden totuudenperäisyydestä. Juontajat siis toisaalta osaavat olla kriittisiä myös jonkinlaiselle tiedolle, joka on heidän mielestään liian kyseenalaista. Toisaalta tämä toimii osoituksena siitä, että ne asiat, jotka näytetään, ovat aina tosia. Juontajat saattavat varoa joidenkin sisältöjen näyttämistä myös siksi, että YouTube voi keskeyttää lähetyksen tai poistaa sen jälkikäteen, mikäli ohjelma sisältää jotakin YouTubeen sääntöjä rikkovaa.

Edellä mainittujen esimerkkien lisäksi vaihtoehtoisen narratiivin edistämiseksi käytetään myös vaihtoehtoisia medialähteitä, lähinnä suomalaisia vastamedioita. Tällaisia ovat MV-lehti, Partisaani, Laitonlehti, Ossi Tiihosen blogi ja Tokentube. Vastamedioiden sisältöjä on suhteessa valtavirtamedian sisältöihin esillä huomattavasti vähemmän, eivätkä kaikki juontajat suhtaudu niihin yhtä suopeasti, koska niiden asemaa yhteiskunnallisena tiedonvälittäjänä pidetään epäluotettavana. Ei siis voida suoraan väittää, että Leveli News -ohjelma asettuisi suomalaisessa vastamediakentässä samaan kategoriaan edellä mainittujen lähteiden kanssa, vaikka niillä on paljon yhteisiä piirteitä. Jaksossa 5 harmitellaan sitä, että ylipäänsä joudutaan turvautumaan vastamedioihin uutislähteinä, koska kaikkia uutisia ei juontajien mukaan enää saa valtavirtamediasta (2:59:00). MV-lehdestä näytetyt jutut yhdistyvät juontajien koronarokotevastaisuuteen (jakso 5, 3:10:45) ja Riikka Purran kritisoimiseen (jakso 6, 1:27:45). Partisaanista esitetyt muutamat kirjoitukset liittyvät lähinnä maahanmuuton vastustamiseen (jakso 2, 18:30) tai vasemmistoon yhdistettyyn korruptioon (jakso 9, 30:00). Samoin Marco de Witin luotsaamaa Laitonlehteä käytetään

maahanmuuttovastaisen diskurssin vahvistamiseen (jakso 10, 2:42:15) ja perussuomalaisiin liittyvään kritiikkiin (jakso 10, 1:56:00). Tokentube esiintyy ohjelmassa muutama otteeseen. Siitä näytetään pätkiä, jotka ovat lähinnä Purran kritiikkiä (esim. jakso 6, 1:26:00). Näiden lisäksi myös Ylilauta toimii vaihtoehtoisena lähteenä jokaisessa analysoidussa jaksossa sekä moni sosiaalisen median vaikuttaja, kuten Olli Posti (jakso 6, 3:16:30), Maria Nordin (jakso 10, 4:23:45) ja Christoffer Weiss (jakso 9, 4:35:45).

Tietoa saadaan siis moninaisista lähteistä, mutta se kehystetään joko kritisoiden tai siihen uskoen niin, että lähteet tukevat ohjelman näkemystä siitä, mitä maailmassa tapahtuu. Tämä siitäkin huolimatta, että juontajat kannustavat katsojia itse päättämään, mikä heidän mielestään on paikkaansa pitävää tietoa. Juontajat ovat intohimoisia ”paljastuksien” suhteen (jakso 1, 3:30) ja korostavat myös useaan otteeseen sitä, että katsojat voivat tehdä itse omat johtopäätöksensä (jakso 1; 47:00; jakso 6, 3:07:45; jakso 7, 37:45; jakso 9, 4:54:45). Heidän viestinsä on se, että he tuovat toisenkin puolen asioista näkyviin. Juontajat esittävät toimivansa yksinkertaisesti vain viestinvälittäjinä. Tämän ei kuitenkaan voida sanoa pitävän paikkaansa, sillä he luovat tietynlaista kuvaa maailmasta katsojilleen, jossa mihinkään ei oikeastaan voi täysin luottaa. Tämä havainto osoittaa myös sen, ettei sisällön tuomitseminen valheelliseksi ratkaise sitä, että väärä tieto leviää sosiaalisessa mediassa, koska ohjelman sanoma on se, ettei valtavirran esittämään ”totuuteen” voi luottaa.

5.2.2 Asiantuntijuus ja tiede

Leveli News -ohjelmassa haastetaan perinteisiä tiedon auktoriteetteja siten, että heidän näkemyksiään kritisoidaan ja heitä asetetaan naurunalaiseksi. Ohjelmassa esitettyjen väitteiden mukaan kaikki valtavirran asiantuntijat ovat samaa mieltä asioista korruption takia, minkä vuoksi juontajien tehtäväksi jää näyttää myös toisenlaisia, vaihtoehtoisia lähteitä. Vaihtoehtoisten auktoriteettien rooli näkyy ohjelmassa eritoten vieraiden yhteydessä. ”Virkamafiaan” ja oikeuslaitoksen läpikotaiseen korruptioon uskova Jaana Kavonius korostaa omaa asiantuntijuuttaan sillä, että hän on valmistunut nopeassa ajassa asianajajaksi (jakso 5, 1:22:00–1:55:00). Juontajat arvostavat Kavoniuksen ”paljastuksia”, koska oikeustieteellisten asioiden tarkasteleminen vaatii asiantuntijuutta (jakso 5, 2:36:45).

Ilmastonmuutoksen kieltävä ja Suomen koronapolitiikkaa vastustava Ossi Tiihonen puhuu ”todella kovan luokan tiedemiehestä”, jonka mukaan koronatestit antavat ”80–90 prosenttisesti väärän tuloksen” (jakso 2, 1:07:30). Hän on myös kuullut ”tosi kovalta lääketieteen asiantuntijalta”, että ”koronarokotteiden teho on yhden prosentin luokkaa” (jakso 2, 1:15:00). Näitä väitteitä ei perustella millään muilla kuin sanallisilla lähteillä eivätkä ohjelman juontajat kyseenalaista niitä. Tiihosen voidaan sanoa olevan ”tutkimusorientoitunut” tai pseudotieteellinen, kun hän näyttää tutkimuksia (otsikoita ja abstrakteja) ja tilastoja, joiden pohjalta hän kertoo näitä edellä esitettyjä päätelmiään (jakso 2, 1:12:00). Lisäksi Tiihosen nojaaminen lukuihin luo tunteen siitä, että hänen tietämyksensä pohjaa tutkittuun tietoon positivistisen tiedekäsityksen mukaisesti. Tosin kaikkien omaa näkemystä vastaan olevien tilastojen väitetään valehtelevan (esim. jakso 2, 2:15:00). Edellä mainituilla kertomuksilla koetetaan luoda kuvaa asiantuntijuudesta. Asiantuntijuus määrittynyt kuitenkin valtavirran mukaiseksi, sillä se nojaa normeihin koulutuksesta ja tieteestä. Näin pyritään luomaan uskottavuutta omalle agendalle, joka toisaalta on ristiriidassa valtavirran ja tutkitun tieteen kanssa. Vaihtoehtoiset tiedon auktoriteetit nojaavat siis kuitenkin perinteisen asiantuntijuuden mittareihin. Tällöin heidän sanomaansa on helpompi uskoa myös sellaisen, joka ei vastusta esimerkiksi tieteen konventioita. Tämä liittyy myös siihen, kuinka radikaali oikeisto pyrkii esittämään radikaalit ajatuksensa rationaalisina (Ylä-Anttila 2017).

Ohjelmassa ollaan tuhtuneita uutisista liittyen niin sanottuun puoskarilakiin, johon kuuluvat muun muassa akupunktio ja lisäravinteet (jakso 3, 1:41:00). Juontajat kokevat, että laki kieltää kaiken muun paitsi rokotteet ja lääkärien määräämät lääkkeet. Ohjelmassa väitetään, että ihmisiltä kielletään heidän ”oma totuutensa” ja ainoastaan valtaapitävien totuus on sallittu (1:42:15). Samasta aiheesta jatketaan jaksossa 5 ja todetaan, ”ettei omia ajatuksia saa enää olla” (jakso 5, 47:00). Jaksossa 3 puhutaan lääkintäneuvos Mikko Paunion Facebook-julkaisusta, jonka mukaan D-vitamiini auttaa koronataudin hoidossa (2:16:15). Juontajien mukaan tunnetun *Joe Rogan Experience* -podcastin jaksoa olisi sensuroitu sen vuoksi, että samaisesta asiasta puhuttiin: ”kelaa, et meil on tällasii ekspertejä, ja niit ei kuunnella” (jakso 3, 2:17:00). Sitaatti osoittaa epäoikeudenmukaisuuden kokemuksen sitä kohtaan, ettei vaihtoehtoisia näkemyksiä saisi ilmaista valtavirrassa. Populismi mahdollistaa juuri tällaisten ”omien totuuksien” syntyminen suhteessa valtaapitäviin, koska se esittää ”eliitin” vastakkaisena suhteessa ”kansaan”, jolloin molemmille ryhmille on mahdollista muodostua omat käsitykset totuudesta (Singer 2021).

Ohjelmassa käsitellään myös katsojien kokemuksia, joista ilmenee epistemologinen populismi, jossa kansan tietoa ja kokemusta pidetään arvokkaimpana tapana saada tietoa (Ylä-Anttila 2018). Jaksossa 6 nainen soittaa katsojapuhelun, jossa hän kertoo onnistuneen osin parantamaan syöpäänsä vaihtoehtoisilla menetelmillä, mutta valittaa Facebookissa kohtaamastaan sensuroinnista kertoessaan tästä (4:00:30–4:08:30). Jaksossa 6 esiintyy myös henkilö, jonka läheinen on väitetysti kuollut koronarokotteeseen (2:51:30), ja jaksossa 8 näytetään Instagramin Tarinat -osion julkaisua, jonka julkaisija harmittelee, että raskaana oleville naisille suositellaan rokotuksia, vaikka tästä ei hänen mukaansa ole vielä luotettavia tutkimuksia. Nainen on pahoillaan siitä, että moni uskoo mediaan ja käy sen takia ottamassa rokotteen. (jakso 8, 5:39:00–5:42:00.) Esimerkeistä voidaan huomata, että ne liittyvät nimenomaan vaihtoehtolääketieteeseen sekä koronapandemiaan.

Vaihtoehtolääketiedettä edustaa myös ohjelman vieras Olli Posti, joka kertoo, että hänellä on ollut ongelmia Instagramin ”sensuurin” kanssa esittämiensä vaihtoehtoisten lääketieteellisten näkemysten takia (jakso 9, 1:20:00). Hän on omien sanojensa mukaan parantunut MS-taudista luonnollisin menetelmin (jakso 9, 1:23:45). Poliisi pidätti hänet, koska hän meni kavereineen kouluun kyselemään lasten koronarokottamisesta. Postin version mukaan he eivät tehneet mitään väärin ja että joku isompi taho ja tästä seurannut poliittinen paine oli syynä siihen, miksi heidät lopulta otettiin kiinni (jakso 9, 1:32:00–1:44:00). Posti kertoo, että hän oli inspiroitunut menemään koululle, koska oli katsonut Leveliä, mikä kertoo siitä, että ainakin joitakin ihmisiä ohjelma on onnistunut myös mobilisoimaan:

Se meni silleen, että mä olin kattonu tämmöstä Leveli-podcastia, siellä tällasta mun kaltasta nuorisoo yllytettiin, niiku tota, menemään kouluille – – Mä oon ottanu nii saakelisti vaikutteita Levelistä – – mä nykyään puhun suuremmin, rohkeemmin. (jakso 9, 1:25:00–1:25:30)

Juontajia suututtaa Postin tapauksessa se, että valtavirtamedia ”valehteli” tapahtuneista asioista niin, että juontajien ”omista piireistä” olisi ollut ihmisiä ”rihumassa” kouluissa (jakso 9, 1:44:15). Tässäkin tilanteessa Leveli News -ohjelma kuvataan ikään kuin totuuden kertojana siitä, kuinka tilanne todellisuudessa meni, kun vastapuolen annetaan kertoa oma versio tapahtuneesta.

Ohjelmassa esiintyvä epäluuloisuus ei koske ainoastaan niin sanottua eliittiä vaan myös tutkimuksia. Tämä ei suinkaan koske kaikkea tutkimusta, vaan erityistä kriittisyyttä esitetään yhteiskunnallista ja humanistista tutkimusta kohtaan, kuten vastatiedon tuottamisen ominaispiirteisiin kuuluu (Ylä-Anttila 2018). Ohjelmassa naureskellaan esimerkiksi tutkimukselle äärioikeiston käyttämistä meemeistä (jakso 7, 31:00). Ohjelma ei irtisanoudu tieteellisestä tutkimuksesta, mutta ne tutkimukset, joita ohjelmassa esitetään, tukevat juontajien omaa näkemystä, yleensä koronarokotteiden vaarallisuudesta. Ei ole ollenkaan selvää, mistä kyseiset tutkimukset ovat löytyneet, ja usein ne esitetään ainoastaan niistä tehdyn uutisjutun muodossa. Juontajat siis näyttävät uutisen, jossa puhutaan uudesta tutkimuksesta, ja puhuvat siitä otsikon perusteella. On siis hyvin mahdollista, että he vain tulkitsevat tutkimuksia väärin.

Ohjelman juontajat tuntuvat luottavan nimenomaan erääseen israelilaiseen koronarokotetutkimukseen, jossa korostuu rokotettujen osuus sairaalahoidossa olevista potilaista (jakso 5, 2:44:30–2:51:00). Ohjelmassa ei käydä läpi sitä tilastollista tosiasiaa, että kun rokotettujen määrä maassa on todella korkea, tällöin myös rokotettujen osuus sairaaloissa on oltava korkea. He siis antavat jonkin verran oikeaa informaatiota, mutta tulkitsemalla sitä väärin välittävät misinformaatiota yleisöilleen. Koronatutkimuksia, jotka eivät tue juontajien agenda, pidetään naurettavina ja asiantuntijoita korruptoituneina, ja ohjelmassa nauretaan sille, että asiantuntijoina esiintyvät aina samat muutamat henkilöt (jakso 3, 16:30). Tiede koetaan myös politisoituneeksi, mikä näkyy esimerkiksi ilmastonmuutoskeskustelussa. Ossi Tiihonen väittää, että tutkijat kyllä tietävät ilmastonmuutoksen olevan valetta, mutta että ”kansalaisia pidetään pimennossa tältä tiedolta” (jakso 2, 1:43:45).

Ohjelmasta välittyy idea populistisesta tiedon teoriasta, eli siitä, että eliitti salaa tietoa kansalaisilta. Tämä näkyy vieraiden kanssa keskusteltaessa mutta myös juontajien keskinäisissä puheissa. Juontajien ja vieraiden mukaan ristiriitaiset koronaan liittyvät uutisoinnit johtuvat siitä, että joku salaa jotain ja aina välillä oikeaa tietoa pääsee ulos, mutta yleensä asiantuntijat lahjotaan sanomaan tiettyjä asioita. Ohjelman vieraat edustavat radikaaleja, eli valtavirran näkemyksiä vastustavia tai vähintään kyseenalaistavia näkemyksiä, joita ohjelman juontajat tuntuvat helposti omaksuvan. Vaikka ohjelma esittää itsensä puolueettomana tiedontarjoajana, on sen sisältö selvästi hyvin puolueellista pyrkien esimerkiksi horjuttamaan katsojan luottamusta poliittiseen järjestelmään tai lääketieteeseen.

5.2.3 Salaliittoteoriat

Salaliittoteoriat ovat vahvasti läsnä Leveli News -ohjelmassa. Tällainen on esimerkiksi teoria siitä, että koronarokote tappaa: ”kolmen vuoden sisällä kaikki rokotetut kuolee” (jakso 2, 1:12:15). Ylipäätään koko koronapandemiaa epäillään järjestetyksi ja koko maailman eliitin nähdään olevan ”juonessa” mukana. Pandemian uskotaan palvelevan myös Suomen korruptoitunutta hallintoa. Juontajat uskovat pandemian taustalla olevan *Great Reset agenda* -niminen salaliittoteoria, jonka mukaan eliitin tavoitteena on vähentää maailman väestömäärää eli niin sanottu *depopulaatioagenda* (jakso 2, 3:49:30). Myös erityisesti jaksoissa 1 ja 2 käsitelty ”vaalivilppi” on yksi iso salaliittoteoria, johon liittyy hallinnon tekemiä lavastuksia, jotta vilppiä ei huomattaisi. Väitteitä on kuitenkin vaikea todistaa, sillä ne voidaan aina kumota väitteellä siitä, että eliitti valehtelee.

Salaliittoteorioihin liittyy tiedon hankkiminen, jonka avulla tämä salainen tieto voidaan paljastaa (Douglas ym. 2019). Samalla syntyy oletus siitä, että kaikki tieto on yksilön saavutettavissa. Tämä välittyi ohjelman sisällöissä esimerkiksi siinä, miten juontajat kokevat tekevänsä paljastuksia, kun he ovat onnistuneet hankkimaan tietoa eri lähteistä. Juontajat tuntuvat kokevan omat kykynsä todella korkeiksi siinä mielessä, että he pystyvät hankkimaan jonkinlaista salaista tietoa. Juontajat kumoavat omaa näkemystään vastaan asettuvat tiedot sillä, että korruptoituneen eliitin sanotaan lahjoneen asiantuntijat ja tutkijat saamaan aikaan tietynlaisia tuloksia:

Sun ei tarvii oikeesti ku vaa lahjoo viis johtohenkilöö noist terveyslaitoksista, niin sä voit saada ihan mitä vaan läpi mitä sä haluut. (jakso 6, 52:45)

Tän yhteiskunnan ylipapisto [valtavirtamedian käyttämät asiantuntijat] – nyt se uskonto on vaan toi lääketiede. (jakso 6, 53:15)

Salaliittoteoriat saavat pontta siitä, jos ne osoittautuvat todeksi. Tämä näkyy ohjelmassa esimerkiksi jaksossa 3, jossa käsitellään sitä, että koronarokotteet ovat edesauttaneet sydänlihastulehduksia nuorilla miehillä:

Eiks tää ollu salaliittoteoria – rokote toimii nii helvetin hyvin eikä oo mitää riskejä. Yhtäkkii enää mikää ei oo salaliitto mitä me ollaa tääl puhuttu. (jakso 3, 2:03:00)

Tämän jälkeen ohjelmassa yhdistetään kasvanut uutisointi aivoinfarkteista ja sydänkohtauksista koronarokotteisiin (jakso 3, 2:15:00). Samoin koronapassin esitetään olleen salaliittoteoria, jonka ei olisi pitänyt käydä toteen (jakso 7, 1:36:30). Jakson 7 aikoihin koronapassi oli Suomessa valmistelussa. Koronapassia ja -rajoituksia verrataan ohjelmassa natsi-Saksan toimintaan useamman kerran (esim. jakso 3, 1:50:00; jakso 5, 27:00; 31:00; jakso 9, 2:57:30). Tällä vertauksella halutaan osoittaa, että rokottamattomat olisivat samassa asemassa koronapandemian aikana kuin esimerkiksi juutalaiset natsi-Saksassa. Edellä mainitut esimerkit osoittavat sen, miten kaikkea koronapandemiaan liittyvää voi epäillä salaliittoteorioiden logiikan mukaisesti. Asioiden epäileminen ja vaihtoehtoisten selitysten pohtiminen on myös osa ohjelman viihteellisyyttä.

Jaksoissa puhutaan myös muista kuin koronapandemiaan liittyvistä salaliittoteorioista. Esimerkiksi suurin osa Leveli-kanavalla esiintyvistä juontajista ja vieraista eivät usko siihen, että kuussa on todella käyty. Jotkut juontajista uskovat myös esimerkiksi siihen, että maapallo on litteä (jakso 10, 51:00–56:00.) Tämä alaluku osoittaa sen, kuinka vahvasti yleinen eliitinvastaisuus yhdistyy salaliittoteorioihin uskomiseen. Salaliittoteorioiden ja populismin logiikkaa yhdistää näkemys valtaapitävän eliitin epäilemisestä, joka äärimmilleen vietynä voi johtaa jopa siihen, ettei mihinkään eliitin sanomisiin tai tekemisiin voida luottaa. YouTube alustana mahdollistaa sellaisen poliittisen tilan esiintymiselle, jossa katsojat voivat toimia itse tulkitsijoina siitä, mitä ”todellisuudessa” tapahtuu (Finlayson 2022).

Yhteenvetona voidaan todeta, että vastatiedon tuottamisen keinot ovat erittäin keskeinen strategia Leveli News -ohjelmassa, millä tavoitellaan katsojakuntaa ohjelmalle. Lähestulkoon kaikki vastatiedon piirteet aiemman tutkimuksen pohjalta pystyttiin tunnistamaan aineistosta, joista erityisen nousivat esiin valtavirtamedian käyttämien asiantuntijoiden kritisointi ja vaihtoehtoisten auktoriteettien tarjoaminen. Leveli News -ohjelma käyttää samanlaista tekniikkaa kuin muut vastamediat, minkä avulla se kierrättää valtavirtamedian sisältöjä omaa etuaan ajaviksi sen sijaan, että se tuottaisi omia uutisia sinänsä (Toivanen ym. 2021). Lisäksi salaliittoteorioiden rooli ohjelmassa on merkityksellinen ja liittyy vahvasti ohjelman yleiseen eliitinvastaisuuteen. Seuraavassa luvussa esittelen tutkielman johtopäätökset, joissa syvennyttään tulosten mahdollisiin vaikutuksiin yhteiskunnallisella tasolla.

6 Johtopäätökset

Tämän tutkielman tarkoituksena on ollut tutkia populistisia vastakkainasetteluita ja vastatiedon tuottamista Leveli News -ohjelmassa YouTubessa. Seuraavaksi esittelen vielä kertaalleen merkittävimmät tutkimustulokset sekä niiden merkityksen laajemmassa yhteiskunnallisessa ja poliittisessä kontekstissa.

Tutkimuskysymykset olivat seuraavat:

- 1) Millaisia populistisia vastakkainasetteluja Leveli News -ohjelmassa rakennetaan?
- 2) Miten ohjelmassa näkyy populistisen vastatiedon tuottaminen?

Vastakkainasetteluiden rakentamisesta voidaan todeta, että Leveli News -ohjelma luo käsityksen *meistä* altavastajina, joka muodostuu ”korruptoitunutta eliittiä” ja sitä palvelevia instituutioita vastaan. Toisaalta rajanvetoa tehdään sellaisia tavallisia ihmisiä kohtaan, jotka eivät vielä ole ”heränneet”. Näin me-ryhmä rakentuu altavastajien joukoksi (Laclau 2005a; 2005b), joka kokee epäoikeudenmukaisuutta ryhmän ulkopuolelle jäävien toimista yhteiskunnan eri tasoilla, aina paikallisesta ylikansalliseen. Tässä vastakkaisuudessa korostuu koronapolitiikan kritisointi, joka toimii sellaisena ponnahduslautana, josta koko ohjelma sai alkunsa ja joka sai juontajat politisoitumaan. Korruptoituneeseen eliittiin ei lueta ainoastaan poliittista ja taloudellista eliittiä, vaan kaikki yhteiskunnan instituutiot poliisista kouluihin. Valtavirtamedia taas koetaan korruption keskipisteenä välittämässä eliittiä palvelevaa informaatiota. Ideologisesti ohjelma asettuu vihreitä ja vasemmistolaisia arvoja vastaan, kun esimerkiksi ilmastonmuutoksen todellisuutta epäillä ja jopa ajoittain kielletään ja feministisiä aatteita kritisoidaan. Ohjelma edustaa myös maahanmuuttovastaisuutta esimerkiksi yhdistämällä maahanmuuttajat rikollisuuteen. Tästä erityisen mielenkiintoisen havainnon tekee se, että ohjelman juontaja Slim on itse maahanmuuttaja ja juontajat nimittävät ohjelmaansa ”vähemmistöpodcastiksi”. Yleisesti ottaen ohjelmaa voidaan siis luonnehtia valtaapitävän eliitin, valtavirtamedian sekä progressiivisten arvojen vastaiseksi.

Vastatiedon tuottaminen kiteytyy ohjelman juontajien kehotuksiin siitä, että katsojien tulisi tehdä itse omat johtopäätöksensä. Tämä antaa katsojalle vallan kokemuksen siitä, että hän voi itse saada ”totuuden” selville, vaikka ohjelmassa välitetty tieto ohjailee uskomaan tietynlaiseen narratiiviin asioiden tilasta. Ohjelmassa käsitellyt uutiset luetaan omaa kantaa

vahvistaen ja yleensä valtavirtautusten kritisoinnin kautta. Leveli ei siis ole erillään valtavirtamediasta vaan käyttää sen omia sisältöjä vastanarratiivin luomisessa, minkä on todettu olevan tyypillisesti vastamedioiden käyttämä strategia (Pyrhönen ja Bauvois; Seuri ja Ramstedt 2022; Toivanen ym. 2021). Ohjelmassa näytetään valtavirtamedian sisältöjen lisäksi vaihtoehtoisia tiedonlähteitä, kuten tutkimusartikkeleita, jotka edustavat tieteellistä konsensusta vastaan olevia tutkimustuloksia esimerkiksi koronarokotteiden vaikutuksista. Ohjelmassa on kuitenkin ajoittain myös hetkiä, kun valtavirtamedian uutisia kehystetään paikkaansa pitäviksi. Nämä liittyvät yleensä siihen, että uutisessa käsitellään jotakin valtaapitävän eliitin korruptioon viittaavaa tapausta. Juontajat myös ajoittain epäröivät joidenkin vaihtoehtoisten sisältöjen näyttämistä, koska eivät ole varmoja niiden paikkaansa pitävyydestä. Tällä kuitenkin samalla vahvistetaan sitä olettamusta, että ne julkaisut, jotka päätyvät näyttille, olisivat totta. Ohjelma nojaa lisäksi tiettyihin salaliittoteorioihin, kuten että koronapandemia olisi globaalinen eliitin masinoima tai että koronarokotteilla koetetaan vähentää ihmisten määrää maapallolla. Ohjelman vieraisissa yhdistyvät salaliittoteorioihin uskominen, äärioikeistolaisuus, vaihtoehtolääketiede, yksilönvapaus ja talousliberaalius sekä eliitinvastaisuus.

Leveli News -ohjelmaa analysoitaessa esiin nousee hybridin mediaympäristön rooli uusien poliittisten toimijoiden synnyssä. Ensiksi ohjelma ilmestyy sosiaalisen median alustalla YouTubessa, joka mahdollistaa videoiden tekemisen pienilläkin resursseilla (Burgess ja Green 2018). Toiseksi ohjelma käyttää valtavirtamedian, mutta myös vasta- ja sosiaalisen median sisältöjä omissa sisällöissään (Pyrhönen ja Bauvois 2020). Mediakentän muutokset ja mediatisaatio (Mazzoleni 2014) ovat johtaneet esimerkiksi siihen, että populistinen tyyli toimii paremmin medialogiikan mukaisesti (Moffitt 2016). Tähän liittyy oleellisesti se, että media keskittyy konflikteihin ja kohuihin sisällöissään. Leveli News -ohjelma käyttää siis medioille tyypillisiä käytäntöjä esiintymällä provokatiivisesti ja sisällyttämällä ”paljastuksia” ohjelman sisältöihin (Finlayson 2022). Tämä liittyy Katja Valaskiven (2022) mukaan siihen, kuinka media toimii eräänlaisena ”huomioetehtaana”, jossa eri medioiden on kilpailtava saamastaan huomiosta. Ei siis ole omintakeista juuri Leveli News -ohjelmalle toimia huomionhakuiseksi, vaan hybridi mediaympäristö on tehnyt siitä lähes vaadittavaa ja toisaalta mahdollistanut sen, että myös epäammattimaisilla toimijoilla on mahdollisuus jakaa tietoa ja saavuttaa suuriakin yleisöjä. Näiden havaintojen pohjalta voidaan olettaa, että ohjelman tyylisiä sisällöntuottajia nähdään tulevaisuudessa enemmän myös Suomen kontekstissa.

Hybridi mediaympäristö ja yhteiskunnan medioituminen vaikuttavat lisäksi siihen, että ajan ja paikan rajat hämärtyvät (Couldry ja Hepp 2016). Leveli News -ohjelman lähetykset tapahtuvat suorina, joka viikko samaan aikaan. Niiden tarkoituksena on olla läsnä yleisöä varten, jotta katsojat voivat reaaliajassa kommentoida lähetystä, mihin juontajat vastaavat ja usein antavat myös mahdollisuuden esimerkiksi soittaa studioon. Näin ohjelma voi luoda katsojille tunteen siitä, että nämä olisivat yhteydessä toisiinsa, vaikka ovatkin fyysisesti etäällä toisistaan (emt.; Wahlström ja Törnberg 2021). Tällaisen kaltaisilla mediasisällöillä on yhteisöä rakentavaa voimaa, sillä ne voivat luoda osallisuuden kokemuksia sellaisille, jotka ovat aiemmin kokeneet olevansa marginaalisessa asemassa yhteiskunnassa (Vainikka ja Harju 2019). Esimerkiksi rokotevastaiset ihmiset ovat voineet yhdistää voimansa ja mobilisoidua juuri sosiaalisen median avulla.

Populismiin liittyy kumouksellisuus vallitsevaa järjestelmää kohtaan (Laclau 2005a). Järjestelmänvastaisuutta tarkastellessa Leveli News -ohjelman voidaan nähdä edustavan enemmän suhteellista järjestelmänvastaisuutta, joka kritisoi järjestelmää ja kaipaa siihen muutosta kuin ideologista järjestelmänvastaisuutta, jonka tarkoituksena on tuhota tuo järjestelmä (Holt 2018). Suhteellisella järjestelmänvastaisuudella voi kuitenkin olla polarisoivia vaikutuksia yhteiskunnalliseen keskusteluun, mikäli tietyt ryhmät hankkivat tietonsa ainoastaan vaihtoehtoisista lähteistä eivätkä osallistu julkiseen keskusteluun valtavirtaa edustavilla alustoilla. Ongelmaksi muodostuu julkisen keskustelun polarisoituminen eri ryhmiin, jotka eivät enää keskustele keskenään vaan sen sijaan edistävät ja vahvistavat epäluottamusta demokraattisiin instituutioihin (Sunstein 2017). Vaikka suomalainen yhteiskunta ei sisällä yhtä voimakasta kahtiajakautumista tällä hetkellä kuin esimerkiksi Yhdysvalloissa, tällaiset kehityskulut on otettava huomioon myös Suomessa tulevaisuutta ajatellen.

Populismi voi liian pitkälle vietyinä luoda vihamielisiä antagonismeja kilpailevien agonismien sijaan, jolloin se ei enää palvele demokratian ihanteita (Mouffe 2013). Leveli News -ohjelma on sinänsä demokratian kannalla, sillä sen juontajat ihailevat nimenomaan klassista suoraa demokratiaa. Heidän käsityksensä demokratiasta on kuitenkin ristiriidassa todellisuuden kanssa, jossa kansalaiset eivät suoraan voi tehdä päätöksiä, vaan kansanedustuslaitos hoitaa tätä virkaa. Samalla juontajat väittävät poliittisen järjestelmän olevan korruptoitunut eikä luottamuksen arvoinen. Tämän kaltaisilla puheilla voi olla vaikutuksia sellaisiin ihmisiin, jotka eivät jo valmiiksi luota järjestelmään ja näin ollen radikalisoivat heitä. Mikäli ihminen

radikalisoituu entisestään, hän saattaa haluta jättäytyä yhteiskunnan ulkopuolelle ja ajautua toiminnassaan ekstremismin puolelle, jossa yhteiskunnan normeja ei enää noudateta. Tässä tutkielmassa analysoitavia videoita uudemmassa videossa esimerkiksi kehoitetaan ihmisiä mobilisoitumaan pelkkiä mielenosoituksia pidemmälle, olemaan radikaaleja ja jättämään verot maksamatta, jotta ”korruptoitunutta järjestelmää ei tuettaisi ja päättäjät alkaisivat pelkäämään” (Leveli 2022b, 1:15–2:30). Tämän perusteella voidaan todeta, että analysoitavissa jaksoissa nähty järjestelmänvastaisuuden linja on jatkunut, ellei jopa radikalisoitunut entisestään. Tällaisista puheista voi mielestäni olla huolissaan demokratian kannalta, sillä ne lietsovat demokratiavastaisuutta pyrkimällä esimerkiksi horjuttamaan demokraattisen järjestelmän rahoitusta.

Suomalainen poliittinen järjestelmä on perustunut konsensushakuisuudelle, jonka voidaan katsoa toimineen otollisena alustana populistille saada suosiota, sillä valtaapitävät nähdään kaikki mukana korruptoituneessa järjestelmässä (Herkman 2018, 64). Konsensusperustainen päätöksenteko antoi aikoinaan tilaa esimerkiksi perussuomalaiselle populismille nousta etenkin suhteessa maahanmuuttopolitiikkaan (Palonen ja Saresma 2017). Saman voidaan nähdä tapahtuneen koronapandemian aikana, kun suurin osa suomalaisista asettui tukemaan hallituksen koronapolitiikkaa. Tämä antoi populistille tilaisuuden nostaa kannatustaan luomalla vastakkainasettelun hallituksen toimia vastaan ja muodostamalla me-ryhmän ”rokottamattomasta kansasta”. Se, että suomalaiset yhdistyivät niin vahvasti koronapandemian aikana, johti siis samalla siihen, että ne, jotka kritisoivat koronaan liittyviä toimia etääntyivät tuosta yhdistyneestä joukosta entisestään aiheuttaen polarisaatiota.

Leveli News -ohjelmassa korostuvat uudet poliittisen osallistumisen muodot sosiaalisessa mediassa ja toisaalta toiminen uusissa puolueissa, kun juontajat irtaantuvat perussuomalaisista ja siirtyvät kohti radikaalimpia pienpuolueita. Uudet puolueet aiheuttavat poliittisen kentän pirstaloitumista sekä polarisoitumista, jos ne muodostuvat radikaalien ideoiden ympärille ja pääsevät valtaan (Bischof ja Wagner 2019). Perinteisistä puolueista siirtyminen kohti radikaaleja puolueita voi siis vaikuttaa demokraattisen järjestelmän käytäntöihin puolueitasolla. Toisaalta irtaantuminen vakiintuneista puolueista voi lisätä tyytymättömyyttä niiden tekemiin poliittisiin päätöksiin. On kuitenkin selvää, että tutkielmasta esiin nousseet tulokset osoittavat, että Leveli News -ohjelman tyylisillä toimijoilla ja tuottamilla sisällöillä on merkitystä yhteiskunnan polarisoitumisen ja radikalisoitumisen lisäksi poliittiseen järjestelmään ja puoluekenttään. Vaihtoehtoisten

mediatoimijoiden roolia voidaan siis pitää merkittävänä demokraattisten yhteiskuntien kannalta.

Populistisilla ja provokatiivisilla sisällöillä media saa enemmän huomiota ja sitä kautta näyttökertoja ja ansaintamahdollisuuksia (Valaskivi 2022; Finlayson 2022). Vaikka populismi ei lähtökohtaisesti ole negatiivinen tai positiivinen asia, voi se liian pitkälle vietyinä aiheuttaa yhteiskunnan polarisoitumista (Palonen 2018). Yhteiskunnan polarisoituminen puolestaan johtaa ongelmiin, mikäli eri mieltä olevat ryhmät eivät mahdu saman neuvottelupöydän ääreen (Backström ym. 2022). Ongelmaksi muodostuu myös se, kuinka populistiset ja radikaalit toimijat voivat manipuloivasti hyödyntää yhteiskunnassa jo olemassa olevia jakolinjoja ja niihin liittyviä affekteja saadakseen lisää kannattajia tai seuraajia (Laaksonen ym. 2022; Ekman 2022). Vaikka Leveli News -ohjelma edustaa marginaalisessa asemassa olevia näkemyksiä, on mahdotonta tietää, kuinka tällaiset ajatukset tulevat kehittymään tulevaisuudessa. Epäoikeudenmukaisuuden ja epäluottamuksen kokemukset saattavat edelleen radikalisoida ihmisiä ja osattomuuden sekä pettymyksen tunteita on mahdollista käyttää apuna ihmisten mobilisoinnissa (Vainikka 2019, 8). Yhteiskunnan olisi huomioitava myös marginaalisessa asemassa olevat mielipiteet poliittisen vakauden säilyttämiseksi. Jotta voidaan hillitä yhteiskunnan polarisoitumista, on tiedettävä, millaisia vaatimuksia toisistaan erkanevilla ryhmillä on, jotta näitä voidaan demokraattisin keinoin saada lähemmäksi toisiaan.

Koronapandemian vaikutusta populististen vastamedioiden syntyyn ja niiden suosion kasvuun on pohdittava, sillä epävarmoina aikoina järjestelmänvastainen informaatio voi saada helpommin kannatusta (Korpiola ja Poutanen 2021, 73). Maailmassa on jatkuvasti uusia kriisejä tai konflikteja, joista populistiset toimijat voivat saada voimaa, kuten keväällä 2022 Ukrainassa käytävä sota ja Suomen mahdollinen NATO-jäsenyys. Leveli News -ohjelma seuraa kansainvälistä kehitystä, jossa radikaalin oikeiston toimijat ovat hyödyntäneet sosiaalista mediaa mobilisoituakseen (Ekman 2018; Horsti ja Saresma 2021; Munger ja Phillips 2022). Voidaan myös olettaa, että kehitys jatkuu ja tulee näkymään myös enenevässä määrin suomalaisessa mediamaisemassa.

Tässä tutkielmassa tarkasteltiin Leveli News -ohjelmaa tietystä näkökulmasta liittyen populistisiin vastakkainasetteluihin ja vastatiedon tuottamiseen, ja se onnistuikin havainnollistamaan vain näitä näkökulmia suuresta aineistosta. Ohjelmaa voisi tutkia myös

monista muista näkökulmista, kuten keskittyen erityisesti affektiivisuuteen tai siihen, millaisin keinoin ohjelma pyrkii sitouttamaan katsojia luoden yhteisöllisyyttä. Lisätutkimusta tarvittaisiin vaihtoehtoisia näkemyksiä ajavista poliittisten toimijoiden luomasta epäluottamuksesta demokraattista järjestelmää kohtaan ja sen vaikutuksista demokraattisiin yhteiskuntiin. Edelleen lisää tutkimusta tulisi tehdä mediatisaation ja populismin vaikutuksista verkossa ja siitä, miten vaihtoehtoiset näkemykset leviävät sosiaalisen median alustoilla. Digitaaliset alustat tarjoavat populistille hedelmällisen alustan kasvattaa kannattajakuntaansa, joka tekee niistä politiikan tutkimukselle keskeisen tutkimuskohteen.

Leveli News -ohjelma asettuu hyvin populististen vastakkainasetteluiden ja vastatiedon tuottamisen viitekehykseen eliitinvastaisuudellaan mutta myös aktiivisella tiedonvälittämisellä ja sisältöjen uudelleen kehystämällä. Tutkielma tuo vastamediatutkimuksen kentälle uudenlaisen toimijan hybridissä mediaympäristössä ja osoittaa, millaisin keinoin poliittisia ideoita levitetään sosiaalisessa mediassa populistisia vastakkainasetteluja ja vastatietoa tuottamalla. YouTube on oleellinen alusta sen suuren suosion vuoksi ja tulevaisuudessa voidaan varmasti odottaa, että sen rooli poliittisen keskustelun areenana kasvaa entisestään. Lisäksi tutkielma ehdottaa uutta teoreettista mallia tarkastella sosiaalisen median ja siellä toimivien poliittisten vaikuttajien sisältöjä vastakkainasetteluiden ja vastatiedon tuottamisen kautta. Tutkielma antaa panoksensa vaihtoehto- ja vastamediatutkimukseen Suomessa valottamalla uutta toimijaa hybridissä mediaympäristössä ja tuo esille internetin vaikutuksia populistisen logiikan ja mediatisaation yhteen nivoutumiselle.

Lähteet

Aineisto:

Jakso 1: Leveli. 2021a. LEVELI NEWS #1: ELOKAPINA MEDIASTUNTTI vs VAALIVILPPI! + Erityisvieraat. YouTube.

<https://www.youtube.com/watch?v=y8siH8IDprA&t=393s>.

Jakso 2: Leveli. 2021b. LEVELI NEWS #2: Tomi Salin UHKAILEE Slim Milliä! Vaalirikokset JULKI! + Ossi Tiihonen. YouTube.

<https://www.youtube.com/watch?v=gfu014HNBhA>.

Jakso 3: Leveli. 2021c. LEVELI NEWS #3: UUSI LEVELI STUDIO (kesken) ! Pride reagoida vai ei?. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=QkBAc3e2v8U>.

Jakso 5: Leveli. 2021d. LEVELI NEWS #5: Junnun Ferrari HAJOSI! + Riikka Purra on PYSÄYTETTÄVÄ!. YouTube. https://www.youtube.com/watch?v=N4NjZ_L67ac.

Jakso 6: Leveli. 2021e. LEVELI NEWS #6: ROKOTEPASSIEN PUSKU ON ALKANUT! + Erityisvieras. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=ZARkYeS5aU4>.

Jakso 7: Leveli. 2021f. LEVELI NEWS #7: Junnu haastaa PS puolueen oikeuteen!? + UUTISET + Erityisvieras. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=JsblV6O6khI>.

Jakso 8: Leveli. 2021g. LEVELI NEWS #8: Tomi Salin UHKAILEE TAAS Slim Milliä! + Erityisvieras + UUTISET. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=CwJ99vdOOgY>.

Jakso 9: Leveli. 2021h. LEVELI NEWS #9: Mitä tapahtui Seinäjoella!? Koulujen keskitysleirit PYSÄYTETTÄVÄ! + Erityisvieraat! YouTube.

<https://www.youtube.com/watch?v=M96zqFzAJ08>.

Jakso 10: Leveli 2. 2021. LEVELI NEWS #10: Arto Luukkanen UHKAILEE Leveliä! TOTUUS Sanna Ukkolasta? + UUTISET. YouTube.

<https://www.youtube.com/watch?v=lyRrKu2DHps>.

Digitaaliset lähteet:

Ebrand. 2019. SoMe ja nuoret 2019: Suomessa asuvien 13–29-vuotiaiden nuorten sosiaalisen median palveluiden käyttäminen ja läsnäolo. Tekijä Ebrand Group Oy & Oulun kaupungin sivistys- ja kulttuuripalvelut. <https://www.ebrand.fi/somejanuoret2019/>. Viitattu 28.4.2022.

Edelman Trust Barometer. 2021. 2021 Edelman Trust Barometer.

<https://www.edelman.com/trust/2021-trust-barometer>. Viitattu 28.4.2022.

franzke, aline shakti, Bechmann, Anja, Zimmer, Michael, Ess, Charles ja Association of

Internet Researchers. 2020. Internet Research: Ethical Guidelines 3.0. <https://aoir.org/reports/ethics3.pdf>. Viitattu 23.5.2022.

Giansanti.org. 2022. Nico Giansanti. <https://giansanti.org>. Viitattu 18.5.2022.

Helsingin Sanomat. 2020. Joe Rogan on yksi maailman suosituimmista podcastaajista, jonka Donald Trump haluaisi juontamaan vaaliväittelyitään – Nyt 100 miljoonan dollarin Spotify-sopimus on tehnyt Roganista entistäkin kiistellymmän hahmon. <https://www.hs.fi/nyt/art-2000006653940.html>. Viitattu 21.9.2021.

Leveli. YouTube-kanava. <https://www.youtube.com/c/XDLSDMOVEMENT>. Viitattu 23.8.2021.

Leveli. 2022a. LEVELI LATE NIGHT SHOW #1: PILOTTIJAKSO! Mitä tapahtui porukalle? + Tuomas Malinen!. <https://www.youtube.com/watch?v=qWU5e1EBz3k&t=3s>. Viitattu 25.4.2022.

Leveli. 2022b. LEVELI Late Night Show #5 HÄTÄLIVE: LUE VIDEON TIEDOT! PALJASTUKSIA! + Erityisvieras. <https://www.youtube.com/watch?v=jl6Q0V604iI>. Viitattu 23.5.2022.

Leveli 2. YouTube-kanava. <https://www.youtube.com/channel/UCjF9OS2Ds2N9KpT1hClGyqg>. Viitattu 23.8.2021.

Leveli.fi. 2021. Historia – Main page. https://leveli.fi/historia/index.php?title=Main_Page. Viitattu 26.3.2022.

Markham, Annette ja Buchanan, Elizabeth. 2012. Ethical decision-making and Internet research 2.0: Recommendations from the aoir ethics working committee. www.aoir.org/reports/ethics2.pdf. Viitattu 23.5.2022.

Statista. 2022. Most popular websites worldwide as of November 2021, by total visits. <https://www.statista.com/statistics/1201880/most-visited-websites-worldwide/>. Viitattu 1.6.2022.

SuomiTube. 2022a. Tilatuimmat kanavat. <https://suomitube.fi>. Viitattu 10.6.2022.

SuomiTube. 2022b. Tilatuimmat uutis- ja politiikkakanavat. <https://suomitube.fi/uutiset-ja-politiikka/>. Viitattu 10.6.2022.

Vuori, Jaana. 2021. Laadullinen sisällönanalyysi. Teoksessa Jaana Vuori (toim.), *Laadullisen tutkimuksen verkkokäsikirja*. Tampere: Yhteiskuntatieteellinen tietoarkisto. <https://www.fsd.tuni.fi/fi/palvelut/menetelmaopetus/kvali/analyysitavan-valinta-ja-yleiset-analyysitavat/laadullinen-sisallonanalyysi/>. Viitattu 23.5.2022.

Yle. 2017. Slim Mill on Suomen oudoin räppäri – kotikutoiset videot ja huumelainit ovat tehneet hänestä ilmiön, joka trendaa YouTubessa. <https://yle.fi/aihe/artikkeli/2017/09/14/slim-mill-on-suomen-oudoin-rappari-kotikutoiset-videot-ja-huumelainit-ovat>. Viitattu 7.10.2021.

Yle. 2021. Perussuomalaiset erotti suosituksen podcastin juontajat puolueesta – Milad "Slim Mill" Dehghan: "Meidät halutaan pois hinnalla millä hyvänsä".
<https://yle.fi/uutiset/3-12079037>. Viitattu 2.9.2021.

Yle News Lab. 2021. Uutisarvostukset 2021. IROResearch.
https://drive.google.com/file/d/1qKyhUERnE8K2_HpovMsuhWgSvnCG6OYF/view.
Viitattu 23.5.2022.

Kirjallisuus:

Abdulghani, Hamza Mohammad, Haque, Shafiul, Ahmad, Tauseef, Irshad, Mohammad, Sattar, Kamran, Meteb Al-harbi, Mohammed ja Khamis, Nehal. 2019. A Critical Review of Obstetric and Gynecological Physical Examination Videos Available on YouTube: Content Analysis and User Engagement Evaluation. *Medicine* 98:30.
<https://doi.org/10.1097/MD.00000000000016459>

Ahmed, Sara. 2014. *The Cultural Politics of Emotion*. Toinen painos. Edinburgh: Edinburgh University Press.

Arthurs, Jane, Drakopoulou, Sophia ja Gandini, Alessandro. 2018. Researching YouTube. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies* 24:1, 3–15. <https://doi.org/10.1177/1354856517737222>

Atton, Chris. 2018. Introduction: Problems and positions in alternative and community media. Teoksessa Chris Atton (toim.), *The Routledge Companion to Alternative and Community Media*. New York: Routledge, 1–18.

Backström, Joel, Creutz, Karin ja Pyrhönen, Niko. 2022. Making Enemies: Reactive Dynamics of Discursive Polarization. Teoksessa Katarina Pettersson ja Emma Nortio (toim.), *The Far-Right Discourse of Multiculturalism in Intergroup Interactions*. Palgrave Studies in Discursive Psychology. Palgrave Macmillan, Cham.
https://doi.org/10.1007/978-3-030-89066-7_6

Baele, Stephane J., Brace, Lewys ja Coan, Travis G. 2021. From “Incel” to “Saint”: Analyzing the Violent Worldview behind the 2018 Toronto Attack. *Terrorism and Political Violence* 33:8, 1667–91. <https://doi.org/10.1080/09546553.2019.1638256>

Bayer, Judit, Bitiukova, Natalija, Bard, Petra, Szakács, Judit, Alemanno, Alberto ja Uszkiewicz, Erik. 2019. Disinformation and Propaganda – Impact on the Functioning of the Rule of Law in the EU and Its Member States. *SSRN Electronic Journal*. European Parliament: LIBE Committee, Policy Department for Citizens’ Rights and Constitutional Affairs. <https://doi.org/10.2139/ssrn.3409279>

Bennett, W. Lance ja Livingston, Steven. 2018. The Disinformation Order: Disruptive Communication and the Decline of Democratic Institutions. *European Journal of Communication* 33:2, 122–39. <https://doi.org/10.1177/0267323118760317>

Bessi, Alessandro, Coletto, Mauro, Alexandru Davidescu, George, Scala, Antonio,

- Caldarelli, Guido ja Quattrociochi, Walter. 2015. Science Vs Conspiracy: Collective Narratives in the Age of Misinformation. *PloS one* 10:2, 1–17. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0118093>
- Bischof, Daniel ja Wagner, Markus. 2019. Do Voters Polarize When Radical Parties Enter Parliament?. *American Journal of Political Science* 63:4, 888–904. <https://doi.org/10.1111/ajps.12449>
- Bjola, Corneliu, ja Papadakis, Krysianna. 2020. Digital Propaganda, Counterpublics and the Disruption of the Public Sphere: The Finnish Approach to Building Digital Resilience. *Cambridge Review of International Affairs* 33:5, 638–66. <https://doi.org/10.1080/09557571.2019.1704221>
- Burgess, Jean ja Green, Joshua. 2018. *YouTube: Online Video and Participatory Culture*. Cambridge: Polity Press.
- Canovan, Margaret. 1999. Trust the People! Populism and the Two Faces of Democracy. *Political Studies* 47:1, 2–16. <https://doi.org/10.1111/1467-9248.00184>
- Capoccia, Giovanni. 2002. Anti-System Parties: A Conceptual Reassessment. *Journal of Theoretical Politics* 14:1, 9–35. <https://doi.org/10.1177/095169280201400103>
- Caren, Neal, Andrews, Kenneth T. ja Lu, Todd. 2020. Contemporary Social Movements in a Hybrid Media Environment. *Annual review of sociology* 46:1, 443–465. <https://doi.org/10.1146/annurev-soc-121919-054627>
- Castells, Manuel. 2010. *The Rise of the Network Society*. Toinen painos. Chichester, West Sussex: Wiley-Blackwell. <https://doi.org/10.1002/9781444319514>
- Chadwick, Andrew. 2017. *The Hybrid Media System: Politics and Power*. Toinen painos. New York: Oxford University Press.
- Couldry, Nick ja Hepp, Andreas. 2016. *The Mediated Construction of Reality*. Oxford: Polity Press.
- Douglas, Karen M., Uscinski, Joseph E., Sutton, Robbie M., Cichocka, Aleksandra, Nefes, Turkay, Ang, Chee Siang ja Deravi, Farzin. 2019. Understanding Conspiracy Theories. *Political Psychology* 40:1, 3–35. <https://doi.org/10.1111/pops.12568>
- Connell, Raewyn W. ja Messerschmidt, James W. 2005. Hegemonic Masculinity: Rethinking the Concept. *Gender & Society* 19:6, 829–59. <https://doi.org/10.1177/0891243205278639>
- Engesser, Sven, Ernst, Nicole, Esser, Frank ja Büchel, Florin. 2017. Populism and Social Media: How Politicians Spread a Fragmented Ideology. *Information, Communication & Society* 20:8, 1109–1126. <https://doi.org/10.1080/1369118X.2016.1207697>
- Ekman, Mattias. 2018. Anti-Refugee Mobilization in Social Media: The Case of Soldiers of Odin. *Social Media + Society* 4:1, 1–11. <https://doi.org/10.1177/2056305118764431>

- Ekman, Mattias. 2022. The great replacement: Strategic mainstreaming of far-right conspiracy claims. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies*, 1–17. <https://doi.org/10.1177/13548565221091983>
- Figenschou, Tine Ustad ja Ihlebæk, Karoline Andrea. 2019. Media Criticism from the Far-Right: Attacking from Many Angles. *Journalism Practice* 13:8, 901–905. <https://doi.org/10.1080/17512786.2019.1647112>
- Finlayson, Alan. 2022. YouTube and Political Ideologies: Technology, Populism and Rhetorical Form. *Political Studies* 70:1, 62–80. <https://doi.org/10.1177/0032321720934630>
- Galston, William A. 2018. The Populist Challenge to Liberal Democracy. *Journal of Democracy* 29:2, 5–19. <https://doi.org/10.1353/jod.2018.0020>
- Gambert, Iselin ja Linné, Tobias. 2018. From Rice Eaters to Soy Boys: Race, Gender, and Tropes of ‘Plant Food Masculinity’. *Animal Studies Journal* 7:2, 129–179. <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.3298467>
- Graneheim, Ulla H., Lindgren, Britt-Marie ja Lundan, Berit. 2017. Methodological Challenges in Qualitative Content Analysis: A Discussion Paper. *Nurse Education Today* 56, 29–34.
- Hallin, Daniel C. ja Mancini, Paolo. 2004. *Comparing Media Systems: Three Models of Media and Politics*. *Comparing Media Systems*. New York: Cambridge University Press.
- Halpern, Daniel, ja Gibbs, Jennifer. 2013. Social Media as a Catalyst for Online Deliberation? Exploring the Affordances of Facebook and YouTube for Political Expression. *Computers in Human Behavior* 29:3, 1159–68. <https://doi.org/10.1016/j.chb.2012.10.008>
- Harambam, Jaron ja Aupers, Stef. 2021. Contesting Epistemic Authority: Conspiracy Theories on the Boundaries of Science. Teoksessa Dick Houtman, Stef Aupers ja Rudi Laermans (toim.), *Science Under Siege*. Cham: Springer International Publishing, 179–202.
- Hatakka, Niko. 2019. *Populism in the hybrid media system: populist radical right online counterpublics interacting with journalism, party politics, and citizen activism*. Turku: Turun yliopisto. <https://urn.fi/URN:ISBN:978-951-29-7793-2>
- Hawley, George. 2017. *Making Sense of the Alt-Right*. Columbia University Press. <https://doi.org/10.7312/haw118512>
- Hawley, George. 2021. Media and the ‘alt-right’. Teoksessa Howard Tumber ja Silvio Waisbord (toim.), *The Routledge Companion to Media, Disinformation and Populism*. Lontoo: Routledge, 151–159.
- Herkman, Juha. 2017. Articulations of Populism: The Nordic Case. *Cultural Studies* 31:4, 470–488. <https://doi.org/10.1080/09502386.2016.1232421>
- Herkman, Juha. 2018. Pohjoismainen malli murroksessa? Populismien haaste journalismille Pohjoismaissa. Teoksessa Mari K. Niemi ja Topi Houni (toim.), *Media ja populismi: työkaluja kriittiseen journalismiin*. Tampere: Vastapaino, 54–79.

Herkman, Juha. 2019. *Populism in aiki*. Tampere: Vastapaino.

Holt, Kristoffer. 2018. Alternative Media and the Notion of Anti-Systemness: Towards an Analytical Framework. *Media and Communication* 6:4, 49–57. <https://doi.org/10.17645/mac.v6i4.1467>

Holt, Kristoffer, Figenschou, Tine Ustad ja Frischlich, Lena. 2019. Key Dimensions of Alternative News Media. *Digital Journalism* 7:7, 860–869. <https://doi.org/10.1080/21670811.2019.1625715>.

Horsti, Karina ja Saresma, Tuija. 2021. The role of social media in the rise of right-wing populism in Finland. Teoksessa Howard Tumber ja Silvio Waisbord (toim.), *The Routledge Companion to Media, Disinformation and Populism*. Lontoo: Routledge, 376–385.

Howarth, David (toim.). 2014. *Ernesto Laclau: Post-Marxism, Populism and Critique*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203762288>

Högbacka, Riitta ja Aaltonen, Sanna. 2015. Refleksiivisyyden ulottuvuudet. Teoksessa Sanna Aaltonen ja Riitta Högbacka (toim.), *Umpikujasta oivallukseen: Refleksiivisyys empiirisessä tutkimuksessa*. Tampere: Tampereen yliopistopaino.

Jallinoja, Piia ja Väliaverronen, Esa. 2021. Suomalaisten luottamus instituutioihin ja asiantuntijoihin COVID19-pandemiassa. *Media & viestintä* 44:1, 1–24. <https://doi.org/10.23983/mv.107298>

Kimmel, Michael. 2010. *Misframing Men: The Politics of Contemporary Masculinities*. Rutgers: Rutgers University Press.

Korpiola, Lilly ja Poutanen, Petro. 2021. *Korona ja digitaalinen riskiyhteiskunta*. Helsinki: Tammi.

Korvela, Paul-Erik. 2017. Poliittisen valheen lyhyt historia. Teoksessa Ari-Elmer Hyvönen, Paul-Erik Korvela, Mira Söderman, Jouni Tilli, ja Johanna Vuorelma (toim.), *Puhun niin totta kuin osaan: politiikka faktojen jälkeen*. Jyväskylä: Docendo, 45–66.

Kølvraa, Christoffer. 2019. Embodying ‘the Nordic Race’: Imaginaries of Viking Heritage in the Online Communications of the Nordic Resistance Movement. *Patterns of Prejudice* 53:3, 270–84. <https://doi.org/10.1080/0031322X.2019.1592304>

Laaksonen, Salla-Maaria, Hokka, Jenni, Nelimarkka, Matti ja Nikunen, Kaarina. 2022. Affective Visual Rhetoric and Discursive Practices of the Far-Right Across Social Media. Teoksessa Katarina Pettersson ja Emma Nortio (toim.), *The Far-Right Discourse of Multiculturalism in Intergroup Interactions*. Palgrave Studies in Discursive Psychology. https://doi.org/10.1007/978-3-030-89066-7_8

Laaksonen, Salla-Maaria, Pantti, Mervi ja Titley, Gavan. 2020. Broadcasting the Movement and Branding Political Microcelebrities: Finnish Anti-Immigration Video Practices on YouTube. *Journal of Communication* 70:2, 171–94. <https://doi.org/10.1093/joc/jqz051>

- Laclau, Ernesto. 2005a. *On Populist Reason*. Lontoo: Verso.
- Laclau, Ernesto. 2005b. Populism: What's in a Name. Teoksessa Francisco Panizza (toim.), *Populism and the Mirror of Democracy*. Lontoo; New York: Verso, 32–49.
- Ledwich, Mark ja Zaitsev, Anna. 2020. Algorithmic extremism: Examining YouTube's rabbit hole of radicalization. *First Monday* 25:3. <https://doi.org/10.5210/fm.v25i3.10419>
- Leung, Dennis K. K. ja Lee, Francis L. F. 2014. Cultivating an Active Online Counterpublic: Examining Usage and Political Impact of Internet Alternative Media. *The International Journal of Press/Politics* 19:3, 340–59. <https://doi.org/10.1177/1940161214530787>
- Lewis, Rebecca. 2018. Alternative influence: Broadcasting the reactionary right on YouTube. *Data & Society* 18. https://datasociety.net/wp-content/uploads/2018/09/DS_Alternative_Influence.pdf
- Lewis, Rebecca. 2020. “This Is What the News Won't Show You”: YouTube Creators and the Reactionary Politics of Micro-Celebrity. *Television & New Media* 21:2, 201–17. <https://doi.org/10.1177/1527476419879919>
- Matikainen, Janne, Ojala, Markus, Horowitz, Minna ja Jääsaari, Johanna. 2020. Media ja yleisön luottamuksen ulottuvuudet: instituutiot, journalismi ja mediasuhde. *Valtiotieteellisen tiedekunnan julkaisuja* 171. Helsinki: Helsingin yliopisto. https://www2.helsinki.fi/sites/default/files/atoms/files/hy_tunteet_pelissa_raportti_2020.pdf
- Mazzoleni, Gianpietro. 2014. Mediatization and Political Populism. Teoksessa Frank Esser ja Jesper Strömbäck (toim.), *Mediatization of Politics: Understanding the Transformation of Western Democracies*. Lontoo: Palgrave Macmillan, 42–56.
- Moffitt, Benjamin. 2016. *The Global Rise of Populism: Performance, Political Style, and Representation*. California: Stanford University Press.
- Moor, Peter J., Heuvelman, Ard ja Verleur, Ria. 2010. Flaming on YouTube. *Computers in Human Behavior* 26:6, 1536–46. <https://doi.org/10.1016/j.chb.2010.05.023>
- Mouffe, Chantal. 2005. The 'End of Politics' and the Challenge of Right-wing Populism. Teoksessa Francisco Panizza (toim.), *Populism and the Mirror of Democracy*. Lontoo; New York: Verso, 50–71. <https://pdfs.semanticscholar.org/a17a/fb69d7d1c39f24d554dceb4b94e95cc8ace2.pdf>
- Mouffe, Chantal. 2013. *Agonistics Thinking the World Politically*. Lontoo; New York: Verso.
- Mudde, Cas. 2004. The Populist Zeitgeist. *Government and Opposition* 39:4, 541–563. <https://doi.org/10.1111/j.1477-7053.2004.00135.x>
- Munger, Kevin ja Phillips, Joseph. 2022. Right-Wing YouTube: A Supply and Demand Perspective. *The International Journal of Press/Politics* 27:1, 186–219. <https://doi.org/10.1177/1940161220964767>

- Nelimarkka, Matti, Laaksonen, Salla-Maaria ja Semaan, Bryan. 2018. Social Media Is Polarized, Social Media Is Polarized: Towards a New Design Agenda for Mitigating Polarization. *Proceedings of the 2018 Designing Interactive Systems Conference*, 957–70. Hong Kong China: ACM. <https://doi.org/10.1145/3196709.3196764>
- Noppiari, Elina ja Hiltunen, Ilmari. 2018. Populistinen vastamedia eliittejä haastamassa. Teoksessa Mari K. Niemi ja Topi Houni (toim.), *Media ja populismi: työkaluja kriittiseen journalismiin*. Tampere: Vastapaino, 236–72.
- Noppiari, Elina, Hiltunen, Ilmari ja Ahva, Laura. 2019. User profiles for populist counter-media websites in Finland. *Journal of Alternative and Community Media* 4. <https://pdfs.semanticscholar.org/51b9/2b86036c1e74baba065d4116ee2367210fb3.pdf>
- Nortio, Emma, Niska, Miira, Renvik, Tuuli Anna ja Jasinskaja-Lahti, Inga. 2021. ‘The Nightmare of Multiculturalism’: Interpreting and Deploying Anti-Immigration Rhetoric in Social Media. *New Media & Society* 23:3, 438–456. <https://doi.org/10.1177/1461444819899624>
- Palonen, Emilia. 2009. Political Polarisation and Populism in Contemporary Hungary. *Parliamentary Affairs* 62:2, 318–34. <https://doi.org/10.1093/pa/gsn048>
- Palonen, Emilia. 2018. Performing the Nation: The Janus-Faced Populist Foundations of Illiberalism in Hungary. *Journal of Contemporary European Studies* 26:3, 308–321. <https://doi.org/10.1080/14782804.2018.1498776>
- Palonen, Emilia. 2021. Democracy vs. Demography: Rethinking Politics and the People as Debate. *Thesis Eleven* 164:1, 88–103. <https://doi.org/10.1177/0725513620983686>
- Palonen, Emilia. 2022. Cultural Populism in Hybrid Media (and Pandemic) Time and Space. Julkaisematon Political Studies Association konferenssipaperi.
- Palonen, Emilia ja Saresma, Tuija. 2017. *Jätkät & jytkyt: Perussuomalaiset ja populismin retoriikka*. Tampere: Vastapaino.
- Pettersson, Katarina. 2017. *Save the Nation! A Social Psychological Study of Political Blogs as a Medium for Nationalist Communication and Persuasion*. Helsinki: Helsingin yliopisto.
- Phillips, Whitney. 2015. *This Is Why We Can't Have Nice Things: Mapping the Relationship between Online Trolling and Mainstream Culture*. Cambridge; Massachusetts: The MIT Press.
- Puusa, Anu, Juuti, Pauli ja Aaltio, Iris. 2020. *Laadullisen tutkimuksen näkökulmat ja menetelmät*. Helsinki: Gaudeamus.
- Pyrhönen, Niko ja Bauvois, Gwenaëlle. 2020. Conspiracies beyond Fake News: Producing Reinforcement on Presidential Elections in the Transnational Hybrid Media System. *Sociological Inquiry* 90:4, 705–731. <https://doi.org/10.1111/soin.12339>
- Relly, Jeannine E. 2021. Online harassment of journalists as a consequence of populism,

mis/disinformation, and impunity. Teoksessa Howard Tumber ja Silvio Waisbord (toim.), *The Routledge Companion to Media, Disinformation and Populism*. Lontoo: Routledge, 178–187.

Ribeiro, Manoel Horta, Ottoni, Raphael, West, Robert, Almeida, Virgílio A. F. ja Meira, Wagner. 2020. Auditing Radicalization Pathways on YouTube. Teoksessa *Proceedings of the 2020 Conference on Fairness, Accountability, and Transparency*. Barcelona Spain: ACM, 131–141. <https://doi.org/10.1145/3351095.3372879>

Sartori, Giovanni. 2005. *Parties and Party Systems: A Framework for Analysis*. Colchester: European Consortium for Political Research.

Schwarzenegger, Christian. 2021. Communities of Darkness? Users and Uses of Anti-System Alternative Media between Audience and Community. *Media and Communication* 9:1, 99–109. <https://doi.org/10.17645/mac.v9i1.3418>

Schwarzenegger, Christian ja Wagner, Anna. 2018. Can it be hate if it is fun? Discursive ensembles of hatred and laughter in extreme right satire on Facebook. *Studies in Communication and Media* 7:4, 473–498. <https://doi.org/10.5771/2192-4007-2018-4-473>

Seuri, Olli ja Ramstedt, Kim. 2022. Remixing News: Appropriation and Authorship in Finnish Counter-Media. *Media and Communication* 10:1, 110–119. <https://doi.org/10.17645/mac.v10i1.4437>

Singer, Brian C. J. 2021. Populism and the separation of power and knowledge. *Thesis Eleven* 164:1, 120–143. <https://doi.org/10.1177/0725513620983685>

Sunstein, Cass R. 2009. *Going to Extremes: How Like Minds Unite and Divide*. Oxford: University Press.

Sunstein, Cass R. 2017. *#Republic: Divided Democracy in the Age of Social Media*. Princeton: Princeton University Press. <https://doi.org/10.1515/9781400884711>

Szmuda, Tomasz, Syed, Mohammad Talha, Singh, Akshita, Ali, Shan, Özdemir, Cathrine ja Słoniewski, Paweł. 2020. YOUTUBE as a Source of Patient Information for Coronavirus Disease (COVID-19): A CONTENT-QUALITY and Audience Engagement Analysis. *Reviews in Medical Virology* 30:5. <https://doi.org/10.1002/rmv.2132>

Toivanen, Pihla, Nelimarkka, Matti ja Valaskivi, Katja. 2021. Remediation in the Hybrid Media Environment: Understanding Countermedia in Context. *New Media & Society*, 1–26. <https://doi.org/10.1177/1461444821992701>

Tuomi, Jouni ja Sarajärvi, Anneli. 2019. *Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi*. Helsinki: Tammi.

Tuomola, Salla. 2018. Pakolaiskeskustelu MV-lehdessä: Merkityksellistämisen mekanismit ideologisissa puhuttelutavoissa. *Media & Viestintä* 41:3, 171–191. <https://doi.org/10.23983/mv.75324>

Tuomola, Salla. 2021. Who Are You, the People?: Constructing the People in MV-Lehti's

Refugee Coverage. *Nordicom Review* 42:1, 51–65. <https://doi.org/10.2478/nor-2021-0006>

Vainikka, Eliisa. 2019. Naisvihan tunneyhteisö - Anonyymisti esitettyä verkkovihaa Ylilaudan ihmissuhdekeskusteluissa. *Media & viestintä* 42:1. <https://doi.org/10.23983/mv.80179>

Vainikka, Eliisa. 2020. *Prekarisaation tunnemaisema Vastustavat taktiikat, tunnelmat ja elämänpolitiikka verkon julkisuudessa*. Tampere: Tampereen yliopisto. <http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-03-1637-2>

Vainikka, Eliisa ja Harju, Auli. 2019. Anonyymien keskustelupalstojen julkisuus: Marginaaliin jääneiden vertaistukea ja yhteiskuntakritiikkiä. *Media & viestintä* 42:2, 99–121. <https://doi.org/10.23983/mv.83374>

Valaskivi, Katja. 2022. Circulation of conspiracy theories in the attention factory. *Popular Communication*, 1–16. <https://doi.org/10.1080/15405702.2022.2045996>

Väliverronen, Esa ja Ekholm, Kai. 2020. Johdanto: Vapaan ajattelun ja tutkimuksen tila kaventuu maailmalla. Teoksessa Esa Väliverronen ja Kai Ekholm (toim.), *Tieteen vapaus & tutkijan sananvapaus*. Tampere: Vastapaino, 7–23.

Väliverronen, Esa. 2021. Asiantuntijuuden murros ja luottamus instituutioihin koronakriisissä. Teoksessa Ilari Hetemäki, Anna-Kaisa Kuusisto, Maria Lähteenmäki ja Esa Väliverronen (toim.), *Hyvä ja paha tieto*. Helsinki: Gaudeamus, 111–123.

Wahlström, Mattias ja Törnberg, Anton. 2021. Social Media Mechanisms for Right-Wing Political Violence in the 21st Century: Discursive Opportunities, Group Dynamics, and Coordination. *Terrorism and Political Violence* 33:4, 766–87. <https://doi.org/10.1080/09546553.2019.1586676>

Yiannakoulias, Nikolaos, Slavik, Catherine E. ja Chase, Monika. 2019. Expressions of Pro- and Anti-Vaccine Sentiment on YouTube. *Vaccine* 37:15, 2057–64. <https://doi.org/10.1016/j.vaccine.2019.03.001>

Ylä-Anttila, Tuukka. 2018. Populist Knowledge: ‘Post-Truth’ Repertoires of Contesting Epistemic Authorities. *European Journal of Cultural and Political Sociology* 5:4, 356–88. <https://doi.org/10.1080/23254823.2017.1414620>

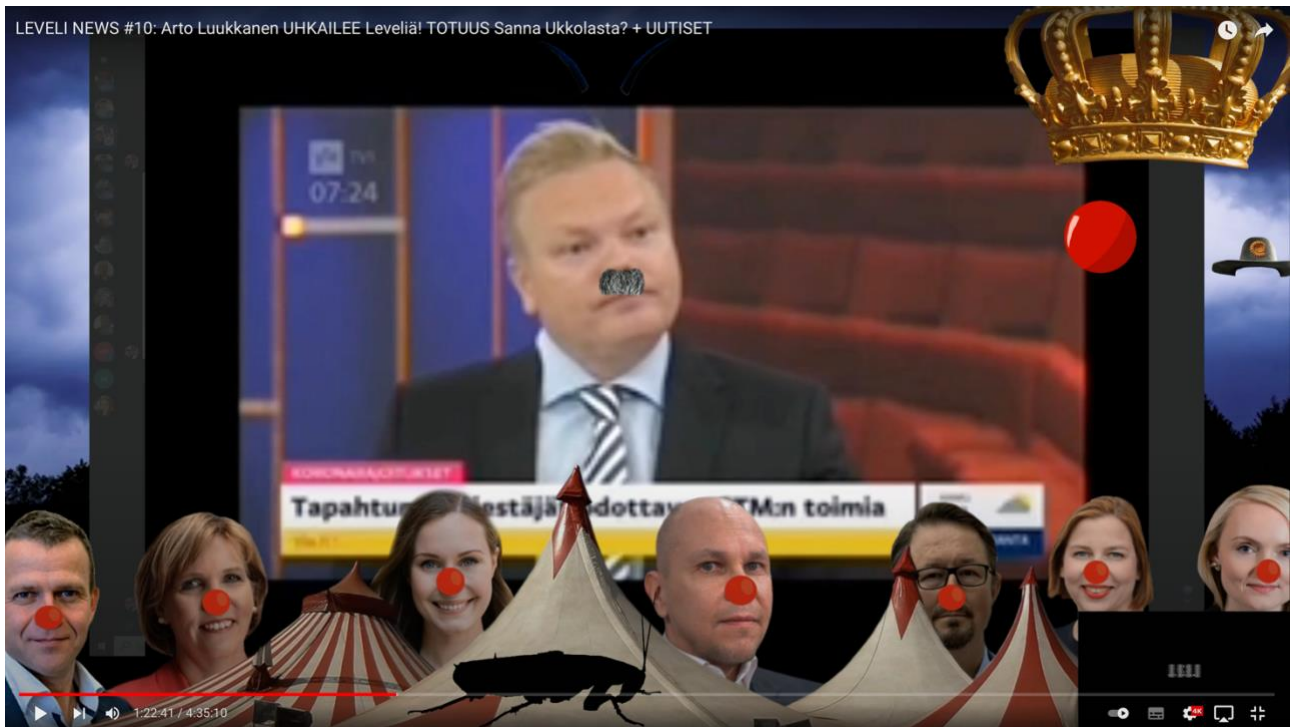
Ylä-Anttila, Tuukka. 2017. *The Populist Toolkit Finnish Populism in Action 2007–2016*. Helsinki: Valtiotieteellinen tiedekunta 59. <http://hdl.handle.net/10138/232291>

Ylä-Anttila, Tuukka, Bauvois, Gwenaëlle ja Pyrhönen, Niko. 2019. Politicization of migration in the countermedia style: A computational and qualitative analysis of populist discourse. *Discourse, Context & Media* 32. <https://doi.org/10.1016/j.dcm.2019.100326>

Zelenkauskaitte, Asta, Toivanen, Pihla, Huhtamäki, Jukka ja Valaskivi, Katja. 2021. Shades of hatred online: 4chan duplicate circulation surge during hybrid media events. *First Monday* 26:1. <https://doi.org/10.5210/fm.v26i1.11075>

Liitteet

Liite 1. Kuvakaappaus Leveli News -ohjelman jaksosta 10.

Lähde: Leveli 2. 2021. LEVELI NEWS #10: Arto Luukkanen UHKAILEE Leveliä! TOTUUS Sanna Ukkolasta? + UUTISET (1:22:41)